

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ РИСКОВЕТЕ НА ПРОФЕСИЯТА

Превод от английски: Юлия Чернева, 2003

chitanka.info

Тази книга нямаше да бъде написана без помощта на доктор Деймс Хийт, професор по химия в Калифорнийския университет в Лос Анжелис, и Каролин Крис, изследовател на необикновеното. Романът е научна фантастика. Но науката в него е реалност. Надпреварата да се създаде молекулен компютър е реалност. Единствено авторът е отговорен за всяка грешка или непреднамерено преувеличение.

Авторът е задължен за помощта и съветите и на Терил Лий Ланкфорд, Лари Бърнард, Джейн Дейбис, Мери Лавел, Линда Конъли, Филип Спицър и Джоуел Готлър.

Много благодарности и на Майкъл Пиец и на Джейн Уд, които надминаха професионалните си задължения като редактори на ръкописа, както и на Памела Маршал за отличното копие на книгата.

1

Гласът по телефона всъщност беше шепот — настойчив и почти отчаян.

Хенри Пиърс му каза, че е набрал грешен номер. Но гласът стана неотстъпчив.

— Къде е тя?

— Нямам представа — отговори Пиърс. — Не знам нищо за нея.

— Това е нейният номер. В сайта е.

— Не, сбъркали сте номера. Тук няма никаква Лили. И не знам нищо за никакъв сайт. Ясно ли е?

Мъжът затвори, без да добави нищо повече. Пиърс се притесни. Беше включил новия си телефон само преди петнайсет минути и вече два пъти бяха потърсили някаква си Лили.

Остави телефона на пода и огледа почти празния апартамент. Имаше само черно кожено канапе, шест кашона с дрехи в спалнята и новия телефон, който очевидно щеше да създава проблеми.

Никол бе задържала всичко — мебелите, книгите, дисковете и най-вече къщата на Амалфи Драйв. Всъщност Пиърс ѝ я бе отстъпил. Така заплати цената за вината си, че е оставил нещата да стигнат дотам. Новият апартамент беше хубав — луксозен, с алармена система и в първокласен квартал в Санта Моника. Но къщата на Амалфи Драйв щеше да му липсва. И жената, която още живееше там.

Той погледна телефона на бежовия килим и се запита дали да не се обади на Никол и да ѝ каже, че се е преместил от хотела в апартамент, и да ѝ съобщи новия си номер. Но после поклати глава. Вече ѝ бе изпратил писмо по електронната поща с цялата тази информация. Ако ѝ се обадеше, щеше да наруши правилата, които тя бе определила. А последната нощ, когато бяха заедно, той бе обещал да ги спазва.

Телефонът иззвъня пак. Този път Пиърс се наведе и погледна идентификатора на входящи повиквания. Пак се обаждяха от „Каза

Дел Мар“. Същият мъж. Пиърс помисли да го остави да звъни, докато се включи телефонният секретар, но после вдигна слушалката.

— Вижте какво, не знам какъв е проблемът. Избрали сте грешен номер. Тук няма никаква...

Мъжът затвори, без да пророни дума.

Пиърс протегна ръка към раницата си и извади тефтера си, на който асистентката му бе написала инструкциите за ползването на телефонния секретар. Моника Пърл го бе настроила, защото той беше твърде зает в лабораторията, подготвяйки представянето за идната седмица. И защото нали за това бяха личните асистенти.

Опита се да прочете записките на помръкващата дневна светлина. Слънцето току-що се бе скрило зад Тихия океан, а във всекидневната още нямаше лампи. Апартаментите бяха ремонтирани наскоро и имаха нови кухни и прозорци, но сградата беше стара. Пък и таваните бяха направени от плочи и нямаша вътрешна електрическа инсталация и не можеше да бъдат обновени по най-ефикасния начин. Пиърс не помисли за това, когато взе под наем жилището. Най-важното беше, че му трябваша лампи.

Прочете набързо инструкциите за използването на идентификатора на входящи повиквания. Моника бе написала, че вече е изпратила новия му номер на приоритетните адреси, изброени в електронната му поща, където фигурираха почти осемдесет души. Те бяха приятели и делови партньори и искаха да могат да се свържат с него по всяко време на денонощието.

Пиърс натисна бутона на настройката и достъп до програмата на телефонния секретар, изслуша инструкциите за създаване на парола и реши да избере 92102 — деня, в който Никол му бе казала, че тригодишната им връзка е приключила.

Не записа поздрав. Предпочиташе да се скрие зад безплътния електронен глас, който съобщаваше номера и инструктиреше обаждания се да остави съобщение. Това беше безлично, но в края на краищата и светът беше такъв.

Настрои програмата и друг електронен глас му каза, че има девет съобщения. Той се изненада от броя им, защото телефонът бе включен едва сутринта, но мигновено изпита надежда, че може би някое е от Никол. А вероятно няколко. Може би тя бе променила решението си. Представи си как връща всички мебели, които Моника бе поръчала за

него по интернет, и се видя как отново пренася кашоните с дрехите си в къщата на Амалфи Драйв.

Но никое от съобщенията не беше от Никол. Нито от деловите партньори или от приятелите му. Само едно беше за него — поздрав от телефонната компания, произнесен от вече познатия електронен глас.

Следващите осем съобщения бяха за Лили. Фамилното ѝ име не бе споменато. Същата жена, за която вече му се бяха обадили три пъти. Всички бяха от мъже. Повечето казваха имена на хотели и телефонни номера за обратна връзка. Неколцина съобщаваха номера на клетъчни телефони или на частни офиси. Някои споменаваха, че са взели номера ѝ от интернет или от сайта, без да уточняват повече подробности.

Пиърс изслуша съобщенията и ги изтри, после отвори тефтера си и записа името Лили, подчерта го и се замисли. Която и да беше, Лили бе престанала да използва номера. Телефонната компания отново го бе пуснала в обращение и го бе дала на Пиърс. Ако се съдеше по списъка, съставен само от мъже, броя на обажданията от хотели и трепетното очакване и вълнение в гласовете им, той реши, че Лили вероятно е проститутка. Или компаньонка, ако имаше разлика между двете. Изпита любопитство и предчувствие за интрига, сякаш знаеше някаква тайна. Също както когато включваше на монитора си камерите на охранителната система и крадешком наблюдаваше какво става в коридорите и общите помещения в офиса.

Запита се колко време телефонният номер не е бил в употреба, преди да му го дадат. Броят на обажданията за един ден показваше, че номерът фигурира в някакъв уебсайт и хората още мислят, че е валиден и принадлежи на Лили.

— Грешен номер — каза Пиърс, макар че рядко говореше на себе си, когато не гледаше монитора на компютъра или не работеше върху експеримент в лабораторията.

Прелисти тефтера на предишната страница и погледна информацията, която бе написала Моника. Тя бе включила и номера за услуги на телефонната компания. Пиърс можеше и трябваше да поиска да сменят номера му. Но знаеше, че ще е досадно и изнервящо да изпрати отново известия по електронната поща, за да съобщи за промяната.

И нещо друго го накара да се поколебае да смени номера. Беше заинтригуван. Призна го пред себе си. Коя беше Лили? Къде беше?

Защо се бе отказала от телефонния си номер, но го бе оставила в уебсайта? Нямаше логика и може би това привлече вниманието му. Как поддържаше Лили бизнеса си, щом уебсайтът предаваше грешен номер на клиентите ѝ? Отговорът беше, че бизнесът ѝ се проваля. Нещо не беше наред и Пиърс искаше да разбере какво и защо.

Беше петък вечерта. Той реши да остави нещата така до понеделник. Тогава щеше да се обади да сменят номера.

Стана от канапето, прекоси празната всекидневна и отиде в спалнята. Шестте кашона с дрехи бяха наредени до стената. В ъгъла бе разстлан спалният му чувал. Не го бе използвал почти три години — от пътуването с Никол до Йосемит. Тогава имаше време да прави какви ли не неща. Преди да започне надпреварата и животът му да се посвети на една-единствена цел.

Излезе на балкона и се вторачи в студения син океан. Апартаментът се намираше на дванайсетия етаж. Гледката обхващаше Венис и южната част на планинския хребет, спускащ се в океана на север от Малибу. Слънцето бе залязло, но на небето още имаше оранжеви и пурпурни отблясъци. На тази височина океанският бриз беше студен и освежаващ. Пиърс пъхна ръце в джобовете на панталона си. Пръстите му докоснаха монета и той я извади. Десет цента. Още едно напомняне за промяната в живота му.

Неоновите светлини на виенското колело на кея на Санта Моника мигаха в повтаряща се схема. Това го накара да си спомни как преди две години компанията бе наела целия развлекателен парк на кея за увеселение по случай първата партида патенти за архитектура на молекулната памет. Нямаше билети, нито опашки. Всички се забавляваха. Пиърс и Никол се люляха половин час на жълта гондола. Беше студено и двамата се притискаха един към друг. Гледаха залеза. И сега Пиърс не можеше да погледне кея или залеза, без да мисли за нея.

Осъзна, че е наел апартамент с изглед към всички неща, които щяха да му напомнят за Никол. В това имаше подсъзнателна патология, но в момента не искаше да разсъждава за това.

Сложи монетата на нокътя на палеца си и я подхвърли във въздуха, наблюдавайки я как изчезва в мрака. Долу имаше парк — ивица зеленина между сградата и плажа. Бе забелязал, че нощем там се промъкват бездомници и спят в спални чували под дърветата. Може би някой от тях щеше да намери падналата монета.

Телефонът иззвъня отново. Пиърс се върна във всекидневната и погледна светлото екранче, блестящо в мрака. Обаждана се от хотел „Сенчъри Плаза“. Той се замисли, после вдигна слушалката и попита:

— Лили ли търсите?

Последва мълчание, макар Пиърс да знаеше, че не са затворили — чуваха се звуци от телевизор.

— Ало? За Лили ли се обаждате?

— Да. Тя там ли е? — най-послед каза мъжки глас.

— В момента не е тук. Може ли да попитам откъде взехте този номер?

— От сайта.

— Какъв сайт?

Мъжът затвори. Пиърс понечи да остави слушалката на вилката, но телефонът пак иззвъня. Той отговори, без да поглежда екранчето.

— Набрали сте грешен номер.

— Чакай, Айнщайн, ти ли си?

Пиърс се усмихна — позна гласа. Обаждана се Коуди Зелър. Той често го наричаше Айнщайн — един от прякорите в колежа, които Пиърс още търпеше. Зелър му беше първо приятел и чак после делови партньор. Беше консултант по компютърни охранителни системи и с годините бе проектирал множество системи за Пиърс, докато компанията му се разрастваше.

— Извинявай, Коуди. Помислих те за друг. Непознати хора се обаждат на новия ми номер.

— Нов номер и ново жилище. Това означава ли, че отново си свободен ерген?

— Така излиза.

— Какво й стана на Ники?

— Не знам. Не искам да говоря за това.

Пиърс знаеше, че разговорът с приятели на тази тема окончателно ще потвърди края на връзката им.

— Ще ти кажа какво се е случило — рече Зелър. — Твърде много време в лабораторията и не достатъчно между чаршафите. Предупредих те за това.

Коуди се засмя. Той никога не увърташе и винаги говореше по същество. Но смехът му показва, че не съчувства напълно на положението на Пиърс. Зелър не беше женен и Пиърс не си спомняше

да е имал дълготрайна връзка. В колежа Коуди бе обещал на приятелите си, че никога през живота си няма да бъде моногамен. Освен това той познаваше Никол. В качеството си на експерт по охранителните системи Зелър отговаряше и за информацията за кандидатите за работа и за инвеститорите на компанията на Пиърс. И в тази си роля понякога работеше заедно с Никол Джеймс, разузнавача на фирмата. Всъщност вече бившият.

— Да, знам — каза Пиърс, макар че не искаше да говори за това с Коуди. — Трябваше да те послушам.

— Е, това може би означава, че трябва да си дадеш почивка и някоя сутрин да се срещнем в „Зума“.

Зелър живееше в Малибу и караше сърф всяка сутрин. Пиърс не бе ходил с него почти от десет години. Всъщност дори не взе сърфа си, когато се изнесе от къщата на Амалфи Драйв.

— Не знам, Коуди. Още работя върху проекта. Не мисля, че ще имам повече свободно време само защото тя...

— Точно така. Ники ти беше само годеница, не проект.

— Не исках да кажа това. Не смятам, че съм...

— Какво ще кажеш за довечера? Ще дойда и ще вилнеем като едно време. Издокарай се, сладур.

Зелър се засмя на насърчението. Но не и Пиърс. И едно време не беше така. Хенри не обичаше да вилнее. Предпочиташе да прекара нощта в лабораторията и да гледа през сканиращия електронен микроскоп, отколкото да търси секс в клуб, където двигателната сила е алкохолът.

— Мисля да пасувам. Имам много работа и довечера ще отида в лабораторията.

— Трябва да дадеш почивка на молекулите, Ханк. Хайде, ще се развеселиш и поне веднъж ще поразгърсиш *твоите* молекули. Ще ми разкажеш какво се е случило между теб и Ники и аз ще се преструвам, че ти съчувствам. Обещавам.

Коуди беше единственият човек на света, който го наричаше Ханк. Пиърс мразеше това име. Но беше достатъчно умен, за да знае, че е неуместно да каже на приятеля си да млъкне, защото само щеше да го насърчи непрекъснато да употребява това име.

— Обади ми се друг път.

Зелър отстъпи с нежелание и Пиърс обеща да се освободи следващата събота и неделя, за да излязат. Но не обеща да карат сърф. Двамата затвориха и Пиърс сложи слушалката на вилката, после взе раницата си и тръгна към вратата на апартамента.

2

Хенри използва кодираната си карта, за да влезе в гаража на „Амедео Текнолоджис“ и паркира беемвето си на определеното му място. Нощният пазач го видя и отвори вратата на сградата.

— Благодаря, Рудолфо — каза Пиърс, докато минаваше покрай него.

Качи се с асансьора на третия етаж, където се намираха административните офиси. Погледна нагоре към камерата в ъгъла и кимна, макар да се съмняваше, че Рудолфо го наблюдава. Всичко беше дигитализирано и записано за по-късно. Ако някога потрябваше.

Отключи вратата на кабинета си и влезе.

— Лампи — каза и седна зад бюрото си.

Осветлението на тавана се включи. Пиърс включи компютъра си и телефонната линия и написа паролите. Преди да се залови за работа, искаше да провери електронната си поща. Беше осем вечерта. Той обичаше да работи нощем, когато в лабораторията нямаше никого.

Поради причини за сигурност Пиърс никога не оставяше компютъра си включен, нито свързан с телефонната линия, когато не работеше с него. Поради същите причини нямаше и клетъчен телефон, пейджър или персонален дигитален асистент. Не носеше и преносимия си компютър. Страдаше от параноя — наследствена шизофрения според Никол, но беше и предпазлив и практичен изследовател. Знаеше, че всеки път, когато включи външна линия в компютъра си или говори по клетъчен телефон, това е опасно като да забие игла в ръката си или да прави секс с непозната. Никога не знаеш какво може да си навлечеш. За някои хора това вероятно беше тръпката от секса. Но не и част от тръпката да правиш научни открития.

Имаше няколко съобщения, но той реши да прочете само три. Първото беше от Никол и Пиърс го отвори веднага, отново с надежда в сърцето, която го накара да се почувства неудобно, защото граничеше със сълзлива сантименталност.

Но съобщението не беше такова, каквото искаше. Беше кратко, по същество и толкова професионално, че бе лишено от всякакъв намек за злополучната им връзка. Просто последен жест от бивша служителка, преди тя да се залови с по-големи и хубави неща — и в кариерата, и в любовта.

Хюлет,
Махам се оттук.

Всичко е в папките. (Между другото, сделката на „Бронсън“ най-после стигна до медиите. Си Джей Ем Ен първа се добра до нея. Нищо ново, но може би ще искаш да провериш.)

Благодаря за всичко. Желая ти късмет.

Ник

Пиърс дълго гледа съобщението. Забеляза, че е изпратено в 16.55, само преди няколко часа. Нямахме смисъл да отговаря, защото електронният ѝ адрес бе изтрит от системата в седемнайсет часа, когато Никол бе върнала кодираната си карта. Тя бе напуснала, а нямаше нищо по-трайно от това да те заличат от системата.

Беше го нарекла Хюлет и той дълго се пита защо. В миналото Никол употребяваше името като галено. Тайно име, каквото би използвал само любим човек. Основаваше се на инициалите му — ХП, като на „Хюлет Пакард“, огромния производител на компютри, който беше като Голиат в сравнение с Давид на Пиърс. Никол винаги го казваше с усмивка. Само на нея ѝ бе простено да му измисли прякор с името на конкурента. Но защо го бе използвала в последното си съобщение? Дали се бе усмихвала мило, когато го бе писала? Или тъжно? Дали се бе колебала, променяйки решението си за връзката им? Имаше ли още шанс, надежда за помирение?

Пиърс не беше в състояние да прецени мотивите на Никол Джеймс. Не можеше да го направи. Сложи ръце на клавиатурата и запамети съобщението — премести го във файла, където съхраняваше всички писма, които Никол му бе изпратила по време на тригодишната им връзка. В съобщенията можеше да бъде прочетена цялата история на взаимоотношенията им — хубавите и лошите неща и как от колеги

бяха станали любовници. Писмата бяха около хиляда. Пиърс знаеше, че запазването им граничи с мания, но това беше установена практика за него и той го правеше автоматично. Имаше и файл за деловите си връзки. Файлът за Никол бе започнал по този начин, но после се бяха сблизихи и Пиърс предполагаше, че ще бъдат партньори за цял живот.

Прегледа списъка с писмата на Никол Джеймс, прочете темите така, както друг мъж би се любувал на снимки на стара любима, и се усмихна на някои. Никол беше майстор на остроумията и ироничните забележки. По-късно, поради необходимост, за която той знаеше, тя усъвършенства язвителността и накрая обидата. Погледът му спря на една от темите — къде живееш? — и Пиърс отвори съобщението. Беше изпратено преди четири месеца и загатваше какво ще се случи между двамата. Съобщението представляваше началото на края за тях — точката, от която няма връщане.

Питах се къде живееш, защото от четири ноци не съм те виждала на Амалфи Драйв. Очевидно от връзката ни няма да излезе нищо, Хенри. Трябва да поговорим, но ти вечно не си вкъщи. Трябва ли да дойда в лабораторията, за да говорим за личните си взаимоотношения? Това определено ще бъде тъжно.

Той си спомни, че след като получи това съобщение, се прибра, за да разговарят. И резултатът беше първата им раздяла. Хенри живя четири дни в хотел, като непрекъснато я увещавахе по телефона, електронната поща и с цветя да бъде поканен да се върне на Амалфи Драйв. Последваха неподправени усилия от негова страна. Прибираше се вкъщи всяка вечер в осем поне една седмица. После нещата отново се изплъзнаха от контрол и Пиърс оставаше в лабораторията до късно след полунощ.

Затвори съобщението и файла. Някой ден щеше да направи разпечатка на всички писма и да ги чете като роман. Знаеше, че това ще е съвсем обикновена история за обсебеността на един мъж, накарала го да загуби най-важното за него. Ако беше книга, би я озаглавил „Рисковете на професията“.

Върна се на текущия списък със съобщения и следващото, което прочете, беше от съдружника му Чарли Кондън. Беше само напомняне за представянето, насрочено за идната седмица, сякаш Пиърс се нуждаеше от напомняне. Темата беше „Протей“ и беше отговор на съобщение, което Пиърс бе изпратил на Чарли преди няколко дни.

Всичко е уредено с Год^[1]. Ще дойде в сряда. Демонстрацията ще е в десет в четвъртък. Бъди там. Харпунът е наострен и готов. Наслука и успешен лов.

ЧК

Пиърс не си направи труда да отговори. Нямаше съмнение, че ще бъде там. От представянето зависеха много неща. Не, всичко зависеше от него. Год беше Морис Годард — нийоркчанин и голям инвеститор. Чарли се надяваше да им стане „кит“. Така наричаха значимите източници на финансова подкрепа. Годард идваше да види проекта „Протей“ преди да вземе окончателното си решение. Щяха да му го демонстрират с надеждата, че ще се доближат до сделката. Следващия понеделник щяха да регистрират патента на проекта и да търсят други инвеститори, ако Годард откажеше подкрепа.

Последното съобщение, което прочете, беше от Клайд Върнън, шеф на охраната на „Амедео“. Пиърс се досети каква е темата и се оказа, че не е сбъркал.

Опитвам да се свържа с теб. Трябва да поговорим за Никол Джеймс. Моля те, обади ми се веднага, щом можеш.

Клайд Върнън

Върнън искаше да разбере колко знае Никол, какви са били обстоятелствата за внезапното ѝ напускане и какви действия трябва да предприеме.

Пиърс се усмихна иронично, като видя, че Клайд е написал и двете си имена, после реши да не губи време с другите съобщения и

изключи компютъра и телефонната линия. Излезе и тръгна по коридора към бившия кабинет на Никол.

Знаеше комбинациите за всички врати на третия етаж. Отвори, влезе и каза:

— Лампи.

Но осветлението на тавана не реагира. Аудиосензорът още бе регистриран с гласа на Никол. Това вероятно щеше да бъде променено в понеделник. Пиърс се приближи до електрическия ключ на стената и запали лампите.

Бюрото беше разчистено. Никол бе казала, че ще си тръгне в седемнайсет часа в петък и бе изпълнила обещанието си. Може би изпращането на съобщението до Пиърс беше последното ѝ служебно действие в „Амедео Текнолоджис“.

Пиърс заобиколи бюрото, седна на стола и долови уханието на парфюма ѝ — лек полъх на люляк. После отвори най-горното чекмедже. Вътре имаше само щипка за листове. Никол наистина бе напуснала. Пиърс провери и трите други чекмеджета. Всички бяха празни, с изключение на най-долното, където имаше малка кутия. Той я извади и я отвори. Кутиятката беше пълна с визитни картички. Пиърс взе една и я прочете.

Никол Р. Джеймс

Директор на разузнаването на конкуренцията

Завеждащ връзките с обществеността

„Амедео Текнолоджис“

Санта Моника, Калифорния

Сложи визитката в кутиятката и я прибра в чекмеджето. После стана и се приближи до редицата шкафове до стената срещу бюрото.

Никол бе настояла да има копия на хартия на всички файлове, свързани с разузнаването. Хенри извади ключовете си и издърпа чекмеджето с надпис „Бронсън“. Папката беше синя. Според системата на каталогизация на Никол текущото досие на всеки конкурент бе маркирано в синьо. Пиърс я отвори и прегледа разпечатките и фотокопието на изрезка от вестник „Сан Хосе Мъркюри Нюз“. Виждаше я за пръв път.

В статията се разказваше за един от главните му конкуренти в набирането на средства. Датата беше отпреди два дни. Никол му бе обяснила в общи линии какво представлява сделката. В света на

новите технологии новините се разпространяваха бързо. Много по-бързо, отколкото чрез медиите. Разказът беше потвърждение на всичко, което Пиърс вече знаеше, но имаше и нови елементи.

„БРОНСЪН ТЕК“ ПОЛУЧАВА ПОМОЩ ОТ ЯПОНИЯ

от Раул Пюиг

Базираната в Санта Круз „Бронсън Текнолоджис“ се е съгласила да стане партньор на японската корпорация „Тагава“, която ще осигури финансиране за проекта, свързан с молекулната електроника на фирмата. Новината бе съобщена от двете страни в сряда.

Според клаузите на споразумението през следващите четири години „Тагава“ ще осигури дванайсет милиона долара за научни изследвания, а в замяна ще получи двайсет процента дял от „Бронсън“.

Елиот Бронсън, президентът на създадената преди шест години фирма, каза, че парите ще помогнат на компанията му да стане лидер в конкуренцията да се разработи първият практически използваем молекулен компютър. „Бронсън“ и множество други частни фирми, университети и правителствени агенции са увлечени в надпревара да разработят молекулно базирана временна памет, РАМ, и да я свържат в интегрална верига. Макар че според някои практическото приложение на молекулния компютър ще се осъществи най-малко след десетина години, привържениците на идеята смятат, че това ще предизвика революция в света на електрониката. Други са на мнение, че това ще е потенциална заплаха за многомилиардната компютърна индустрия, основаваща се на силиция.

Смята се, че потенциалната стойност и приложението на молекулния компютър са безгранични и затова надпреварата в разработването му е разгорещена. Чиповете на молекулния компютър ще бъдат безкрайно по-

мощни и по-малки от силициевите, които в момента се използват в електрониката.

„Молекулните компютри ще променят света — от диагностични компютри, които може да бъдат пуснати в кръвоносната система, до създаването на «умни улици», с микроскопични компютри, вградени в асфалта — каза във вторник Бронсън. — И нашата компания ще даде своя принос за това.“

Сред главните конкуренти на „Бронсън“ в частния сектор са „Амедео Текнолоджис“ в Лос Анжелис и „Мидас Молекюлар“ в Рали, Северна Каролина, а „Хюлет Пакард“ си сътрудничи с учени от Калифорнийския университет в Лос Анжелис. Над десет други университети и частни фирми влагат значителни средства в изследването на нанотехнологията и молекулната памет. Агенцията „Модерни научноизследователски проекти за отбраната“ финансира частично или пълно тези програми.

Малко компании са предпочели да търсят подкрепата на частни лица, вместо да разчитат на правителството или на университети. Бронсън обясни, че решението прави компанията му по-гъвкава и способна да осъществява бързо проектите и експериментите, без да чака одобрение от правителството или от университети.

„Правителството и големите университети са като бойни кораби — заяви Бронсън. — Тръгнат ли веднъж в правилната посока, чудесно. Но им трябва време да направят завоите и да се насочат по правилния курс. Тази област е силно конкурентна и се променя бързо. В момента е по-добре да си моторница.“

Неразчитането на правителствено или на университетско финансиране означава също по-малко разпределение на парите, докато патентите в областта стават все по-ценни с годините.

През последните пет години неколнократно бе отбелязан значителен напредък в развитието на молекулните компютри, като „Амедео Текнолоджис“ сякаш беше водещата.

„Амедео“ е най-старата компания в надпреварата. Трийсет и четири годишният Хенри Пиърс, химикът, който основа компанията година след като завърши Станфорд, регистрира многобройни патенти в областта на молекулните интегрални вериги и в създаването на молекулна памет RAM и логични портали — основните съставни части на компютъра.

Получавайки финансиране от „Тагава“, Бронсън се надява да се изравни с „Амедео“.

„Мисля, че надпреварата ще е дълга и интересна, но ще бъдем на финала — каза той. — С тази сделка гарантирам това.“

Ходът да намериш значителен източник на финансова подкрепа — „кит“ на жаргона на инвестирането в нови технологии — става предпочитан от по-малките компании. Тази година „Мидас Молекюлар“ последва Бронсън и си осигури десет милиона долара от канадски инвеститор. „Няма съмнение, че се нуждаем от пари, за да бъдем конкурентоспособни — заяви Бронсън. — Основните пособия в тази наука са скъпи. Да обзаведеш лаборатория струва повече от милион. Едва тогава може да мислиш за научноизследователска работа.“

„Амедео“ на Пиърс не отговаря на обажданията, но източници в индустрията твърдят, че тази компания също търси голям инвеститор.

„Всички са тръгнали на лов за «китове» — каза Даниъл Ф. Дейли, съдружник в «Дейли и Милс», базирана във Флорида инвестиционна фирма, която наблюдава новостите в нанотехнологиите. — Сумите от сто хиляди долара се изразходват бързо, затова всички търсят инвеститор, който ще подкрепи проекта от началото до края.“

Пиърс затвори папката с изрезката. Историята му беше позната, но го заинтригува първото изказване на Бронсън, където се споменава за молекулната диагностика. Запита се дали Бронсън

иска да привлече вниманието на производителите, като говори за по-примамливата страна на науката, или знае нещо за „Протей“. Дали се обръщаше директно към Пиърс и използваше вестника и новопридобитите японски пари, за да му отправи предизвикателство?

Ако беше така, Бронсън скоро щеше да получи шок. Пиърс върна папката на мястото ѝ в чекмеджето и измърмори:

— Продал си се твърде евтино, Елиот.

Угаси лампите и излезе от кабинета.

На стените в коридора бяха окачени статии в рамки за „Амедео“, за Пиърс, за патентите и за научноизследователската дейност. Пиърс никога не спираше да ги погледне през работно време, когато служителите бяха в офисите. Наслаждаваше се на стената на славата само когато останеше сам, и изпитваше гордост. Това беше нещо като табло с резултата. Повечето статии бяха от научни списания и езикът бе неразбираем за обикновените хора. Но няколко пъти компанията и работата ѝ бяха направили пробив в националните медии. Пиърс спря пред трофея, с който се гордееше най-много — корица на списание „Форчън“ отпреди пет години, където имаше негова снимка. Той държеше пластмасов макет на проста молекулна верига, за която току-що бе получил патент, и се усмихваше. Заглавието вдясно гласеше: „Най-важният патент на следващото хилядолетие?“

А отдолу с дребен шрифт пишеше: „Той мисли така. Двайсет и девет годишният вундеркинд Хенри Пиърс държи молекулният прекъсвач, който може да се окаже ключът за нова ера в компютрите и електрониката.“

Мигът беше едва преди пет години, но Пиърс още изпитваше носталгия, когато гледаше корицата на списанието. Въпреки смущаващото определение „вундеркинд“ животът му се бе променил, когато броят на „Форчън“ стигна до широката публика. След това надпреварата започна сериозно. Инвеститорите сами дойдоха при него. Появиха се конкуренти. Чарли Кондън. Дори хората на Джей Лено потърсиха дългокосия химик сърфист. Най-хубавият момент беше, когато Пиърс написа чека за сканиращия електронен микроскоп.

Възникна и напрежението — да действа, да направи следващата крачка. Ако можеше да избира, нямаше да се върне назад. Но Пиърс обичаше да си спомня мига заради всички неща, които не знаеше тогава. В това нямаше нищо лошо.

[1] Господ (англ.) — Б. пр. ↑

3

Асансьорът се спускаше толкова бавно, че сякаш изобщо не се движеше. Беше направен така, че да елиминира всички възможни вибрации. Те бяха врагът и изкривяваха данните и измерванията в лабораторията.

Вратата на подземното ниво бавно се отвори и Пиърс слезе. Използва кодираната си карта, за да мине през първата врата и щом се озова в малкия коридор, набра комбинацията за октомври на втората врата, отвори я и влезе в лабораторията.

Помещението се състоеше от няколко по-малки лаборатории, скупчени около главната стая или дневната, както я наричаха. Нямаше прозорци. Стените бяха облицовани с изолационен материал, съдържащ медни стружки, който не допускаше електронния шум отвън.

Вляво беше химическата лаборатория, или „чистата стая“, където се правеха и съхраняваха в хладилници разтворите на молекулните прекъсвачи. Там имаше и инкубатор за проекта „Протей“, който наричаха „фермата за клетки“.

Отсреща се намираще електрическата лаборатория, или „пещта“, а до нея беше лабораторията за наблюдения с електронния микроскоп. В задната част на дневната се помещаваше лазерната лаборатория.

Помещението беше безлюдно, компютрите бяха изключени и в изследователските станции нямаше хора, но Пиърс долови познатата миризма на врящ въглерод. Провери присъствената книга и видя, че Грумс се е подписал на влизане, но още не е излязъл. Пиърс се приближи до електрическата лаборатория и погледна през остъклената врата, но не видя никого, затова отвори и влезе. Горещината и миризмата мигновено го блъснаха в лицето. Вакуумната пещ беше включена. Правеше се нова партида въглеродни жици. Пиърс предположи, че Грумс е започнал да ги загрева и после е излязъл от лабораторията, за да си почине или да хапне нещо. Това беше разбираемо. Миризмата на врящ въглерод бе непоносима.

Той излезе от лабораторията и затвори вратата, после се приближи до изследователската станция, написа паролите и прегледа информацията за тестовете с прекъсвачите, които Грумс смяташе да направи. Според компютърния дневник Грумс бе извършил две хиляди теста върху нова група от двайсет прекъсвачи. Химично синтезираните прекъсвачи бяха основните входно-изходни портали, които един ден щяха да бъдат използвани за изграждането на интегрална компютърна верига.

Пиърс забеляза пълна до половината чаша с кафе до монитора. Кафето беше на Лараби, защото беше без сметана. Всички останали в лабораторията използваха сметана, с изключение на имунолога, включен в проекта „Протей“.

Докато се колебаеше дали да продължи с тестовете, или да прегледа работата на Лараби върху „Протей“, погледът му се плъзна нагоре към стената зад компютрите. Там с тиксо бе залепена монета от десет цента. Грумс я бе сложил там преди две години. Това беше шега, но и убедително напомняне за целта им — компютър с размера на монета от десет цента. Понякога монетата сякаш им се присмиваше. Рузвелт се бе извърнал на другата страна и не им обръщаше внимание.

Пиърс изведнъж осъзна, че тази нощ няма да може да работи. Бе прекарал толкова много нощи в лабораторията, че загуби Никол. И други неща. Сега, когато вече се бяха разделили, той можеше да работи без колебание и чувство за вина, но внезапно установи, че не е в състояние да го направи. Ако някога разговаряха отново, щеше да ѝ го каже. Може би това беше доказателство, че се променя. И да означава нещо за нея.

Изведнъж зад него се чу трясък и той подскочи на стола. Обърна се, очаквайки да види Грумс. Но през вратата мина Клайд Върнън — едър и силен мъж с плешиво теме. Лицето му беше червендалесто и му придаваше вид на постоянно втрещен от ужас. Върнън беше на петдесет и пет години — най-възрастният човек в компанията. След него беше четирийсетгодишният Чарли Кондън.

— Стресна ме, Клайд.

— Без да искам.

— Тук правим чувствителни измервания. Тряскането на вратите може да съсипе някой експеримент. За щастие, само преглеждах тестовете.

— Съжалявам, доктор Пиърс.

— Не ме наричай така, Клайд. Викай ми Хенри. Е, нека да отгатна. Търсил си ме и Рудолфо ти е съобщил, когато съм пристигнал. И това те е накарало да дойдеш тук. Дано да не живееш далеч.

— Трябва да поговорим — каза Върнън, без да обръща внимание на сполучливите умозаклучения на Пиърс. — Получи ли съобщението ми?

Двамата бяха в началните етапи на опознаването. Макар да беше най-възрастният служител в „Амедео“, Върнън беше тук най-отскоро. Хенри вече бе забелязал, че му е трудно да го нарича на малко име и да му говори на „ти“. Вероятно се дължеше на възпитанието. Пиърс беше президент на компанията, макар да бе дващестина години по-млад от Върнън, който бе постъпил на работа тук, след като дващест и пет години бе служил във ФБР. Вероятно мислеше, че е невъзпитано да се обръща към Пиърс на малко име, а пък разликата в годините не му позволяваше да го нарича господин Пиърс. Беше му по-лесно да използва научната му титла. Но по всяка вероятност не смяташе да го нарича по име, ако е възможно.

— Преди петнайсет минути получих съобщението ти по електронната поща — каза Пиърс. — Не бях в кабинета си. Може би щях да ти се обадя, когато си свърших работата тук. Искаш да разговаряме за Никол, нали?

— Да. Какво стана?

Пиърс безпомощно сви рамене.

— Тя напусна работата си и... мен.

— Кога стана това?

— Трудно е да се каже, Клайд. Постепенно. Но миналата седмица играта загубя. Съгласи се да остане до днес. Вярно, когато те доведохме тук, ме предупреди, че трябва да знаеш всичко за служителите. Мисля, че така се изрази. Според мен имаш право.

Върнън направи крачка към него.

— Защо не ми каза?

Лицето му се зачерви още повече. Върнън беше ядосан и полагаше усилия да се сдържа. Не ставаше дума толкова за Никол, колкото за потребността му да укрепи положението си в компанията. В края на краищата той не бе напуснал ФБР след толкова много години

само за да бъде държан в неведение от някакъв шеф, който беше учен хипар и вероятно през почивните дни пушеше марихуана.

— Знам, че трябваше да ти кажа, но тъй като бяха намесени и лични проблеми... Не исках да говоря за това. И да ти кажа истината, вероятно тази вечер нямаше да ти се обадя, защото още не желая да говоря по този въпрос.

— Налага се да говорим. Тя беше разузнавачът на компанията. Не трябваше да ѝ се позволява да си тръгне ей така.

— Информацията още е тук. Проверих, макар че не беше необходимо. Никол не би направила онова, за което намекваш.

— Нямам предвид некоректност. Просто се опитвам да бъда изчерпателен и предпазлив. Това е всичко. Намерила ли си е друга работа?

— Доколкото знам, не. Но Никол подписа декларация за конфиденциална тайна, когато я назначихме. Не трябва да се тревожиш за нея, Клайд.

— Така си мислиш ти. Какви са финансовите споразумения при напускане?

— Какво ти влиза в работата?

— Нуждаещият се от пари човек е уязвим. Работата ми е да знам дали някой бивш или настоящ служител, който познава отблизо проекта, е уязвим.

Пиърс се раздражни от бързите въпроси и от снизходителното му отношение — но пък Върнън се държеше така с всички.

— Първо, Никол не знае почти нищо за проекта. Тя събираше информация за конкурентите, не за нас. И за да го прави, трябваше да има известна представа какво правим тук. Но не смятам, че е наясно с подробностите, нито докъде сме стигнали с проекта. Както и ти, Клайд. Така е по-безопасно. И второ, ще отговоря на следващия ти въпрос, преди да си го зададеш. Не съм ѝ разказал с какво точно се занимаваме тук. Не е ставало дума. Никол си вършеше работата и това вероятно беше главният проблем с нас. Защото за мен работата е животът ми. А сега, ако нямаш други въпроси, искам да свърша нещо.

Пиърс се надяваше, че замаскирането на единствената лъжа в кратката му реч и възмущението му ще отпратят Върнън.

— Кога разбра за това Чарли Кондън?

Кондън беше главният отговорник за финансирането на компанията, но най-важното — човекът, довел Върнън.

— Казахме му вчера — отговори Пиърс. — Заедно. Чух, че Никол се уговаря да говори с него за последен път, преди да напусне днес. Какво да направя, ако Чарли не ти е казал? Може би и той е решил, че не е необходимо.

Това беше удар, който напомняше на Върнън, че е пренебрегнат дори от поддръжника си. Но бившият служител на ФБР само се намръщи и продължи:

— Не отговори на въпроса ми. Тя получи ли обезщетение?

— Разбира се. Половин година ще взима заплата и две години ще има медицинско осигуряване и застраховка живот. Освен това ще продаде къщата и ще запази всички приходи. Доволен ли си? Не мисля, че е уязвима. Вероятно само от къщата ще получи над сто хиляди.

Върнън се поуспокои, когато чу, че Чарли Кондън знае. Той смяташе Чарли за част от практическата, делова страна на компанията, докато Пиърс беше преходният талант. И това го караше да го уважава по-малко. Чарли беше различен. Той се занимаваше само с бизнес. Щом се бе подписал за напускането на Никол, значи всичко беше наред.

Но дори да беше доволен, Върнън никога нямаше да признае това пред Пиърс.

— Съжалявам, ако въпросите ми не са ти харесали. Но работата и задължението ми е да поддържам сигурността на тази фирма и на проектите ѝ. Има много хора и компании, чиито капитали трябва да се пазят.

Върнън намекваше за причината, поради която бе тук. Чарли Кондън го бе наел преди година, за да се натегне. Върнън беше в „Амедео“, за да предразполага потенциалните инвеститори, които трябваше да знаят, че проектите на компанията са в безопасност, а следователно и вложенията им. Биографията на Върнън беше внушителна и по-жизненоважна за „Амедео“ от действителната работа, която вършеше като шеф на охраната.

Когато за пръв път дойде в компанията, Морис Годард бе представен и на Върнън и двацет минути разговаря с него за мерките за сигурност и за персонала.

Пиърс го погледна и изпита желание да му се разкрещи и да му каже, че средствата им скоро ще свършат, и колко е незначителен в общия замисъл на нещата.

Но не го направи.

— Разбирам загрижеността ти, Клайд. Но не мисля, че трябва да се притесняваш за Никол. Всичко е наред.

Върнън кимна и най-после отстъпи, вероятно доловил нарастващото напрежение на Пиърс.

— Може би имаш право.

— Благодаря.

— Каза, че продаваш къщата.

— Никол я продава.

— Да. А ти премести ли се? Имаш ли телефон?

Пиърс се поколеба. Върнън не беше в приоритетния списък на хората, които знаеха новия му телефонен номер и адрес. Уважението беше двустранно. Пиърс смяташе Върнън за способен, но знаеше, че е получил работата в „Амедео“ благодарение на службата си във ФБР. Половината от двайсет и петте години в Бюрото Върнън бе прекарал в полевия офис в Лос Анжелис, разследвайки чиновнически престъпления и корпоративен шпионаж.

Но според Пиърс Върнън беше позъор. Той непрекъснато беше в движение, обикаляше по коридорите и тряскаше вратите като човек, изпълняващ важна задача. Но осигуряването на безопасността на трийсет и тримата служители на компанията не беше кой знае колко важна задача. Пък и само десетима от тях имаха достъп до компютърната лаборатория, където се пазеха тайните.

— Имам нов телефонен номер, но не го помня — излъга Пиърс.
— Ще ти го кажа веднага щом мога.

— А адресът?

— „Сандс“, до плажа, апартамент 1201.

Върнън извади миниатюрно тефтерче и записа информацията. Приличаше на ченге от стар филм. Защо винаги имаха такива тефтерчета? Това беше въпрос, който Коуди Зелър бе задал веднъж, докато гледаха заедно полицейски филм.

— Сега ще се залавям за работа, Клайд. В края на краищата инвеститорите разчитат на нас, нали?

Върнън го погледна и повдигна вежди в недоумение, сякаш се опитваше да прецени дали Пиърс не се шегува.

— Да. Ще те оставя да работиш — каза той и излезе.

Но Хенри отново осъзна, че не е в състояние да работи. Беше го обзела инертност. За пръв път от три години той беше необременен от интереси извън лабораторията и свободен да работи, но нямаше желание да го прави.

Изключи компютъра, стана и излезе.

4

Върна се в кабинета си и запали лампите ръчно. Сензорът за разпознаване на гласа беше пълна тъпотия — нещо, инсталирано, за да смайва потенциалните инвеститори, които Чарли Кондън водеше през няколко седмици. Ефектна джунджурия. Като камерите за наблюдение и Върнън. Но Чарли заяви, че всичко това е необходимо. Символизиращо важното естество на работата им. Помагало на инвеститорите да си представят проектите и значението на компанията. Насърчавало ги да напишат чек.

Но в резултат на това, макар и обзаведени по последна дума на техниката, офисите изглеждаха бездушни. Пиърс бе започнал в склад с нисък наем в Уестчестър, като отчиташе данните от експериментите между излитанията и кацанията на самолетите на международното летище в Лос Анжелис. Нямаше служители. А сега имаше толкова много, че не помнеше имената им. Тогава караше Фолксваген костенурка с вдлъбнати брони, а сега — беемве. Нямаше съмнение, че той и „Амедео Текнолоджис“ бяха изминали дълъг път. Но Пиърс установи, че все по-често се връща към спомените за онази лаборатория в склада под писта номер седемнайсет. Приятелят му Коуди Зелър веднъж каза, че Пиърс ще умре, шепнейки думите „Писта седемнайсет“. И Пиърс смяташе, че Зелър може би има право.

Седна зад бюрото си. Хрумна му да се обади на Коуди и да му каже, че е променил решението си и ще отидат някъде. Мина му през ума да позвъни и на Амалфи Драйв, за да провери дали Никол иска да поговорят. Но знаеше, че няма да го направи. Сега тя беше на ход и Пиърс трябваше да чака, макар и това никога да не станеше.

Извади тефтера от раницата си и се свърза с номера за достъп до телефонния секретар вкъщи. Имаше едно ново съобщение. Пиърс го пусна и чу нервния глас на мъж, когото не познаваше.

— Здравсти. Казвам се Франк Бемър. Взех този номер от уебсайта и искам да питам дали си свободна довечера. Знаем, че е късно, но

реших да опитам. Аз съм в „Пенинсюла“. Обади ми се, когато можеш. Повтарям, казвам се Франк Бемър и съм в стая четиристотин и десет.

Пиърс изтри съобщението, но отново почувства странната магия на тайнството да се намира в нечий съкровен свят. Замисли се, после се обади на „Справки“ и поиска номера на „Пенинсюла“ в Бевърли Хилс. Франк Бемър беше толкова нервен, че бе забравил да каже телефонния номер.

Пиърс позвъни в хотела и помоли да го свържат с Бемър от стая четиристотин и десет.

— Ало?

— Господин Бемър?

— Да?

— Здравейте. Вие ли се обадихте за Лили?

Бемър се поколеба, после попита:

— Кой се обажда?

Пиърс не се поколеба. Очакваше въпроса.

— Казвам се Ханк и се грижа за обажданията за Лили. В момента тя е заета, но опитвам да се свържа с нея заради вас и да ви уредя среща.

— Добре. Пробвах номера на пейджъра ѝ, но тя не се обади.

— Номерът на пейджъра ѝ?

— Онзи в сайта.

— Аха, разбирам. Вижте какво, тя е регистрирана в няколко сайта. Имате ли нещо против, ако ви попитам от кой сайт сте взели номера ѝ? Опитваме се да решим кой е най-ефективният, ако разбирате какво имам предвид.

— Видях го в „Ел Ей Дарлингс“^[1].

— Аха, „Ел Ей Дарлингс“. Точно така. Това е един от хубавите ни сайтове.

— Наистина ли е Лили на снимката?

— Ами, да, тя е.

— Красива е.

— Да. Е, ще ѝ предам да ви се обади веднага щом се свържем с нея. Би трябвало да е скоро. Но ако до час не ви се обади нито тя, нито аз, тогава няма да стане.

— Сериозно? — В гласа на Бемър прозвуча разочарование.

— Лили е много заета, господин Бемър. Но ще направя каквото мога. Лека нощ.

— Кажете й, че съм в града по работа за няколко дни и ще се държа с нея много добре, ако разбирате какво имам предвид.

В гласа на мъжа се долови нотка на молба. Това накара Пиърс да изпита вина за измамата. Имаше чувството, че знае много за Бемър и за живота му.

— Знам какво имате предвид. Дочуване.

— Дочуване.

Пиърс затвори и се опита да прогони опасенията си. Нямаше представа какво става, нито защо, но нещо привличаше интереса му. Той включи компютъра и телефонната линия и се свърза с „Ел Ей Дарлингс“.

На първата страница имаше текст, който обясняваше, че този сайт е изключително само за пълнолетни хора. Като натискаше клавиша ENTER, посетителят потвърждаваше, че е навършил осемнайсет години и не се обижда от голотата и от съдържанието на сайта. Без да чете дребния шрифт, Пиърс натисна ENTER и на екрана се появи началната страница. Вляво имаше снимка на гола жена, която държеше пред себе си хавлия и бе допряла пръст до устните си в поза „Не казвай на никого“. Надписите бяха с големи пурпурни букви.

ЕЛ ЕЙ ДАРЛИНГС

СВОБОДНА ДИРЕКТОРИЯ ЗА ЗАБАВЛЕНИЯ И УСЛУГИ ЗА ВЪЗРАСТНИ

Отдолу имаше редица червени етикети с предлаганите услуги, вариращи от компаньонки, категоризирани по раса и цвят на косите, до масажистки и култови експерти от всякакъв пол и сексуална ориентация. Имаше дори обява за наемане на истински порнозвезди за интимни сеанси. Пиърс знаеше, че в интернет има безброй подобни сайтове. Сигурно доставчикът във всеки град имаше поне един такъв сайт — еквивалент на онлайн публичен дом. Той не бе имал време да разгледа някой от тях, но знаеше, че Чарли Кондън веднъж е използвал такъв сайт, за да наеме компаньонка за потенциален инвеститор. Кондън съжали за решението си и никога не повтори грешката си, защото инвеститорият бе упоен с питие и ограбен от компаньонката

преди да са правили секс. Естествено човекът не инвестира в „Амедео Текнолоджис“.

Пиърс щракна на надписа за русокоси компаньонки, не за друго, а за да започне отнякъде да търси Лили. Страницата се разтвори на две половини. Вляво имаше серия малки снимки на блондинки с малките им имена. Когато щракна върху едната, страницата се отвори надясно и снимката се увеличи.

Той прочете имената. Бяха изброени четирийсет компаньонки, но нито една от тях не се казваше Лили. Пиърс премина на секцията с брюнетките и видя снимка с надпис Лили Тигрицата. Но телефонният ѝ номер не съвпаднаше с неговия.

Продължи да разглежда списъка и по-надолу попадна на друга компаньонка — този път само Лили. Отвори личната ѝ страница и провери телефона ѝ. Да, тя беше същата Лили, за която му се обаждана и чийто номер му бяха дали.

Жената на снимката беше около двайсет и пет годишна и имаше черни, дълги до раменете коси, кафяви очи и тъмен слънчев загар. Бе коленичила на легло с месингова рамка и беше гола под мрежестото черно неглиже. Очертанията на гърдите и на окосмения триъгълник между бедрата ѝ се виждаха ясно. Очите ѝ гледаха право във фотоапарата. Сочните ѝ устни бяха нацупени подканващо.

Ако снимката не бе монтирана и това наистина беше Лили, тя беше изключително красива. Точно както бе казал Франк Бемър. Същинска фантазия, мечтата за компаньонка. Пиърс разбра защо телефонът му звъни непрекъснато, откакто го бе включил. Мъжете, които търсеха жена и разглеждаха снимките, едва ли биха я подминали, без да вдигнат телефона.

Под снимката имаше синя лента. Пиърс премести курсора върху нея и се появи надпис „Персоналът потвърждава, че снимката е оригинална“. Това означаваше, че компаньонката на снимката е жената, която е подала обявата. С други думи, получаваш каквото виждаш, ако си уредиш среща с нея. Поне така се предполагаше.

— Отговорник по достоверността на снимките — изхъмка Пиърс. — Приятна работа. Погледът му се плъзна към рекламата под снимката.

СПЕЦИАЛНИ ЖЕЛАНИЯ

Здравейте, господа. Казвам се Лили и съм най-успокояващата, доставяща удоволствие и непретенциозна компаньонка в цял Уестсайд. На двайсет и три години съм, с мерки 86–63–86, всичко е естествено. Висока съм метър и седемдесет и не пуша. Наполовина съм испанка, наполовина италианка, а цялата — американка! Ако искате да се забавлявате като никога през живота си, обадете ми се и ми елате на гости в безопасната ми и сигурна градска къща близо до плажа. Правя всичко бавно и удоволствието е гарантирано! Всички специални желания са взети под внимание. А ако искате да удвоите удоволствието си, посетете страницата на приятелката ми Робин в секцията за русокоси компаньонки. Работим заедно в екип — върху вас или върху себе си! Обичам работата си и обичам да работя. Обадете ми се!

Повиквания само по телефона. Само ВИП.

Под обявата беше телефонът, сега даден на Пиърс, и номер на пейджър.

Той вдигна слушалката и се обади на пейджъра. Чуха се три позвънявания и после глас.

— Здравейте, аз съм Лили. Кажете името и телефонния си номер и ще ви се обадя веднага. Не отговарям на обаждания от улични автомати. И ако сте в хотел, не забравяйте да кажете цялото си име, защото иначе няма да ме свържат с вас. Благодаря. Надявам се да ви видя скоро. Чао.

Пиърс набра номера, без да е сигурен какво иска да каже. Сигналът на телефонния секретар прозвуча и той започна да говори.

— Лили, казвам се Хенри. Имам проблем, защото телефонната компания ми е дала стария ти номер. Бих искал да поговорим за това. — Той каза номера и затвори. — По дяволите!

Знаеше, че е говорил като пълен кретен. Дори не беше сигурен защо ѝ се обади. Ако се бе отказала от номера си, тя не можеше да

направи нищо друго, за да му помогне, освен да го свали от уебсайта. И тази мисъл повдигна първоначалния въпрос — защо телефонният номер още беше в страницата ѝ?

Пиърс отново погледна снимката ѝ на екрана. Лили беше поразително красива и възбуждаше сладострастие. „Какви ги върша?“ — запита се той.

Въпросът беше хубав и уместен. Пиърс знаеше, че трябва да изключи компютъра, да си вземе нов номер в понеделник и после да се съсредоточи върху работата си и да забрави тази история.

Но не можеше. Затвори личната страница на Лили и се върна на началната страница. После пак отвори секцията с русокосите компаньонки, намери снимка с името Робин и отвори страницата ѝ.

Робин лежеше гола на легло. Върху корема ѝ бяха разпръснати розови листенца, които стратегически закриваха отчасти гърдите и окосмения триъгълник между бедрата ѝ. Беше си сложила яркочервено червило и се усмихваше. Отдолу имаше синя лента, показваща, че снимката отговаря на оригинала. Пиърс прочете рекламата.

АМЕРИКАНСКА КРАСАВИЦА

Здравейте, господа. Казвам се Робин и съм момичето, за което мечтаете. Естествена блондинка съм, със сини очи. На двайсет и четири години съм, с мерки 96–76–91 и съм висока почти метър и осемдесет. Не пуша, но обичам шампанско. Мога да дойда при вас или вие да ме посетите. Това е без значение, защото няма да ви карам да бързате. Абсолютно позитивно ПП. Ако искате да удвоите удоволствието си, посетете страницата на приятелката ми Лили в секцията за брюнетки. Работим заедно в екип — върху вас или върху себе си!

Обадете ми се. Удоволствието е гарантирано!

Моля, само ВИП.

Отдолу имаше номер на телефон и на пейджър. Без да се замисля, Пиърс ги записа в тефтера си, после отново се вторачи в

снимката. Робин беше привлекателна, но не можеше да се сравни с Лили. Чертите ѝ бяха заострени, устните — тънки, а очите — студени. Човек би очаквал да види подобно момиче в такъв сайт, но не и жена като Лили.

Пиърс се запита какво означава „абсолютно позитивно ПП“. Нямаше представа. После осъзна, че обявите на Лили и Робин са написани от един и същ човек, защото много изрази се повтаряха. Забеляза, че и на двете снимки е използвано същото месингово легло. Пиърс не знаеше какво означава това, освен вероятно още едно потвърждение, че двете жени работят заедно.

Главната разлика беше, че Лили забавляваше клиентите само в къщата си. Робин отиваше при клиента или му позволяваше да я посети. Пиърс отново нямаше представа какво означава това в света, в който живееха и работеха тези жени.

Той се облегна назад и загледан в екрана на компютъра, се запита какъв да бъде следващият му ход. После погледна часовника. Наближаваше единайсет.

Изведнъж се наведе напред, грабна телефона и се обади на Робин. След четири позвънявания изгуби търпение и се приготви да затвори, когато чу сънен, дрезгав женски глас.

— Робин?

— Да.

— Съжалявам. Събудих ли те?

— Не, будна съм. Кой се обажда?

— Ами, казвам се Ханк. Видях страницата ти в „Ел Ей Дарлингс“. Късно ли се обаждам?

— Не, всичко е наред. Какво е „Амедео Тек“?

Пиърс осъзна, че тя има идентификатор на входящи повиквания, и се уплаши — от скандал и от хора като Върнън, които биха могли да научат тайните му.

— Всъщност цялото име е „Амедео Текнолоджис“.

— Там ли работиш?

— Да.

— Ти ли си господин Амедео?

Пиърс се усмихна.

— Не, няма господин Амедео. Вече не.

— Сериозно? Жалко. Какво се е случило с него?

— Амедео Авогадро е химик, който преди около двеста години пръв е посочил разликата между молекулите и атомите. Но цели петдесет години никой не го приел сериозно. Едва след смъртта му го оценили като учен, изпреварил времето си. Компанията носи неговото име.

— И какво правите там? Играете си с атоми и молекули? — Робин се прозя.

— Нещо такова. И аз съм химик. Правим компютър от молекули.

— Сериозно? Страхотно.

Пиърс отново се усмихна. Робин не беше нито смаяна, нито заинтригувана.

— Все едно, обаждам се, защото видях, че работиш заедно с Лили, чернокосата компаньонка.

— Така беше.

— Вече не?

— Не.

— Какво е станало? Опитвам се да я намеря и...

— Няма да ти кажа нищо. Дори не те познавам.

Гласът ѝ стана рязък. Пиърс инстинктивно разбра, че ако не изиграе правилно картите си, тя ще затвори.

— Добре, извинявай. Попитах, защото Лили ми харесва.

— Бил ли си с нея?

— Да. Два пъти. Много ми хареса и се чудя къде е. Това е. Последния път тя предложи да се съберем тримата. Ще ѝ предадеш ли?

— Не. Лили изчезна отдавна и каквото и да се е случило с нея... просто се е случило.

— Какво имаш предвид? Какво се е случило?

— Знаеш ли, плашиш ме с всичките тези въпроси. Не искам да говоря с теб. Защо не прекараш нощта с молекулите си?

И Робин затвори.

Пиърс дълго притиска слушалката до ухото си. Изкушаваше се да ѝ се обади пак, но знаеше, че няма да измъкне нищо от нея. Беше се провалил.

Най-после затвори и се замисли какво е научил. Погледна снимката на Лили, която още беше на екрана на компютъра, и си

спомни загадъчната забележка на Робин, че на нея ѝ се е случило нещо.

— Какво се е случило с теб?

Върна се на началната страница, щракна върху надписа „Рекламирайте при нас“ и видя страница, пълна с указания за подаване на реклами в сайта. Това можеше да стане, като изпратиш номера на кредитната си карта, текста на обявата и дигитална снимка. Но за да получи синя лента за достоверност на снимката, рекламодателката трябваше да предаде всички материали лично, за да бъде потвърдено, че тя е жената на снимката. Базата на сайта се намиреше на Сънсет Булевард в Холивуд. Очевидно Лили и Робин бяха постъпили точно така. Офисът работеше от девет до пет от понеделник до петък и от десет до един в събота.

Пиърс си записа адреса и работното време и се приготви да излезе от сайта, после реши да се обади още веднъж на пейджъра на Лили. Направи цветна разпечатка на снимката ѝ и изключи компютъра и телефонната линия. Вътрешният глас му нашепна, че е отишъл прекалено далеч. Време беше да смени телефонния си номер и да забрави тази история.

Но един различен, много по-силен глас от миналото му, казваше нещо друго.

— Лампи.

Кабинетът потъна в мрак. Пиърс не помръдна. Той обичаше тъмнината. Най-добре мислеше в мрака.

[1] Красавиците на Лос Анжелис (англ.) — Б. пр. ↑

Стълбището беше тъмно. Той се уплаши и погледна към улицата и чакащата кола. Вторият му баща забеляза колебанието му и му направи знак да влезе. Той се обърна и се вторачи в мрака, после светна фенерчето и тръгна нагоре.

Беше насочил фенерчето към стълбите, защото не искаше някой да разбере, че се качва. Едно от стъпалата изскърца силно под краката му. Момчето се вцепени и усети как сърцето му бие като обезумяло в гърдите. Замисли се за Изабел и за страха, който вероятно тя изпитваше всеки ден и всяка нощ, стисна зъби и продължи нагоре.

Три стъпала преди площадката угаси фенерчето и зачака очите му да се приспособят към тъмнината. След няколко минути му се стори, че видя слаба, мъждукаща светлина напред. Пламък на свещ, проблясващ по тавана и стените. Изкачи последните три стъпала.

Помещението беше голямо. Покрай двете дълги стени бяха наредени нарове, на които спяха хора — приличаха на купчини стари дрехи. В дъното гореше свещ и едно момиче, година-две по-голямо от него, нагряваше над пламъка капачка от бутилка. Момчето се вторачи в озареното от потрепващата светлина лице и видя, че момичето не е Изабел.

Тръгна между спалните чували, като обръщаше глава наляво и надясно — търсеше познатото лице. Беше тъмно, но щеше да я познае, ако я видеше.

Стигна до момичето с капачката от бутилка. Изабел не беше и там.

— Кого търсиш? — попита момичето.

И изтегли буталото на спринцовката, изсмуквайки от лъжица кафяво-черната течност през филтър на цигара. На врата ѝ имаше убождания от игла.

— Един човек.

Тя вдигна глава, изненадана от гласа му, и видя хлапашкото му лице под широките мръсни дрехи.

— Малък си. Махай се преди да е дошъл домакинът.

Той знаеше какво има предвид. Всички убежища на незаконно настанили се бегълци в Холивуд имаха отговорник. Домакин. Той събираше такса в пари, наркотици или плът.

— Ако те намери, ще ти пръсне задничето и ще те...

Тя изведнъж млъкна и духна свецта. Момчето се обърна към вратата и стълбите и всичките му страхове го завладяха и го смазаха. На прага стоеше мъж. Едър. С дълга рошава коса. Домакинът. Момчето неволно направи крачка назад и се спъна в нечий крак. Падна и фенерчето изтрака на пода и угасна.

Мъжът тръгна към него и изкрещя:

— Ханки! Ела тук, Ханк!

6

Пиърс се събуди на зазоряване. Слънцето го спаси от кошмара. Бягаше от мъж, чието лице не виждаше. В апартамента още нямаше завеси и светлината струеше през прозорците и го заслепяваше. Той изпълзя от спалния чувал, погледна снимката на Лили, която бе оставил на пода, и влезе под душа. Изкъпа се, изрови две фланелки от кашоните с дрехи и се избърса. Беше забравил да купи хавлии.

Излезе да си вземе кафе, портокалов сок и съботния вестник. Четеше и пиеше бавно. Чувстваше се виновен — повечето съботи беше в лабораторията на зазоряване.

Когато прочете вестника, беше почти девет. Върна се в „Сандс“ и се качи в колата си, но не отиде на работа.

В десет без петнайсет стигна до адреса в Холивуд, който бе преписал от „Ел Ей Дарлингс“. Офисът се намираше в многоетажна административна сграда и се помещаваше в апартамент триста и десет. На остъклената врата с големи букви пишеше „Предприемачески идеи без граници“, а отдолу с по-дребен шрифт бяха изброени десет уебсайта, сред които „Ел Ей Дарлингс“. Ако се съдеше по заглавията, всички бяха сексуално ориентирани и бяха част от тъмната вселена на развлеченията за възрастни в интернет.

Вратата беше заключена, но пък Пиърс бе дошъл няколко минути по-рано. Реши да се разходи и да измисли какво да каже и как да изиграе сцената.

— Готово, отварям.

Хенри се обърна и видя някаква жена — държеше ключ и се приближаваше към вратата. Беате на около двайсет и пет, с чорлава руса коса и носеше срязани джинси, сандали и къса блуза. На пъпа ѝ имаше обеща. На рамото ѝ висеше миниатюрна чантичка, достатъчна за пакет цигари, но не и за кибрита. И имаше такъв вид, сякаш десет часът е твърде рано за нея.

— Подрали сте.

— Знам — каза Пиърс. — Идвам от Уестсайд и мислех, че движението ще е по-натоварено.

Жената влезе и той я последва. В чакалнята имаше бюро на подиум, охраняващо вход към коридор, а вдясно — затворена врата с надпис ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА. Младата жена заобиколи бюрото и хвърли чантата си в чекмеджето.

— Ще трябва да почакате няколко минути, докато се оправя. Днес аз съм единствената тук.

— Бавно ли върви работата в събота?

— Обикновено да.

— Кой наблюдава компютрите, щом сте единствената тук?

— Е, отзад винаги има хора. Искях да кажа, че съм единствената на рецепцията днес.

Докато седеше на стола зад бюрото, сребърната халка на пъпа ѝ привлече погледа на Пиърс и му напомни за Никол. Тя работеше в „Амедео“ от година, когато един неделен следобед той случайно я срещна в някакво кафене на Мейн Стрийт. Никол току-що бе излязла от фитнес залата и бе облечена в сив анцуг и спортен сутиен. На пъпа ѝ имаше златна халка. Хенри все едно разкри тайна за дългогодишен познат. Никол беше красива и привлекателна, но всичко се промени след онзи миг в кафенето. Тя стана еротичната му фантазия и той се влюби в нея — изгаряше от желание да види скритите ѝ татуировки и да узнае всичките ѝ тайни.

Разходи се из чакалнята, докато младата жена се настаняваше. Тя включи компютъра и отвори и затвори чекмеджетата. Хенри забеляза на стената емблемите на различни уебсайтове, опериращи чрез „Предприемачески идеи без граници“ — „Ел Ей Дарлингс“ и няколко други. Повечето бяха порнографски сайтове, където за десет долара на месец можеше да си купиш достъп до хиляди снимки на любимите ти сексуални пози и фетиши. Всичко бе показано с безсрамна легитимност.

До стената с емблемите беше вратата с надпис ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА. Пиърс погледна жената зад бюрото, видя, че е заета с нещо на компютърния екран, обърна се и превъртя валчестата дръжка. Беше отключено и той отвори. Видя тъмен коридор с три двойни врати вляво.

— Извинете — обади се жената. — Не може да влезете там.

От тавана на тънки вериги висяха табелки с надписи: „Студио А“, „Студио Б“ и „Студио В“.

Пиърс затвори вратата, отиде до бюрото и видя, че жената си е сложила табелка с името си.

— Помислих, че е тоалетната. Какво има там?

— Фотостудия. Тук няма тоалетни. Долу във фоайето са.

— Ще почакам.

— Какво ще обичате?

Пиърс се наведе над бюрото.

— Имам проблем, Уенди. Една от рекламодателките със страница в „Ел Ей Дарлингс“ има моя телефонен номер. Обажданията за нея идват при мен. Мисля, че ако се появя на прага на нечия хотелска стая, разочарованието ще бъде огромно.

Той се усмихна, но тя очевидно не видя нищо смешно в опита му да се пошегува.

— Вероятно е станала грешка. Ще се обадя.

— Не е грешка.

Пиърс ѝ разказа историята на новия си телефон.

Уенди го погледна подозрително.

— Защо не смените номера си?

— Защото преди да разбере, че имам този проблем, си поръчах визитни картички с номера и ги изпратих. Ще ми излезе много скъпо и ще загубя време, ако си отпечатам нови. Убеден съм, че ако ми кажете как да се свържа с тази жена, тя ще се съгласи да смени страницата си. И без това номерът не ѝ върши работа в момента.

Уенди поклати глава, сякаш не разбираше аргументите му.

— Добре, изчакайте да проверя.

Тя се обърна към компютъра и влезе в списъка на брюнетките в „Ел Ей Дарлингс“, после щракна на снимката на Лили и смъкна курсора на телефонния ѝ номер.

— Твърдите, че това е вашият номер, но е бил неин?

— Точно така.

— Щом е сменила номера си, защо не ни се е обадила?

— Не знам. Точно затова дойдох. Има ли друг начин да се свържете с нея?

— Не мога да ви кажа. Информацията за клиентите ни е поверителна.

Пиърс кимна. Очакваше това.

— Добре, но щом имате друг номер за връзка с нея, защо не ѝ се обадите, за да ѝ кажете за проблема?

— А пейджърът?

— Опитах, но се включва гласовата поща. Оставих три съобщения, като обясних всичко, но тя не се обади. Сигурно не ги е получила.

Уенди погледна снимката на Лили и каза:

— Страхотна е. Обзалагам се, че е много търсена.

— Имам номера само от един ден и вече се побърках.

Тя блъсна стола си назад и стана.

— Ще проверя нещо. Ей сега ще се върна.

И изчезна в тъмния коридор. Пиърс изчака минута, наведе се над бюрото и огледа навсякъде. Според него Уенди не беше единствената, която работеше тук — вероятно имаше още двама-трима служители на смени. Може би бяха записали някъде паролите за компютърната система, в случай че ги забравят.

Вдигна попивателната, но там имаше само банкнота от един долар. После зарови пръст в купчината листчета, не откри нищо, плъзна ръка по бюрото...

И точно когато се сети нещо, чу стъпки. Уенди се връщаше. Той бързо бръкна в джоба си, извади един долар, сложи го под попивателната, грабна банкнотата, която беше там, и я прибра. Уенди се появи — носеше тънка папка — и седна. После каза:

— Разбрах отчасти какъв е проблемът.

— Какъв?

— Момичето е престанало да си плаща сметките.

— Кога?

— През юни е платила до август. И после не е платила за септември.

— Тогава защо страницата ѝ още е в сайта?

— Защото понякога се изисква време да се изчистят безотговорните рекламодателки. Особено когато изглеждат като тази мадама. — Уенди посочи компютърния екран с папката и после я остави на бюрото. — Не бих се изненадала, ако господин Уенц иска да я задържи, макар да не плаща. Мъжете виждат такива момичета в сайта и продължават да се обаждат.

Пиърс кимна.

— А тарифите за обявите се определят от броя на посещенията в сайта, нали?

— Точно така.

Той погледна екрана. В известен смисъл Лили още работеше. Ако не за себе си, то за „Предприемачески идеи без граници“.

— Господин Уенц тук ли е? Бих искал да говоря с него.

— Не, днес е събота. Ще извадите късмет, ако го хванете тук през седмицата. В събота не идва.

— Но какво може да се направи? Телефонът ми се скъсва да звъни.

— Ще си запиша и може би в понеделник някой ще...

— Не искам да чакам до понеделник. Имам проблем сега. Щом господин Уенц не е тук, доведете онзи, който се грижи за сървърите. Все някой ще може да влезе в сървъра и да снее страницата ѝ. Не е толкова трудно.

— Има един дежурен, но мисля, че не е упълномощен да прави нищо. Пък и спеше, когато надникнах.

Пиърс се наведе над бюрото и заговори заплашително.

— Слушай, Уенди, настоявам да отидеш да го събудиш и да го доведеш тук. Разбери, че тук има нещо гнило. Положението е рисковано от юридическа гледна точка. Казах ти, че телефонният ми номер е записан в уебсайта ви. Поради тази грешка ми звънят непрекъснато. Получавам телефонни обаждания от обидно и смущаващо естество. Толкова ме безпокоят, че дойдох в офиса ви още преди да отворите. Искам да оправите тази работа. Ако го отложите до понеделник, ще съдя теб, компанията, господин Уенц и всеки, свързан с вас. Ясно ли е?

— Не можете да ме съдите. Аз само работя тук.

— На този свят можеш да съдиш, когато поискаш, Уенди.

Тя стана гневно и без да пророни дума, отново изчезна в тъмния коридор. На Пиърс не му пукаше, че се е ядосала. Най-важното беше, че остави папката на бюрото. Той я отвори и видя снимка на Лили, разпечатка на обявата ѝ и информационен формуляр за рекламодателя. Точно това му трябваше. Зарадва се, докато четеше листа и се опитваше да запомни всичко.

Казваше се Лили Куинлан. Номерата за връзка с нея бяха същият телефон и пейджър, които бе дала в уебстраницата си, а адресът — в Санта Моника. Пиърс прочете информацията още два пъти и когато чу стъпките на Уенди и на още някого, прибра всичко в папката.

Първото, което направи, когато се качи в колата си, беше да вземе писалката от таблото и да напише на дланта си адреса на Лили Куинлан. После извади от джоба си банкнотата от един долар и я разгледа. На челото на Джордж Вашингтон пишеше Арбадак Арба.

— Абра кадабра — каза той, като го прочете отзад напред.

Имаше голяма вероятност думите да са потребителско име или парола за достъп в компютърната система на „Предприемачески идеи без граници“. Но не беше сигурен дали ще са полезни, след като бе намерил адреса на Лили Куинлан.

Потегли към Санта Моника. Апартаментът на Лили се намирал на Уилшър Булевард близо до Трета улица. Когато наближи, той започна да чете номерата на сградите и разбра, че наоколо няма жилищни блокове. Стигна до посочения в информационния формуляр адрес и видя, че това е частна пощенска компания — „Ол Американ Мейл“. Номерът на апартамента, който бе написала Лили Куинлан, всъщност беше номер на пощенска кутия. Пиърс спря до тротоара. Не знаеше какво да направи. По всичко личеше, че е стигнал до задънена улица. Обмисли за няколко секунди план на действие и слезе от колата. Надяваше се на кутиите да има прозорчета, за да види дали Лили Куинлан има поща. На вратичките им бяха алуминиеви и без стъкла. Пиърс намери кутия 333 и се вторачи в нея, сякаш отговорът беше там.

После излезе от нишата и се приближи до гишето. Пъпчив младеж с табелка, на която пишеше „Кърт“, го попита какво желае.

— Странна работа — отговори Пиърс. — Трябва ми пощенска кутия, но искам специален номер. Да подхожда на името на фирмата ми. Нарича се „Продукции трета степен“.

Хлапакът изглеждаше озадачен.

— И какъв номер искате?

— Три, три, три. Видях, че имате кутия с този номер. Свободна ли е?

Това беше най-доброто, което можа да измисли, докато стоеше в нишата. Кърт бръкна под гишето, извади синя папка и я прелисти. Пръстът му проследи надолу колонка от цифри и спря.

— Аха — каза младежът.

Пиърс се опита да прочете какво е написано на страницата, но не успя.

— Какво?

— В момента е заета, но може да не е за дълго.

— Тоест?

— Кутията е заета, но жената не е платила наема за този месец. Има гратисен период. Ако се появи и плати, ще запази пощенската кутия. В противен случай в края на месеца кутията ще бъде свободна. Ако можете да чакате толкова дълго.

Изражението на Пиърс стана загрижено.

— Наистина трябва да чакам много. Исках да уредя този въпрос веднага. Знаете ли телефона или адреса на тази жена? Свържете се с нея и попитайте дали още иска кутията.

— Изпратих ѝ две предупреждения и пуснах едно в кутията ѝ. Обикновено не се обаждаме по телефона.

Пиърс се развълнува, но не го показва. Лили Куинлан очевидно имаше още един адрес. Но вълнението му мигновено бе помрачено от факта, че няма представа как да принуди младежа да му го каже.

— Ако ѝ се обадите сега и разберете нещо, съм готов веднага да платя наема за пощенската кутия. Дори ще предплатя за година напред.

— Ще го потърся. Ще ми отнеме само минута.

— Много ви благодаря. Предпочитам да реша въпроса сега, отколкото да идвам пак.

Кърт отиде до бюрото до стената зад гишето и седна, после отвори шкафа и извади дебела папка. Пиърс беше твърде далеч, за да прочете документите. Кърт прокара пръст по страницата и го задържа. С другата си ръка взе телефона, но го прекъснаха преди да успее да се обади. В пощата влезе клиентка и каза:

— Трябва да изпратя факс до Ню Йорк.

Кърт стана, отиде на гишето, извади листове за факс и каза на жената да ги попълни. После се върна на бюрото, сложи пръст върху документа и вдигна телефона. Пиърс се опита да проследи какъв

номер набира, но Кърт действаше твърде бързо. Младежът дълго чака и най-после каза:

— Това е съобщение за Лили Куинлан. Бихте ли се обадили на „Ол Американ Мейл“? Наемът на пощенската ви кутия е пресрочен и ще я дадем на друг, ако не ни се обадите. Казвам се Кърт. Благодаря.

Той даде телефонния си номер, приближи се до Пиърс и поклати глава.

— Свързах се с телефонния й секретар. Не мога да направя нищо повече, освен ако тя не ми се обади или месецът не свърши. Такива са правилата.

— Разбирам. Благодаря.

— Ще ми оставите ли номер за връзка, ако тя се обади?

— Утре ще ви потърся пак.

Пиърс взе визитна картичка от купчината на гишето и тръгна към вратата.

— Какво ще кажете за двайсет и седем? — извика след него Кърт.

— Какво?

— Двайсет и седем. Не прави ли толкова три на трета степен?

Пиърс кимна. Кърт беше по-умен, отколкото изглеждаше.

— Ще си помисля.

После му махна и излезе.

Качи се в колата и погледна часовника си. Беше почти обяд. Трябваше да се върне в апартамента си, за да се срещне с асистентката си Моника Пърл. Тя се бе съгласила да стои там и да чака мебелите, които бе поръчал. Щяха да му ги доставят между дванайсет и шестнайсет часа и той бе решил да плати на друг да ги чака, докато се подготвя в лабораторията за представянето идната седмица. Но сега се съмняваше дали ще отиде в офиса, затова щеше да помоли Моника да остане в апартамента му. Пък и имаше и друг план за нея.

Завари я да чака във фоайето. Пазачът не я бе пуснал на дванайсетия етаж без съгласието на обитателя, когото тя искаше да посети.

— Извинявай — каза Пиърс. — Отдавна ли чакаш?

Моника си бе взела купчина списания, за да чете, докато чака мебелите.

— От няколко минути — отговори тя.

Моника Пърл беше висока слаба блондинка с толкова бяла кожа, че сякаш ако я докоснеш, можеше да ѝ остане белег. Беше на двайсет и пет и работеше в компанията от двайсетгодишна. От половин година беше лична асистентка на Пиърс. Бе получила повишението от Чарли Кондън заради петгодишната си служба. През това време Пиърс бе научил, че излъчването на крехкост, които внушаваха телосложението и тенът ѝ, е фалшиво. Моника беше организирана, имаше собствено мнение и вършеше работа.

Асансьорът дойде и се качиха.

— Сигурен ли си, че искаш да си тук, когато стане голямото земетресение? — попита тя.

— Сградата е направена да издържи на трус от осма степен. Проверих преди да наема апартамента. Имам доверие на науката.

— Защото си учен?

— Сигурно.

— Но имаш ли доверие на строителите, приложили науката на практика?

Въпросът беше уместен. Не беше необходимо да отговаря. Вратата се отвори и двамата тръгнаха по коридора към апартамента му.

— Къде да им кажа да сложат мебелите? — попита Моника. — Измислил ли си някакво разпределение?

— Не. Кажи им да ги сложат там, където мислиш, че ще изглеждат добре. Искам и една друга услуга от теб.

Той отвори вратата.

— Каква услуга? — подозрително попита Моника.

Вероятно помисли, че Пиърс ще я ухажва, след като се бе разделил с Никол. Той имаше теория, според която всички привлекателни жени мислеха, че мъжете ги свалят. Пиърс едва не се засмя, но се сдържа.

— Просто едно телефонно обаждане. Ще ти обясня какво да кажеш.

Той отиде във всекидневната, взе телефона и прослуша съобщенията. Имаше само едно — от Кърт от „Ол Американ Мейл“. Пиърс го изтри.

Занесе телефона до канапето, седна, написа на листче името Лили Куинлан и извади визитната картичка от джоба си.

— Искам да се обадиш на този номер и да се представиш за Лили Куинлан. Помоли да те свържат с Кърт и му кажи, че си получила съобщението му. Обаждането му е било първото, което си чула, за пресрочената такса. Попитай защо не са те уведомили по електронната поща. Разбра ли?

— Но... защо?

— Не мога да ти обясня, но е важно.

— Не искам да се представям за друг човек. Това е...

— Напълно безобидно е. Хакерите го наричат социално инженерство. Кърт ще ти каже, че е изпратил предупреждение. Тогава ти ще попиташ: „Така ли? На какъв адрес го изпратихте?“ И щом ти каже адреса, ще го запишеш. Искам само това. Адреса. Научиш ли го, прекрати разговора. Само добави, че ще отидеш да платиш веднага, щом можеш, и затвори.

Тя го погледна така, както не го бе поглеждала никога през шестте месеца, докато работеше за него.

— Хайде, Моника, какво толкова има? Няма да навредиш на никого. Може дори да помогнеш. — Той сложи тефтера и писалката на коленете ѝ. — Готова ли си? Ще набера номера.

— Доктор Пиърс, това не...

— Не ме наричай „доктор Пиърс“. Никога не си ми викала така.

— Не искам да се обаждам, Хенри. Не и без да знам за какво става дума.

— Добре тогава, ще ти кажа. Нали знаеш новия ми телефонен номер?

Моника кимна.

— Ами, доскоро е принадлежал на жена, която е изчезнала. Непрекъснато я търсят на този номер. Опитвам се да разбера какво се е случило с нея. Искам да се обадиш, за да науча адреса ѝ. Само това. Ще отида там и ще проверя дали всичко е наред. Сега би ли се обадила?

Тя поклати глава, сякаш не можеше да проумее цялата тази информация. Изражението ѝ беше озадачено.

— Това е безумие. Как се въвлече в тази бъркотия? Познаваш ли тази жена? Откъде знаеш, че е изчезнала?

— Не я познавам. Всичко стана заради телефонния номер. Но искам да разбера какво се е случило и дали тя е добре. Би ли ми

направила тази услуга? Моля те, Моника.

— Защо не смениш номера си?

— Ще го направя. Още в понеделник.

— А през това време се обади на полицията.

— Не разполагам с достатъчно информация, за да им се обадя.

Какво ще им кажа? Ще ме помислят за откачен.

— И може би с право.

— Ще се обадиш ли, или не?

Моника кимна примирено.

— Щом това ще те направи щастлив и ще запазя работата си...

— Чакай малко. Не те заплашвам, че ще изгубиш работата си.

Ако не искаш да се обадиш, добре, ще помоля друг. Това няма нищо общо с работата ти. Ясно ли е?

— Да. Не се притеснявай, ще се обадя. Да приключим с този въпрос.

Пиърс повтори какво трябва да каже Моника, набра номера на „Ол Американ Мейл“ и ѝ даде слушалката. Тя поиска да говори с Кърт и записа адреса. Хенри се въодушеви, но не го показа. Моника затвори и му даде тефтера и телефона.

Адресът беше във Венис. Пиърс откъсна листчето, сгъна го и го сложи в джоба си.

— Кърт ми се стори добро момче — отбеляза Моника. — Беше ми неудобно да го лъжа.

— Винаги можеш да отидеш при него и да го поканиш на среща. Видях го. Една нощ с него ще те направи щастлива за цял живот.

— Видял си го? За теб ли говореше? Каза, че някакъв човек ходил там и поискал пощенската кутия на Лили Куинлан.

— Да, аз бях. Така...

Телефонът иззвъня и Пиърс вдигна слушалката, но от другия край на линията затвори. Той погледна идентификатора на входящи повиквания. Обаждането беше от „Риц Карлтън“.

— Телефонът трябва да бъде включен, защото когато дойдат хората с мебелите, пазачът ще ти се обади дали да ги пусне. Но през това време вероятно ще търсят Лили. Тъй като си жена, ще те помислят за нея. Кажи им, че са набрали грешен номер.

— Може би трябва да се преструвам, че съм Лили, за да ти събера повече информация?

— Не, едва ли ще искаш.

Той отвори раницата си и извади разпечатка на снимката на Лили.

— Това е тя. Не мисля, че ще искаш да се правиш на нея пред всичките мъже, които се обаждат да я търсят.

— Господи! — възкликна Моника, като видя снимката. — Проститутка ли е?

— Така мисля.

— Защо се опитваш да откриеш една проститутка, когато трябва да си... — Тя изведнъж млъкна.

— Какво?

— Нищо. Не е моя работа.

— Разговаря ли с Ники за нея и мен?

— Не. Не знам какво бих й казала. Странно е, че искаш да разбереш дали тази проститутка е добре.

Пиърс седна на канапето. Знаеше, че Моника лъже за Никол. Двете се бяха сприятелили и излизаха да обядват заедно всеки път, когато той не можеше да излезе от лабораторията, тоест почти всеки ден. Нямаше причина да не се виждат и след като Никол бе напуснала. Вероятно още разговаряха всеки ден и си разменяха клюки за него.

Но Моника имаше право. Пиърс бе отишъл твърде далеч. Животът и кариерата му се градяха върху любопитството му. През последната си година в Станфорд бе изслушал лекция за следващото поколение микрочипове. Професорът говореше за наночипове — толкова малки, че суперкомпютрите щели да бъдат с размера на монета от десет цента. И оттогава Пиърс бе завладян от тази идея.

— Ще отида във Венис, ще проверя какво става и ще зарежа въпроса — каза той.

— Обещаваш ли?

— Да. Обади ми се в лабораторията, след като докарат мебелите, и после си отивай. — Пиърс стана и праметна раницата на рамо. — Ако говориш с Ники, не споменавай за тази история.

— Разбира се, Хенри. Няма да й кажа нищо.

Той знаеше, че не може да разчита на това, но засега не беше в състояние да направи нищо повече. Излезе и докато слизаше с асансьора, се замисли върху думите на Моника и за разликата между

частното разследване и обсебеността. Някъде между двете имаше граница, но Пиърс не беше сигурен къде точно.

8

С адреса нещо не беше наред, но Пиърс не можеше да разбере какво. И това го притесняваше, докато караше към Венис.

Адресът за контакт, който Лили Куинлан бе дала на „Ол Американ Мейл“, беше едноетажна къща на Алтеър Авеню и се намиреше на една пресечка от стилните антикварни магазини и ресторанти на Абът Кини Булевард. Малката бяла къща със сиви первази приличаше на чайка. В предния двор имаше голяма палма. Пиърс спря на отсрещната страна на улицата и се вторачи в къщата, за да се опита да разбере дали там живее някой.

Дворт не беше занемарен. Но ако къщата се даваше под наем, за това може би се грижеше собственикът. На алеята отпред и в открития гараж нямаше кола, нито поща, натрупана на тротоара. На пръв поглед всичко изглеждаше наред.

Хенри най-после реши да предприеме директния подход. Слезе от беемвето, пресече улицата, тръгна към предната врата, натисна звънеца и зачака.

Нищо.

Позвъни пак, после потропа.

Отново нищо.

Щорите бяха спуснати и прозорците затворени. Той се обърна и несприно огледа улицата и съседните жилища, като в същото време протегна ръка назад и натисна дръжката. Беше заключено.

Хенри не искаше денят да свърши, без да е научил нещо ново, затова заобиколи къщата и стигна до гаража в задния двор. Корените на огромен бор бяха напукали асфалта на алеята.

Изкривената от времето и от собствената си тежест врата на гаража беше открената. Вътре имаше само купчина кутии от боя.

Вдясно от гаража имаше малък двор, ограден от висок жив плет. На тревата бяха сложени два шезлонга. Пиърс си спомни за тъмния слънчев загар на Лили.

Поколеба се за миг, после влезе и потропа на остъклената врата. Надникна през стъклото и огледа кухнята — чиста и подредена. На масичката до стената вляво нямаше нищо. На единия от двата стола бе сгънат вестник.

На плота бе поставена голяма купа, пълна с изгнили плодове.

Това вече беше нещо, което не се вместише в картината. Хенри потропа силно на стъклото на вратата, макар да знаеше, че няма кой да отвори, после превъртя валчестата дръжка.

Вратата беше отключена.

Той я бутна и зачака да чуе аларма, но навсякъде цареше тишина. Пиърс мигновено усети противната сладникава миризма на изгнили плодове. А може би на нещо друго.

Отвори вратата по-широко и извика:

— Лили? Лили, аз съм, Хенри.

Не знаеше дали го направи за съседите, или за себе си, но извика името ѝ още два пъти. Отговор не последва, както и очакваше. Той се обърна и седна на стъпалата — колебаеше се дали да влезе, или не. Спомни си реакцията на Моника и какво му бе казала — да се обади на ченгетата.

Сега беше моментът да го направи. Тук нещо не беше наред и имаше причина да ги потърси. Но истината беше, че още не бе готов да постъпи по този начин. Каквото и да бе станало, той искаше да го разнищи сам. Знаеше, че мотивите му не засягат само Лили Куинлан, а се простират много по-далеч и са преплетени с миналото. Пиърс се опитваше да го подмени с настоящето и да направи онова, което не бе успял да направи тогава.

Той стана, влезе в кухнята и затвори вратата.

Някъде в къщата се разнасяше тиха музика. Хенри отвори хладилника и видя кутия портокалов сок и пластмасова бутилка с нискомаслено мляко. Срокът му на годност бе изтекъл на осемнайсети август, а на сока — на шестнайсети. Оттогава бе минал повече от месец.

Вестникът на стола беше от първи август.

Пиърс тръгна по коридора към предната част на къщата. Под процепа на вратата имаше купчина поща. Той погледна в банята и видя лавица, отрупана с парфюми и кремове, всички покрити с тънък слой прах. Избра едно зелено шишенце, отвори го, поднесе го към носа си и

долови уханието на люляк. Никол използваше същия парфюм. Той остави шишенцето на мястото му и излезе в коридора.

Другите две помещения бяха спални. Гардеробите бяха отворени и претъпкани с дрехи, окачени на дървени закачалки. Музиката се разнасяше от радиобудилник, сложен на нощното шкафче вдясно.

Другата стая явно се използваше за фитнес зала. Там имаше велоергометър, тренажор и малък телевизор. Пиърс отвори единия гардероб и видя още дрехи. Пригответи се да го затвори, когато установи нещо. Дрехите бяха различни — неглижета и трика. Пиърс забеляза черното мрежесто неглиже, с което Лили се бе снимала за уебсайта.

Това му напомни нещо и той се върна в другата спалня. Леглото там не беше с месингова рамка. Хенри осъзна какво не е наред с адреса във Венис. В обявата си Лили бе написала, че посреща клиентите си в чиста и безопасна градска къща в Уестсайд. Но това не беше градска къща и леглото беше друго. Лили имаше още един адрес и той трябваше да го научи.

Вцепени се, когато чу шум от предната част на къщата, и разбра, че е допуснал грешка. Трябваше първо набързо да огледа цялата къща, за да се увери, че няма никого, вместо да започне отзад и бавно да се придвижва напред.

Ослуша се, но не чу нищо повече. Тръгна към всекидневната и трапезарията. Не видя нищо, което би обяснило звука.

Всекидневната беше чиста, подредена и пълна със стилни мебели. Стереоуредбата и плазменият телевизор сигурно струваха поне двайсет и пет хиляди долара — мечтата на всеки фанатик по този вид развлечения — и изглеждаха несъвместими с всичко останало в къщата.

Пиърс се приближи до външната врата, приклепна и започна да разглежда пощата. По-голямата част се състоеше от рекламни брошури. Имаше два плика от „Ол Американ Мейл“, сметки за кредитни карти и банкови извлечения и голям плик от Университета на Южна Калифорния. Не намери писма и сметки от телефонна компания и това му се стори странно. Но после предположи, че вероятно са изпратени до пощенската кутия на „Ол Американ Мейл“.

Без да се колебае, той пъкна в задния джоб на джинсите си банковите извлечения и сметка за кредитна карта „Виза“. Беше влязъл

с взлом в чужда къща и крадеше лична поща, но реши да не мисли за това и се изправи.

В трапезарията имаше бюро. Пиърс придърпа един стол, седна и прерови чекмеджетата. Имаше чекови книжки, марки, писалки и сметки за електричество, отопление и вода. Намери купчина пликове от „Предприемачески идеи без граници“. На всеки Лили бе написала датата, на която бе платила сметката. Но сметки от телефонна компания нямаше. Дори да не ги бе получавала по пощата, все някъде трябваше да има квитанции, че ги е платила.

Нямаше време да разсъждава по този въпрос, нито да преглежда всички сметки. Не беше убеден, че в тях ще намери онова, което ще му помогне да разбере какво се е случило с Лили Куинлан. Разгледа чековите й книжки. От края на юли нямаше движение на суми, но през юни бе регистрирано плащане на телефонната компания. Само едно.

Пиърс не разполагаше с много време, затова се отказа от търсенето и затвори чекмеджетата. Протегна ръка да смъкне ролетката, когато забеляза тефтерче, пъхнато навътре в един от процепите. Взе го и видя, че вътре са записани телефонни номера. Без да мисли, той го пъкна в задния си джоб при пощата.

Изправи се, огледа двете стаи и забеляза сянка, движеща се зад спуснатите щори на прозореца във всекидневната.

Обзе го паника. Не знаеше дали да се скрие, или да избяга през задната врата, затова не направи нищо. Просто стоеше неподвижно. Чу стъпки пред предната врата.

Изщракването на метал го накара да подскочи. После на пода тупна малка купчина поща. Пиърс затвори очи.

— Господи! — прошепна той, изпусна затаения в гърдите си въздух и опита да се успокои.

Сянката отново премина пред прозорците на всекидневната и изчезна.

Пиърс се наведе и разгледа пощата. Още сметки и рекламни брошури. Той разбута с крак хартиите, видя малък плик с написан на ръка адрес и го взе. В горния ляв ъгъл пишеше „В. Куинлан“. Клеймото беше размазано. Четяха се само буквите „па, Фло“.

Отварянето на лично писмо му се стори още по-нагло и престъпно от всичко, което бе направил досега. Но колебанието му не

продължи дълго. Пиърс разлепи плика с нокът и извади малък прегънат лист. Датата беше отпреди четири дни.

Лили,

Много се тревожа за теб. Ако получиш това писмо, моля те, обади ми се, за да ми кажеш дали си добре. Моля те, миличка. Откакто престана да ми се обаждаш, не мога да разсъждавам трезво. Много се притеснявам за теб и за онази твоя работа. Нещата тук не вървяха добре и знам, че не направих нищо, както трябва. Но не смятам, че не трябва да ми пишеш дали си добре. Моля те, обади ми се.

С обич, мама

Пиърс сложи листа в плика. Писмото го прониза с чувството за обреченост повече от всичко в къщата, включително изгнилите плодове. Той не смяташе, че Лили ще отговори на майка си.

Затвори плика, доколкото можа, и го зарови в купчината с пощата. Неочакваната поява на пощальона му внуши усещане за риска, който бе поел, като бе влязъл в тази къща. Изведнъж му писна. Той се обърна, излезе през задната врата и я затвори, но я остави отключена, после тръгна към улицата.

На половината път чу силен трясък на покрива и от стряхата се изтърколи голяма шишарка, която тупна в краката му. Той я настъпи и разбра причината за стряскащия шум, докато беше в къщата. Поне бе разкрил една загадка.

9

— Лампи.

Пиърс седна зад бюрото си и извади нещата, които бе взел от къщата на Лили Куинлан — сметка за кредитна карта „Виза“, банково извлечение и тефтерче с телефонни номера.

Прелисти тефтерчето. Там бяха записани неколцина мъже с малките им имена или с инициалите на фамилията. Телефонните номера имаха различни кодове. Много от тях бяха местни, но повечето — от райони извън Лос Анжелис. Имаше номера на няколко местни хотели и ресторанти и на търговец на коли от Холивуд. Хенри видя номера на Робин и на „ПИГ“ — „Предприемачески идеи без граници“.

Под надписа Далас бяха записани няколко телефона на хотели, ресторанти и мъжки имена. Същото фигурираше и под Лае Вегас.

Пиърс намери номера на Вивиан Куинлан и адрес в Тампа, Флорида. Това разкри загадката на размазаното клеймо на писмото. В края на тефтерчето видя името Уейнрайт, телефон и адрес, който не беше далеч от къщата на Алтеър Авеню.

Набра номера на Вивиан Куинлан. Жената отговори след две позвънявания. Гласът ѝ беше дрезгав.

— Ало?

— Госпожа Куинлан?

— Да?

— Обаждам се от Лос Анжелис. Казвам се Хенри Пиърс и...

— За Лили ли се обаждате? — В гласа ѝ прозвуча отчаяние.

— Да. Опитвам се да я намеря и се питах дали можете да ми помогнете.

— О, слава Богу! От полицията ли сте?

— Не, госпожо.

— Все едно. Най-после някого го е грижа.

— Обаждала ли ви се е напоследък?

— Не съм я чувала от почти два месеца. Това не е характерно за нея и много се тревожа.

— Свързахте ли се с полицията?

— Да. И разговарях с хората от отдел „Безследно изчезнали“. Но те не проявиха интерес, защото е пълнолетна и заради онова, с което си изкарва прехраната.

— Как си изкарва прехраната?

Госпожа Куинлан се поколеба.

— Мислех, че сте близки.

— Познати сме.

— Тя е компаньонка.

— Разбирам.

— Не прави секс. Само придружава джентълмени в смокинги на вечеря.

Пиърс подмина думите ѝ като майчинско отричане на очевидното. Беше виждал това в собственото си семейство.

— Какво ви казаха полицаите?

— Вероятно била заминала с някой мъж и скоро щяла да ми се обади.

— Кога беше това?

— Преди месец. Лили ми се обажда всяка събота следобед. Когато минаха две седмици, без да ми се обади, позвъних на полицията. Те не реагираха на обаждането ми. След третата седмица им позвъних отново. Дори не написаха доклад. Само ми казаха да чакам. Изобщо не се интересуват.

В съзнанието му се появи неясен образ и го разсея. Нощта, в която се бе върнал вкъщи от Станфорд. Майка му го чакаше в кухнята. На тъмно. Чакаше го в мрака, за да му съобщи новината за сестра му Изабел.

И когато Вивиан Куинлан заговори отново, Пиърс сякаш чу гласа на майка си.

— Свързах се с частен детектив, но той не направи нищо. Не можа да я намери.

Думите ѝ най-сетне го изтръгнаха от спомените.

— Бащата на Лили там ли е? Може ли да говоря с него?

— Не, отдавна не е тук. Няма го от дванайсет години — от деня, когато го хванах с нея.

— В затвора ли е?

— Не. Замина.

Пиърс не знаеше какво да каже.

— Кога дойде Лили в Лос Анжелис?

— Преди три години. Първо отиде да учи за стюардеса в Далас, после се премести в Лос Анжелис. Де да бе станала стюардеса. Казах ѝ, че в бизнеса с компаньонки дори да не правиш секс с мъжете, хората не вярват.

Пиърс кимна. Разумен майчински съвет. Представи си дебела жена с висок кок и цигара в ъгълчето на устата. Ако се съдеше по случилото се между Лили и баща ѝ, нищо чудно, че бе заминала колкото е възможно по-далеч от Тампа. Той се изненада, че е напуснала дома си само преди три години.

— Къде наехте частния детектив? В Тампа или в Лос Анжелис?

— Там. Тук няма голям избор.

— Как го наехте?

— Полицаят от отдел „Безследно изчезнали“ ми изпрати списък и го избрах оттам.

— Дойдохте ли тук да я търсите, госпожо Куинлан?

— Не съм добре със здравето. Имам емфизема и дишам с кислородна бутилка. Пък и едва ли бих я намерила.

Пиърс коригира представата си за нея. Цигарата изчезна и на нейно място се появи кислородна бутилка. Високият кок остана. Той се замисли какво друго би могъл да попита и каква информация би получил от тази жена.

— Лили ми каза, че ви изпраца пари.

Това беше предположение и съответстваше на взаимоотношенията между майката и дъщерята.

— Да, и ако я намерите, кажете ѝ, че здравата съм закъсала. Дадох много пари на господин Глас.

— Кой е господин Глас?

— Частният детектив, когото наех. Но вече не ми се обажда. Не мога да му плащам.

— Бихте ли ми казали цялото му име и телефонния номер?

— Трябва да го потърся.

Тя остави слушалката и след две минути му даде номера и адреса на частния детектив. Той се казваше Филип Глас и кабинетът му беше в Кълвър Сити.

— Госпожо Куинлан, Лили има ли други познати или приятели в Лос Анжелис?

— Не. Не ми е казвала за никакви приятели. Само веднъж спомена за едно момиче, Робин, с което работела понякога. Робин е от Ню Орлиънс и Лили каза, че имали общи неща.

— Уточни ли какви?

— Мисля, че и двете са имали едни и същи неприятности в семейството, когато са били малки. Предполагам, че това имаше предвид.

— Разбирам.

Пиърс се опитваше да разсъждава като детектив. Вивиан Куинлан изглеждаше важен фрагмент от ребуса, но той не можеше да измисли какво още да я попита. Тя се намираше на хиляда километра и очевидно беше далеч и от света на дъщеря си. Той погледна тефтерчето с телефоните пред себе си и най-после измисли нещо.

— Името Уейнрайт говори ли ви нещо, госпожо Куинлан? Лили или господин Глас споменаваха ли са го?

— Не. Господин Глас не спомена имена. Кой е той?

— Не знам. Предполагам, че Лили го е познавала. Добре, госпожо Куинлан, ще продължавам да я търся и ще ѝ предам да ви се обади, когато я намеря.

— Много ще ви бъда благодарна. И не забравяйте дайте да ми изпрати пари.

— Няма.

Хенри затвори и се замисли какво знае. Вероятно твърде много неща за Лили. Това го накара да се почувства потиснат и тъжен. Надяваше се наистина някой от клиентите ѝ да я е завел някъде с обещания за богатство и лукс. Може би в Хавай или в богаташка мансарда в Париж. Но се съмняваше.

— Джентълмени в смокинги — каза той на глас.

— Какво?

Пиърс вдигна глава и видя, че Чарли Кондън стои на прага.

— А, нищо. Говорех си. Какво правиш тук?

Осъзна, че тефтерчето и пощата на Лили още са разтворени пред него, небрежно взе календара на бюрото си, престори се, че проверява някаква дата, и го сложи върху пликовете с името ѝ.

— Обадох се на новия ти номер и отговори Моника. Каза, че трябва да си тук, а тя чака да докарат мебелите ти. Но в лабораторията нямаше никого, затова реших да се отбия тук.

Чарли се облегна на рамката на вратата. Беше красив мъж с постоянен слънчев загар. Няколко години бе работил като манекен в Ню Йорк, после му бе писнало и бе завършил финанси. Беше ги запознал един банкер по инвестициите, който знаеше, че Кондън умее да намира инвеститори за фирми с недостатъчни финанси, занимаващи се с нови технологии. Пиърс го направи съдружник, защото Чарли обеща да направи това с „Амедео Текнолоджис“, без да се наложи да пожертват контролния пакет акции. В замяна Кондън получи десет процента от компанията — дял, който щеше да струва стотици милиони, ако спечелеха надпреварата и предложеха акциите си на публичен търг.

— Пропуснал съм обажданията ти — каза Пиърс. — Всъщност току-що дойдох. Първо спрях да хапна нещо.

Чарли кимна.

— Мислех, че още си в лабораторията.

Това означаваше: „Защо не си в лабораторията? Имаме много работа. Състезаваме се. Трябва да правим представяне за «кит». Нужни са ни пари.“

— Не се притеснявай. Ще отида. Трябваше да прегледам пощата. Дошъл си чак дотук, за да провериш къде съм?

— Не съвсем. Но имаме няколко дни, за да се подготвим за Морис. Исках да се уверя, че всичко е наред.

Пиърс знаеше, че придават твърде голямо значение на Морис Годард. Фактът, че Чарли го наричаше Год в съобщението си по електронната поща, беше доказателство за това. Вярно, представлението в четвъртък щеше да е изключително важно, но Хенри изпитваше нарастващо безпокойство дали ще може да разчита на Кондън. Търсеха инвеститор, готов да даде най-малко четири милиона долара годишно, минимум три-четири години. Според данните от разузнаването на Никол Джеймс и Коуди Зелър Годард имаше двеста и петдесет милиона долара благодарение на инвестициите си в „Майкрософт“. Беше ясно, че има парите. Но ако представянето в четвъртък не предложеше сериозен план за

финансиране, трябваше да търсят друг инвеститор. И работата на Кондън беше да го намери.

— Не се безпокой — рече Пиърс. — Ще бъдем готови. Джейкъб ще дойде ли?

— Да.

Джейкъб Кац беше адвокатът на компанията. Вече бяха регистрирали и заявили петдесет и осем патента и в понеделник след представянето Кац щеше да подаде заявления за още девет. Патентите бяха ключът за надпреварата. Контролираш ли патентите, имаш основното, и накрая ще контролираш и пазара. Деветте нови патента бяха първите, пряко свързани с проекта „Протей“, и щяха да разтърсят света на нанотехнологиите. Пиърс се усмихна. Кондън, изглежда, прочете мислите му и попита:

— Прегледа ли патентите?

Пиърс протегна ръка към кашона зад бюрото си, където бяха черновите на патентите. Трябваше да ги прочете преди да ги подадат за регистриране, но текстът беше суховат, пък и вниманието му бе насочено към други неща още преди появата на Лили Куинлан.

— Тук са. Смятам да ги прегледам днес или утре.

Политиката на компанията му забраняваше да ги занесе вкъщи.

Кондън кимна.

— Чудесно. Е, всичко друго е наред, така ли? Как си?

— Имаш предвид Ники?

Чарли отново кимна.

— Чувствам се отлично. Опитвам се да мисля за други неща.

— Като например за лабораторията, надявам се.

Пиърс се облегна на стола, разпери ръце и се усмихна, като се запита какво е казала Моника на Кондън, когато се бе обадил в апартамента.

— Нали съм тук.

— Хубаво.

— Между другото, Никол е оставила изрезка от вестник за сделката на Бронсън с „Тагава“. Новината е стигнала до медиите.

— Е, и?

— Елиот споменал за биологичното приложение. В общи линии, но човек никога не знае. Може да е надушил нещо за „Протей“.

Пиърс погледна поставения в рамка плакат на стената до вратата. Беше на филма от 1966 година „Фантастично пътешествие“. Там бе показана бялата подводница „Протей“, която се спуска в разноцветно море от телесни течности. Плакатът беше автентичен. Коуди Зелър го бе купил по интернет от холивудски търг на антики.

— Елиот обича да говори — каза Чарли. — Не виждам откъде би разбрал за „Протей“. Но след десетина дни ще научи. И газ ще пикае. А „Тагава“ ще осъзнае, че не е подкрепил когото трябва.

— Да, надявам се.

В началото на годината бяха флиртували с „Тагава“. Но японците поискаха твърде голям дял от компанията и преговорите бяха прекратени в началната фаза. „Протей“ бе споменат, но представителите на „Тагава“ не чуха подробности и не припариха до лабораторията. Пиърс се притесняваше какво точно е било споменато за проекта, защото информацията явно бе съобщена на японците от новия им партньор Елиот Бронсън.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — рече Кондън.

Думите му изтръгнаха Хенри от мислите му.

— Благодаря, Чарли. Вкъщи ли се прибираш?

— Вероятно. С Мелиса ще ходим да вечеряме в „Джар“. Искаш ли да дойдеш? Ще се обадя да запазят три места.

— Не, благодаря. Днес чакам да докарат мебелите и сигурно ще ги подреждам.

Кондън кимна и се поколеба за миг преди да зададе следващия си въпрос.

— Ще смениш ли телефонния си номер?

— Да. Още в понеделник. Моника ли ти каза?

— Отчасти. Дали са ти предишния номер на някаква проститутка и непрекъснато ти звънели разни мъже.

— Не е проститутка, а компаньонка.

— Не знаех, че има разлика.

Пиърс не можеше да повярва, че е защитил непозната жена. Усети, че се изчервява.

— Вероятно няма. Все едно, като се видим в понеделник, ще ти кажа новия си номер. Първо искам да си свърша работата тук, после ще отида в лабораторията.

— Добре, до понеделник.

Кондън излезе. Хенри се запита какво му е казала Моника и дали е вдигнала тревога заради заниманията му. Хрумна му да ѝ се обади, но реши да изчака и да разговаря с нея на четири очи.

Отново прелисти тефтерчето на Лили. В края видя номер, който не бе забелязал преди. На Университета на Южна Калифорния. Сети се за плика, който бе видял в къщата ѝ. Вдигна слушалката и се свърза с телефонния секретар на приемната канцелария. Не работеха в събота и неделя.

Затвори и се запита дали Лили е кандидатствала в Университета на Южна Калифорния, когато бе изчезнала. Може би се бе опитвала да се измъкне от професията си на компаньонка и това бе причината за изчезването ѝ.

Остави тефтерчето и разгърна банковото извлечение за кредитната карта „Виза“. Нямаше разходи през август. Дължимата сума беше 354 долара и 26 цента и трябваше да бъде платена до десети август.

Банковото извлечение от „Вашингтон Сейвингс енд Акаунт“ показва, че Лили трябва да внесе депозит през август и има 9240 долара в чекове и 54 542 в спестявания. Не беше достатъчно за четири години в Университета на Южна Калифорния, но можеше да бъде начало за промяна в живота ѝ.

Имаше чек на стойност две хиляди долара за Вивиан Куинлан — месечната вноска за издръжката на мама. Друг чек — за четири хиляди долара — бе изпратен на Джеймс Уейнрайт. Надписът гласеше „наем“.

Четири хиляди долара беше изключително висок месечен наем за едноетажна къща на Алтеър Авеню. Пиърс се запита дали сумата е само за един месец.

Остави чека в купчината и прегледа друго банковото извлечение. Нищо не привлече вниманието му и Хенри сложи всичко в плика, после отиде в помещението с факса и копирната машина и пушна пощата на Лили в машината за унищожаване на документи. Бръмченето беше достатъчно силно, за да привлече вниманието на охраната, но никой не дойде. Пиърс изпита чувство на вина. Бе нарушил законите, като бе откраднал и унищожил чужда поща.

Подаде глава в коридора, за да се увери, че още е сам на етажа. После се върна в помещението и отвори един от шкафовете, пълни с хартия за копиране. Извади от раницата си тефтерчето с телефоните на

Лили и го пусна зад купчина листове. Вероятно щеше да мине месец преди някой го забележи.

След като скри и унищожи доказателствата за престъплението си, той слезе с асансьора в подземие и влезе в лабораторията. Провери присъствената книга и видя, че Грумс е идвал сутринта, както и Лараби, и неколцина други лабораторни плъхове. Всички бяха дошли и си бяха отишли. Хенри взе писалката да се разпише, после размисли и я остави.

Включи компютъра, написа трите пароли за събота, получи достъп до протоколите за експериментите, свързани с „Протей“, и започна да чете последните тестове за степента на преобразуване на клетъчната материя, извършени сутринта от Лараби.

После спря. Не можеше да се съсредоточи. Беше погълнат от други мисли и от опит знаеше, че преди да се залови за работа, трябва да реши проблема, който го измъчва.

Изключи компютъра и излезе от лабораторията. Върна се в кабинета си, извади тефтера си от раницата и се обади на частния детектив Филип Глас. Отговори телефонният секретар и Хенри остави съобщение.

— Господин Глас, казвам се Хенри Пиърс. Бих искал да поговорим колкото е възможно по-скоро за Лили Куинлан. Майка ѝ ми каза името и телефонния ви номер. Надявам се, че скоро ще се чуем. Може да ми се обадите по всяко време.

Даде номера на апартамента си и на пряката линия на кабинета си и затвори. Глас вероятно щеше да познае номера като този на Лили Куинлан.

Забарабани с пръсти по бюрото, опита се да измисли какъв да бъде следващият му ход и реши да отиде при Коуди Зелър, но първо се обади на Моника.

— Пристигнаха ли мебелите?

— Току-що. Най-после. Не ме обвинявай, ако не ти хареса къде съм им казала да ги сложат.

— Защо си ядосана?

— Заради проклетия телефон. На всеки петнайсет минути някакъв кретен търси Лили. Каквато и да е тя, сигурно е много богата.

Пиърс имаше чувството, че там, където е Лили, парите нямат значение, но замълча.

— Още ли я търсят? Обещаха ми, че до три часа ще свалят страницата ѝ от уебсайта.

— Преди пет минути се обади някакъв тип и преди да успея да кажа, че не съм Лили, попита дали ще му направя масаж на простатата. Отвратително.

Пиърс се усмихна, но положи усилия гласът му да прозвучи сериозно.

— Съжалявам. Дано бързо да наредят мебелите и да си тръгнеш веднага щом приключат.

— Слава Богу.

— Щях да дойда, но се налага да отида в Малибу.

— В Малибу? Какво ще правиш там?

Пиърс съжали, че е споменал за това. Беше забравил, че Моника не одобрява действията му.

— Не се притеснявай. Няма нищо общо с Лили Куинлан — излъга той. — Искам да питам нещо Коуди Зелър.

Знаеше, че думите му звучат неубедително, но нямаше какво друго да каже. Затвори и прибра тефтера в раницата си.

10

Пътуването на север по магистрала Пасифик Коуст беше бавно, но приятно. Слънцето печеше, но Пиърс бе смъкнал стъклата и гюрука на колата. Не си спомняше кога за последен път бе минавал по този маршрут. Вероятно когато с Никол отидоха в „Джефри“, ресторант с изглед към Тихия океан, предпочитан от кинозвездите в Малибу.

Стигна до града, намали и започна да търси жилището на Зелър. Не беше взел адреса и трябваше да познае къщата, която не бе виждал повече от година. Всички сгради бяха долепени една до друга и си приличаха. Нямаха морави отпред.

Забеляза черния ягуар на Зелър, паркиран пред затворения гараж. Коуди отдавна го бе превърнал незаконно в работилница и плащаше наем за гаража на съседа за безопасността на колата на стойност деветдесет хиляди долара. Ягуарът беше навън и това означаваше, че Зелър или току-що се е прибрал, или се готви да излиза. Хенри бе дошъл навреме. Направи обратен завой и спря зад ягуара, като внимаваше да не удари бронята на безценното возило на Коуди.

Вратата на къщата се отвори преди Пиърс да посегне към звънеца. Зелър или го бе видял на някоя от камерите, монтирани под стрехите, или Хенри бе попаднал в обсега на сензор за движение. Коуди беше единственият човек, който можеше да се сравни с него по отношение на параноята. Вероятно това ги бе сближило в Станфорд. Когато бяха първокурсници, Зелър често развиваше теорията, че президентът Рейгън е изпаднал в кома след покушение върху него през първата година след встъпването му в длъжност и е заменен от двойник, марионетка в ръцете на крайно десните. Всички се смееха, но Коуди говореше сериозно.

— Доктор Стрейнджлав^[1], предполагам? — каза Зелър.

— Майн фюрер, може ли да вляза? — отговори Пиърс.

Това беше стандартният им поздрав, откакто бяха гледали филма на Кубрик в Сан Франциско.

Стиснаха ръце по начин, измислен от групата приятели, към която се числяха в колежа. Бяха се нарекли Обречените, по романа на Рос Макдоналд^[2], в който се разказваше за недоволни младежи бунтари, сърфиращи по калифорнийското крайбрежие. Извиха пръсти като куки, после бързо ги стиснаха три пъти, сякаш помпаха гумена топка за кръвна банка. Обречените продаваха кръв и плазма, за да си купуват бира, марихуана и компютърни програмни продукти.

Хенри не бе виждал Зелър повече от два месеца. Косата на Коуди не бе подстригвана оттогава и бе изрусяла от слънцето, неподдържана и хлабаво завързана на опашка на гърба. Беше с рекламна тениска на „Зума“, широк панталон и кожени сандали. Кожата му имаше тъмен слънчев загар. От всички Обречени само той притежаваше външност, към която другите се стремяха. Но вече започваше да изглежда малко смешно. На трийсет и пет години Зелър започваше да прилича на застаряващ сърфист, който не е в състояние да се откаже от любимото си занимание, и това го правеше още по-симпатичен за Пиърс. В много отношения Пиърс се чувстваше предаден и точно затова се възхищаваше на Коуди и на начина му на живот.

— Не носиш неопрена и не виждам сърф, затова на какво дължа неочакваното удоволствие да ме посетиш?

Зелър го покани да влезе. Голямата къща бе разделена на две половини — за живеене и за работа. Зад тези помещения имаше остъклена врата към терасата и океана. Равномерният прибор беше сърдечният ритъм на къщата. Веднъж Коуди му каза, че било невъзможно да се спи без тапи в ушите и възглавница на главата.

— Реших да проверя как стоят нещата при теб.

Тръгнаха към терасата, привлечени от гледката и от синьочерните води на океана. Малка група сърфисти чакаха подходящия момент. Пиърс почувства влечение. За него очакването на големите вълни беше по-вълнуващо от самото сърфиране.

— Онези там са моите момчета — рече Зелър.

— Приличат на гимназисти.

— И аз съм гимназист.

Хенри кимна. Чувствай се млад и ще останеш млад — широко разпространено в Малибу правило за живота.

— Все забравям колко много си постигнал, Коуди.

— Не мога да се оплача. По-добре е, отколкото да продаваш същината на живота за по дващсет и пет кинта пликчето. — Коуди имаше предвид кръвна плазма. — Искаш ли бира?

— Разбира се. Каквато и да е.

Зелър отиде в кухнята, а Пиърс обиколи работното му място. Двете помещения бяха разделени с висока лавица, отрупана с електроника. На двете бюра и рафтовете бяха наредени справочници и наръчници за програмни продукти и компютърни системи. Хенри мина през прозрачната врата към гаража. Вътре имаше климатична инсталация и два компютъра с множество монитори. Всички системи работеха. Стените бяха изолирани с черен дунапрен. Осветлението беше оскъдно. Отнякъде се разнасяше музика — диск на „Гънс енд Роузис“, който Пиърс не бе слушал поне десет години.

На отсрещната стена бяха залепени плакати с емблеми и търговски наименования на компании. Повечето се бяха превърнали в такава неизменна част от всекидневието на американеца, че имената им бяха равностойни на продуктите, които произвеждаха и продаваха. Броят на плакатите се бе увеличил, откакто Пиърс бе идвал тук за последен път. Той знаеше, че Зелър слага емблема всеки път, когато проникне в компютърната система на някоя компания.

Коуди печелеше петстотин долара на час като спазващ законите хакер. Беше най-добрият от най-добрите. Работеше на свободна практика. Обикновено го наемаше някоя от седемте големи счетоводни фирми, за да извърши тестове за проверка на защитата на компютрите на клиентите им. В известно отношение това беше изнудване. Зелър рядко не успяваше да проникне в някоя система. И след всеки успех работодателят му сключваше изгоден договор с клиента за защита на компютърната система и Коуди получаваше тлъста премия. Веднъж бе казал на Пиърс, че дигиталната защита е най-бързо разрастващата се област в корпоративната индустрия на счетоводството. Зелър непрекъснато отклоняваше предложения да стане високоплатен член на управителния съвет на една или друга голяма фирма, като казваше, че работата на свободна практика му позволява да се въздържа от съблазните на властта в корпоративния свят.

Коуди влезе с две кафяви бутилки „Сан Мигел“. Преди да отпият, се чукнаха два пъти. Още една традиция. Пиърс хареса бирата — вкусна и хладна. Посочи един червено-бял квадрат, залепен на стената

— известният символ на напитка, консумирана с милиони литри в цял свят.

— Нов е, нали?

— Да, наскоро го получих. Знаеш ли как са получили тайната си формула за производството на напитката?

— Да, от кокаин.

— Това е мит. Все едно, искаха да проверят дали формулата е защитена. Не знаех абсолютно нищо за нея. Но след седем часа изпратих формулата по електронната поща на изпълнителния директор. Той не знаеше, че правим проверка на надеждността на системата. Бяха я поръчали подчинените му. Казаха ми, че едва не получил инфаркт, по дяволите. Сигурно си е въобразявал, че формулата се разпространява по интернет и попада в ръцете на „Пепси“.

Пиърс се усмихна.

— Страхотно. Работиш ли върху нещо в момента? Като гледам, си зает. — Той посочи мониторите.

— Не съвсем. Сърфирам из мрежата. Търся някой, който знам, че се крие някъде там.

— Кого?

— Ако ти кажа, после ще трябва да те убия.

Бизнес. Зелър искаше да каже, че част от онова, което продава, е дискретност. Двамата бяха приятели от колежа, но работата си беше работа.

— Разбирам — каза Пиърс. — И не искам да ти преча, затова ще говоря без заобиколки. Имаш ли време да свършиш нещо друго?

— Кога трябва да започна?

— Веднага.

— Спешен случай. Обичам да работя за „Амедео Текнолоджис“.

— Не е за компанията, а лично за мен. Но ще ти платя.

— Това ми харесва още повече. Какво ти трябва?

— Искам да провериш някои хора и бизнеса им.

Зелър кимна замислено.

— Баровци?

— Не знам какви са, но вземи всички предпазни мерки. Става дума за развлечения за възрастни.

Коуди се усмихна широко и около очите му се образуваха бръчки.

— Не ми казвай, че чукаш някоя от онези кукли.

— Не. Нищо подобно.

— Тогава какво?

Пиърс му каза всичко, което знаеше за Лили Куинлан, без да обясни откъде я знае, и го помоли да разбере, каквото може, за „Предприемачески идеи без граници“ и Уенц.

— Знаеш ли малкото му име?

— Не. Само Уенц. Не може да са толкова много в този бизнес.

— Пълно сканиране ли?

— Каквото можеш да научиш.

— Да спазвам ли закона?

Пиърс се поколеба. Зелър не откъсваше поглед от него. Пиърс знаеше, че Коуди може да открие много повече, ако премине границите и проникне в системи, в които няма право да влиза. А Зелър беше експерт по това. Обречените бяха сформирани през втората си година в колежа. Тогава компютърното хакерство излизаше на мода за тяхното поколение и за групата им, предимно под ръководството на Зелър, и си правеха шеги. Най-доброто им попадение беше, когато проникнаха в базата данни на местната телефонна компания и смениха номера на пицария „Домино“ с домашния номер на декана на факултета по компютърни науки.

Но най-хубавият им миг беше и най-лошият. Шестимата Обречени бяха арестувани от полицията и после изключени. Всички бяха пуснати под гаранция, като обвиненията щяха да бъдат снети след благополучното приключване на шестмесечния период. Отстраниха ги от колежа за един семестър. След отстраняването и изпитателния срок Пиърс продължи образованието си и под зоркия поглед на полицията и на администрацията в колежа се премести от компютърни науки в химия.

Зелър не се върна в Станфорд. Една фирма за компютърна защита го взе на работа и му даде хубава заплата. Досуц надарен атлет, който напуска училище, за да стане професионалист, той не можа да се върне в колежа, след като бе вкусил радостта да има пари и да прави, каквото харесва, за да си изкарва прехраната.

— Изрови каквото можеш — каза Пиърс. — При „Предприемачески идеи без граници“ може да ти помогне вариация на думата „абракадабра“. Първо опитай отзад напред.

— Благодаря за началния старт. Кога ще ти трябва информацията?

— Веднага.

— Бързаш. Сигурен ли си, че не си наврял оная си работа в нещо гадно?

— Доколкото знам, не съм.

— Никол знае ли?

— Не, няма причина да знае. Забрави ли, че тя ме напусна?

— Да. Това ли е причината?

— Няма да се откажеш, нали? Никол няма нищо общо с това.

Пиърс довърши бирата си. Не искаше да остава по-дълго, за да може Зелър да работи върху задачата, която му бе възложил. Но Коуди, изглежда, не бързаше да започне.

— Искаш ли още бира?

— Не. Трябва да отида в апартамента. Оставил съм там асистентката ми да чака мебелите. Пък и нали ти поставих задача.

— Да. В момента компютрите ми са заети. Но ще започна довечера. До утре вечерта ще ти се обадя.

— Добре, Коуди. Благодаря.

Пиърс стана. Стиснаха си ръцете. Кръвни братя. Отново Обречени.

[1] „Доктор Стрейнджлав (Странна любов) или как се научих да престана да се тревожа и да обичам бомбата“ (1964г.) — сатиричен филм на Стенли Кубрик за унищожаването на света, комбинация от фарс и кошмар, в който се критикуват военните, учените и държавниците — духът и поддръжниците на ерата на технологиите — Б. пр. ↑

[2] Рос Макдоналд (1915–1983) — американски автор на криминални романи. Главният герой в книгите му е детективът Лу Арчър. — Б. пр. ↑

11

Когато Пиърс се прибра, доставчиците на мебелите си бяха тръгнали, но Моника още беше там. Беше ги накарала да ги подредят приемливо, но гледката през големите прозорци във всекидневната и в трапезарията бе отчасти закрыта. На Хенри обаче му беше все едно. Знаеше, че няма да прекарва много време в апартамента.

— Изглежда добре — каза той. — Благодаря.

— Моля. Надявам се, че ти харесва. Тъкмо щях да си тръгвам.

— Защо остана?

— Искях да си дочета списанието.

Пиърс не беше сигурен защо това налага оставането ѝ в апартамента, но не каза нищо.

— Искях да те помоля за още нещо. Ела, седни за секунда.

Моника се притесни от молбата му. Вероятно помисли, че той пак ще я накара да се представя за Лили Куинлан. Но седна на един от кожените столове.

— Какво има?

Хенри се настани на канапето.

— Каква е длъжността ти в „Амедео Текнолоджис“?

— Защо питаш? Знаеш каква е.

— Искам да разбера дали ти знаеш.

— Лична асистентка на президента на компанията. Защо?

— Не си забравила, че си лична, а не само асистентка, нали?

Тя кимна и се вгледа в лицето му.

— Какво има, Хенри?

— Не ми харесва, че си казала на Чарли Кондън всичко за проблемите ми с телефона и какво се опитвам да направя по въпроса.

Моника се направи на възмутена, но изпълнението ѝ не беше убедително.

— Не съм му казала.

— Той твърди друго. Пък и тогава откъде знаеше всичко след разговора си с теб?

— Само споменах, че са ти дали стария номер на някаква проститутка и ти се обаждат разни мъже. Наложих се, защото когато се обади, не познах гласа му, той също, после попита: „Кой е?“ и аз му отвърнах троснато, защото помислих, че търси Лили.

— Аха.

— Пък и не можах да излъжа на момента. Не ме бива в това, за разлика от някои хора. Затова му казах истината.

— А друго? Не спомена ли, че съм те накарал да разбереш адреса ѝ и съм отишъл в къщата ѝ?

— Не. Но какво толкова е станало? Нали сте съдружници. — Тя стана. — Може ли да си вървя?

— Седни още за секунда, Моника.

Пиърс посочи стола и тя с нежелание седна.

— Въпросът е там, че неволно изпусната дума може да направи големи пакости. Разбираш ли?

Моника сви рамене, без да го погледне. Беше навела глава и се бе вторачила в списанията на коленете си. На корицата на най-горното имаше снимка на Клинт Истуд.

— Действията ми се отразяват на компанията — продължи Пиърс. — Особено сега. Онова, което правя, е лично. Ако го изтълкуват погрешно или го раздуят, „Амедео“ може сериозно да пострада. В момента не печелим никакви пари, Моника, и разчитаме на инвеститори да подкрепят изследователската ни работа и да платят наема и заплатите. И ако инвеститорите решат, че сме нестабилни, ще имаме голям проблем. Ако нещата за мен — верни или не — стигнат до неподходящите хора, може да имаме неприятности.

— Не знаех, че на Чарли не може да се има вяра — намусено каза тя.

— Може. Затова нямам нищо против, че си му казала. Но не желая да казваш на никой друг какво правя и какво става с мен. Абсолютно на никого, Моника. Нито от компанията, нито извън нея.

Тя вероятно разбра, че той има предвид Никол и другите ѝ приятели и познати.

— Няма да кажа на никого. И моля те, не ме карай отново да се замесвам в личния ти живот. Не искам да чакам мебели, нито да правя нещо извън задълженията ми в „Амедео“.

— Чудесно. Няма да те карам. Грешката беше моя, защото мислех, че това няма да е проблем. Пък и ти ми каза, че имаш свободно време.

— Да, но всички тези усложнения не ми харесват.

Пиърс изчака малко, без да откъсва очи от нея.

— Знаеш ли какво правим в „Амедео“, Моника, и за какво е проектът ни?

Тя сви рамене.

— Донякъде. Знам, че става дума за молекулен компютър. Прочетох някои от статиите на стената на славата. Но те са много... научни и всичко е толкова тайно, че не искам да задавам въпроси. Просто се опитвам да си върша работата.

— Проектът не е тайна. Но процесите, които изобретяваме, са тайна. В това се състои разликата.

Пиърс се наведе напред и се замисли как да ѝ го обясни, без да прозвучи объркано или да навлезе в забранени области. Реши да използва тактика, каквато Чарли Кондън често прилагаше спрямо потенциалните инвеститори, които можеше да се объркат от научната терминология. Чарли измисли това обяснение, след като веднъж разговаря за проекта в общи линии с Коуди Зелър. Коуди обожаваше филмите. Хенри също, макар че вече рядко му оставаше време да ходи на кино.

— Гледала ли си „Криминале“?

Моника присви очи и кимна подозрително.

— Да, но какво общо има това с...

— Филмът е за пресичащите се пътища на всички онези гангстери, за убийства и за наркотици, но в центъра на всичко е куфарчето. Не показват какво има в него, но всички го искат. И когато някой го отваря, не се вижда какво има вътре, а само че блести като злато. Виждаш единствено блясъка, който те хипнотизира.

— Спомням си го.

— Към това се стремим в „Амедео“. Искаме това нещо да блести като злато, но никой да не го види. И всички останали го искат, защото смятаме, че ще промени света.

Моника го погледна озадачено.

— В момента навсякъде в света микропроцесорните чипове се правят от силиций, нали?

Тя отново сви рамене.

— Все едно.

— „Амедео“, „Бронсън Текнолоджис“, „Мидас Молекюлар“ и десетки други компании, университети и правителства в света се опитват да създадат ново поколение компютърни чипове, направени от молекули. Да изградим цяла компютърна верига само от органични молекули. Говорим за компютър без силициеви или магнитни частици. Много по-евтин за производство и мощен. Шепя молекули ще имат повече памет от най-мощния съвременен компютър.

Тя го изчака да завърши, после неубедително възкликна:

— Брей!

Пиърс се усмихна на твърдоглавието ѝ. Знаеше, че говори като търговски пътник. По-точно като Чарли Кондън. Реши да опита отново.

— Знаеш ли какво представлява паметта на компютъра, Моника?

— Да.

По лицето ѝ личеше, че лъже. Повечето хора приемаха неща като компютрите за даденост и без обяснения.

— Имам предвид как функционира — добави Пиърс. — Това са поредици от единици и нули. За всяка информация, число и буква има специфична поредица от единици и нули. Свържеш ли ги, ще получиш дума или число. Преди четирийсет-петдесет години компютрите са били с размерите на това помещение и са запамятавали само основните аритметични действия. А сега сме стигнали до силициевия чип. Но можем да ги направим още по-малки.

Моника кимна, но едва ли ѝ стана ясно, и отбеляза:

— Молекули.

— Точно така. И повярвай, онзи, който го постигне пръв, ще промени света. Възможно е да направим компютър, по-малък от силициев чип. С размера на монета от десет цента. Това е целта ни. Сигурен съм, че си чувала това.

Тя поклати глава.

— Но защо му е на някого компютър с размера на монета от десет цента? Няма да може да прочете дори какво е изписано на екрана.

Пиърс започна да се смее, после спря. Знаеше, че трябва да затвори устата на тази жена и да я държи на своя страна, а не да я

обижда.

— Това е само пример. Възможност. Най-важното е, че тази технология е без граници. Имаш право, на никого не му трябва компютър с размера на монета от десет цента. Но помисли какъв напредък би означавало това за преносимите компютри. Ами ако не е необходимо да го носиш? Ако компютърът ти е колкото копче или е вграден в рамката на очилата ти? Или в стените на кабинета ти? Ако говориш на стените и те ти отвръщат?

Моника отново поклати глава и Хенри видя, че тя не проумява възможностите и приложенията им. Не можеше да се откъсне от света, който познаваше, разбираше и приемаше. Той бръкна в джоба си, извади кредитната си карта „Американ Експрес“ и ѝ я показа.

— Ами ако тази карта беше компютър? Ако съдържа мощен чип, записващ всяка покупка по тази сметка, заедно с датата, часа и мястото? И имам предвид целия живот на потребителя ѝ. Това късче пластмаса би било неизчерпаем източник на памет.

— Би било страхотно.

— Остават ни по-малко от пет години. Вече имаме молекулна компютърна памет, РАМ. Работим върху веригите. Свързваме логиката и паметта и получаваме интегрална верига.

Пиърс се вълнуваше, когато говореше за възможностите. Моника обаче още не схващаше за какво става дума. Той реши да престане да я смайва и да пристъпи към същността на въпроса.

— Работата е там, че не сме сами. В тази област има огромна конкуренция. Съществуват множество частни компании като „Амедео Текнолоджис“. Доста от тях са по-големи и разполагат с много повече пари. Пък и АМНИПО, Калифорнийския университет в Лос Анжелис и...

— Какво е АМНИПО?

— Агенция за модерни научноизследователски проекти за отбраната. Агенцията, която държи под око всички нови технологии. АМНИПО подкрепят няколко проекта в нашата област. Когато създадох компанията, съзнателно предпочетох да направя така, че правителството да не ми е шеф. Но въпросът е там, че повечето ни конкуренти са добре финансирани и имат връзки. А ние не. Затова, за да продължим да работим, ни трябва постоянен поток от инвестиции.

Не трябва да правим нищо, за да го прекъснем или да изпаднем от надпреварата. Инак няма да има „Амедео Текнолоджис“. Разбираш ли?

— Да.

— Щеше да е различно, ако бяхме търговци на коли или нещо подобно. Но мисля, че имаме възможност да променим света. Екипът, който съм събрал в лабораторията, е ненадминат. Имаме...

— Добре. Но щом всичко това е толкова важно, тогава може би трябва да помислиш какво правиш. Аз само си отворих устата, а ти отиде в къщата на онази проститутка и вършиш непочтени неща.

Пиърс се ядоса, но изчака малко, за да се успокои.

— Бях любопитен и исках да се уверя, че жената е добре. Ако това е непочтено, нека да бъде така. Но вече приключих с този въпрос. В понеделник искам да ги накараш да сменят номера ми и да се надяваме, че всичко ще свърши.

— Добре. Сега може ли да си вървя?

— Да. Благодаря, че изчака мебелите. Пожелавам ти приятна събота и неделя. Ще се видим в понеделник.

Не я погледна. Моника излезе, без да пророни и дума, и гневът му не намаля. Пиърс реши, че ако нещата загрубят, ще си намери друг личен асистент, а Моника ще се върне в общия резерв от служители в компанията.

Звънът на телефона го изтръгна от мислите му. Пак търсеха Лили.

— Закъснели сте. Тя напусна. Записа се в Университета на Южна Калифорния — каза той и затвори.

След малко отново вдигна слушалката, свърза се със „Справки“ във Венис и поиска номера на Джеймс Уейнрайт. На следващото му обаждане отговори мъж.

— Търся хазяина на Лили Куинлан — обясни Хенри. — За къщата на Алтеър Авеню във Венис.

— Аз съм.

— Казвам се Пиърс. Опитвам се да намеря Лили и искам да знам дали сте се свързвали с нея през последния месец и нещо.

— Първо, мисля, че не ви познавам, господин Пиърс. И второ, не отговарям на въпроси за наемателите ми на непознати, освен ако не ми кажат с какво се занимават и не ме убедят да постъпя другояче.

— Прав сте, господин Уейнрайт. Предпочитам да се видя лично с вас, ако нямате нищо против. Аз съм приятел на семейството. Вивиан, майката на Лили, се тревожи за дъщеря си, защото не я е чувала от почти два месеца. Помоли ме да проверя какво става с нея. Ще ви кажа номера на Вивиан във Флорида, ако искате да я питате за мен.

Това беше риск, но Пиърс реши, че си заслужава да го поеме, ако иска да убеди Уейнрайт да говори. Пък и не беше твърде далеч от истината. Социално инженерство. Преобрази малко истината и я накарай да работи за теб.

— Телефонният номер на майка ѝ е написан на заявлението ѝ за квартирата. Не е необходимо да се обаждам, защото не знам нищо, с което бих ви помогнал. Лили Куинлан е платила до края на месеца. Нямам причина да се виждам или да разговарям с нея, освен ако няма проблем. Не съм я виждал, нито съм разговарял с нея най-малко от два месеца.

— Платила е до края на месеца? Сигурен ли сте? — Пиърс знаеше, че това не съвпада с информацията в чековете, които бе разгледал.

— Точно така.

— Как плати Лили последния си наем — с чек или в брой?

— Това не е ваша работа.

— Моя работа е, господин Уейнрайт. Лили е изчезнала и майка ѝ ме помоли да я потърся.

— Така твърдите вие.

— Обадете се на Вивиан Куинлан.

— Нямам време да ѝ се обаждам. Поддържам трийсет и два апартамента и къщи. Да не мислите, че имам...

— Някой грижи ли се за моравата? Искам да говоря с него.

— Вече говорите.

— Не сте я виждали, когато сте ходили там, така ли?

— Тя обикновено излиза и ме поздравява, докато кося тревата. Или ми носи пепси кола или лимонада. Веднъж ми даде студена бира. Но последните няколко пъти, когато бях там, не я видях. И колата ѝ я нямаше. Не ми направи впечатление — всеки си има личен живот.

— Каква кола има Лили?

— Златист лексус. Хубава кола. И много се грижи за нея.

Пиърс не можа да се сети какво друго да попита. Уейнрайт не му помогна много.

— Господин Уейнрайт, бихте ли проверили заявлението ѝ и после да се обадите на майка ѝ?

— Полицията замесена ли е? Докладвана ли е като безследно изчезнала?

— Майка ѝ е говорила с полицаите, но смята, че не правят нищо. Затова се обърна към мен. Имате ли подръка нещо за писане?

— Разбира се.

Пиърс се поколеба: разбираше, че ако каже телефонния си номер, Уейнрайт може да го познае като номера на Лили. Затова му каза пряката линия на кабинета си в „Амедео“, после благодари и затвори.

Вторащи се в телефона, припомни си разговора неколкократно и всеки път стигна до един и същ извод. Уейнрайт отговаряше уклончиво. Или знаеше нещо, или криеше нещо. Или и двете.

Отвори раницата си и извади тефтера, на който бе записал номера на Робин, партньорката на Лили. Този път се опита да направи гласа си по-плътен. Надяваше се Робин да не го познае.

— Питам се дали може да се срещнем довечера.

— Свободна съм, сладурче. Виждали ли сме се? Гласът ти ми е познат.

— Ами, не.

— Какво имаш предвид?

— Може би вечеря и после да отидем у вас. Знаем ли.

— Взимам четиристотин долара на час, миличък. Повечето мъже пропускат вечерята и идват при мен. Или аз отивам при тях.

— Тогава ще дойда при теб.

— Добре, чудесно. Как се казваш?

Той знаеше, че тя има идентификатор на входящи повиквания, затова не можеше да излъже.

— Хенри Пиърс.

— И в колко часа?

Пиърс погледна часовника си. Шест.

— Какво ще кажеш за седем?

Щеше да има време да измисли план и да отиде до някой банкомат. Имаше пари в брой, но не бяха достатъчно. С кредитната си карта можеше да изтегли най-много четиристотин долара.

— Ранна птица — отбеляза Робин. — Това ме устройва. Но няма специална тарифа.

— Добре. Къде да дойда?

— Имаш ли молив?

— Да.

— Сигурна съм, че е твърд.

Тя се засмя и му каза адреса на магазин „Смут Мувс“ на „Линкълн“ в Марина дел Рей. Даде му указания да влезе там, да купи ягодов сок и в седем без пет да ѝ се обади от автомата. Когато Хенри попита защо трябва да го прави, Робин отговори:

— Предпазни мерки. Преди да те пусна горе, искам да те видя. Пък и обичам ягодов сок. Все едно ми носиш цветя, сладурче. Кажим да сложат енергийни прахчета. Нещо ми нашепва, че с теб ще се нуждаем от тях.

Тя се засмя отново, но смехът ѝ прозвуча отработено и глухо. Това го накара да се почувства зле. Той отговори, че ще ѝ донесе сок, и ѝ благодари. Затвори и усети, че го обзема вълна на трепетно очакване, примесено със страх. Замисли се за речта, която бе изнесъл на Моника, и как тя съвсем правилно се бе обърнала срещу него.

— Идиот — каза Хенри.

12

В уречения час Пиърс взе слушалката на автомата пред „Смут Мувс“ и се обади на Робин. Обърна се с гръб към телефона и видя на отсрещната страна на Линкълн голяма ниска и широка жилищна сграда — „Марина Екзекутив Тауърс“. Над гаражите имаше три етажа с апартаменти. Фасадата бе боядисана в розово, синьо и жълто, а на покрива се развяваше знаме с реклама за краткосрочни наеми и безплатно обслужване. Идеално място за проституция. Оборотът на наематели вероятно беше толкова голям, че непрестанното шествие от различни мъже, които влизаха и излизаха, оставяше незабелязано от жителите.

Робин вдигна слушалката след третото позвъняване.

— Хенри е. Обадох се...

— Чакай, сладурче. Първо да те огледам.

Погледът на Пиърс обходи прозорците на жилищната сграда на отсрещната страна на улицата. Не видя никого, но забеляза, че прозорците на няколко апартамента имат огледални стъкла, и се запита дали там работят и други жени като Робин.

— Виждам, че си ми купил сок — каза тя. — Има ли енергийни прахчета?

— Да. Нали така искаше?

— Точно така. Виждаш ми се свестен. Не си ченге, нали?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Тогава го кажи. Записвам те.

— Не съм полицаи.

— Добре. Качи се. Пресечи улицата и натисни звънеца на апартамент двеста и три. Чакам те.

— Добре.

Робин отвори преди Хенри да успее да потропа на вратата. Имаше шпионка и тя явно го бе наблюдавала. Взе сока от ръката му и

го покани да влезе.

Апартаментът беше оскъдно обзаведен и лишен от всякакви лични вещи. Имаше само канапе, стол, масичка за кафе и лампион. На стената бе окачена репродукция на картина, изобразяваща два ангела, които водят току-що починалите към светлината в края на тунела.

Остъклените врати на балкона бяха покрити с огледален пласт и гледаха право към магазина „Смут Мувс“.

— Аз те виждах, но ти не ме виждаше — обясни Робин. — Ела, седни.

Тя се настани на канапето и му направи знак да отиде при нея. Помещението приличаше на хотелска стая, но атмосферата очевидно не беше важна за бизнеса. Робин хвана Пиърс за брадичката, обърна лицето му към себе си и попита:

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Нямаше съмнение, че тя е жената на снимката в уеб-страницата. Беше боса и облечена в светлосиня къса тясна блуза и високо изрязани червени шорти. Не носеше сутиен и гърдите ѝ бяха огромни, по всяка вероятност резултат на пластична операция. Грамадните ѝ зърна ясно се очертаваха под тениската. Русите ѝ коси бяха сресани на път по средата и падаха на кичури от двете страни на лицето ѝ. Не си беше сложила грим.

— Да — отговори Пиърс.

— Казват, че приличам на Мег Райън.

Той кимна, макар да не беше съгласен с това. Кинозвездата беше по-възрастна, но погледът ѝ беше много по-мек.

— Носиш ли ми нещо?

Отначало Пиърс помисли, че тя говори за сока, но после се сети за парите.

— Да, тук са.

Той се облегна назад на канапето и бръкна в джоба си. Беше приготвил четиристотинте долара — всичките в банкноти по двайсет. Бе репетирал тази сцена. Нямаше нищо против да се раздели с парите, но не искаше да ги даде на Робин и после, когато разкрие истинската причина за посещението си, да бъде изритан. Извади парите, за да може Робин да ги види и да се увери, че са нейни.

— За пръв път ли ти е, миличък?

— Моля?

— С компаньонка.
— Как разбра?
— Защото трябваше да ги сложиш в плик. Като подарък. Това е подарък, нали? Не ми плащаш, за да правя нещо.
— Да, разбира се. Подарък.
— Благодаря.
— Това ли означава П в АППП? Подарък?
Тя се усмихна.
— Наистина си новобранец. *Приятелка*, сладурче. Абсолютно позитивно приятелско преживяване. Означава, че ще получиш, каквото искаш, както с приятелката ти, преди да ти стане съпруга.
— Не съм женен.
— Все едно.
Робин посегна към парите, но Пиърс дръпна ръката си.
— Преди да ти дам... подаръка, трябва да ти кажа нещо.
На лицето ѝ се изписа безпокойство.
— Не се притеснявай, не съм ченге.
— Тогава какво? Не искаш да използваш презерватив? Няма да стане. Това е правило номер едно.
— Не, не е това. Всъщност не искам да правя секс с теб. Много си привлекателна, но искам само малко информация.
Чертите ѝ се изостриха.
— Какви ги дрънкаш?
— Трябва да намеря Лили Куинлан. Може да ми помогнеш.
— Коя е Лили Куинлан?
— Я стига. Посочила си името ѝ в уебстраницата си. „Удвоете удоволствието си.“ Знаеш за кого говоря.
— Ти се обади снощи, нали?
Пиърс кимна.
— Разкарай се.
Тя скочи и тръгна към вратата.
— Ако не разговаряш с мен, ще отида при ченгетата, Робин.
Тя се обърна.
— На тях не им пука.
— Сега може би не, но ако им кажа, ще проявят интерес.
— Защо? Кой си ти?

— Имам известно влияние — излъга той. — Не ти трябва да знаеш повече. Ченгетата ще дойдат при теб и няма да са учтиви като мен. И едва ли ще платят четиристотин долара за времето ти.

Пиърс сложи парите на канапето. Робин ги погледна.

— Искам само информация, нищо повече.

Той зачака и след като дълго мълча, тя се приближи до канапето и грабна парите, натъпка ги в тесните си шорти, скръсти ръце и застана пред него.

— Каква информация? Не познавах добре Лили.

— Все знаеш нещо. И защо говориш за нея в минало време?

— Не знам нищо. Тя... тя изчезна.

— Кога?

— Преди повече от месец. Изчезна внезапно.

— Тогава защо името ѝ още е в уебстраницата ти?

— Видял си снимката ѝ. Лили привлича клиенти. Понякога те се съгласяват да бъдат само с мен.

— Добре, но откъде знаеш, че е изчезнала внезапно? Може да е заминала някъде.

— Говорихме по телефона, а после тя не се появи.

— Къде не се появи?

— Трябваше да правим двойка. В смисъл тройка — с мъжа. Тя я уреди и ми се обади. Каза ми в колко часа, обаче не дойде. Отидох и я чаках. Клиентът беше много недоволен. Първо, нямаше къде да паркира, после Лили не се появи и трябваше да търся друга. Но той искаше нея. Беше пълен провал, по дяволите!

— Къде се случи това?

— В нейния апартамент. Тя не работеше другаде. Нито дори тук. Винаги трябваше да ходя при нея.

— Имаш ли ключ за апартамента ѝ?

— Не. Виж какво, казах ти достатъчно за четиристотин долара. Щеше да е много по-лесно да се чукаме и после да те забравя.

Хенри ядосано бръкна в джоба си и извади останалите пари — двеста и трийсет долара. Беше ги преброил в колата.

— Тогава вземи и тези, защото още не съм свършил. С Лили се е случило нещо и аз ще разбера какво.

Робин грабна парите и ги прибра, без да ги брой.

— Какво ти пука?

— Може би защото на никой друг не му пука. Щом нямаш ключ за жилището ѝ, откъде знаеш, че онази вечер Лили не се е появила?

— Защото тропях петнайсет минути и после двамата с клиента я чакахме още двайсет минути. Казвам ти, Лили не беше там.

— Знаеш ли дали е имала друга уговорка преди срещата с теб?

Робин се замисли.

— Каза, че трябвало да свърши нещо, но не знам дали е била с клиент. Искях да го направим по-рано, но Лили каза, че тогава била заета. Затова се уговорихме за часа, в който искаше. Но тя не дойде.

Пиърс се опита да си представи какви въпроси биха задали ченгетата, но му беше трудно де се прехвърли от един свят в друг. Знаеше, че подхожда към разпита почти научно, опитва се да разсъждава логично и последователно и да изгради теория.

— Преди да се срещнете Лили е трябвало да свърши нещо. Може да е била с клиент. И тъй като не работи другаде, трябва да е била с него в апартамента си. Затова когато си отишла там и си тропала на вратата, Лили може да е била вътре с клиента и да не е отворила.

— Е, дотогава би трябвало да е свършила и да отвори. Всичко беше уговорено. Затова мисля, че може да не е била с клиент.

— Или не са ѝ позволили да отвори. Или не е била в състояние да го направи.

Робин се замисли, сякаш осъзна колко близо е била, когато с Лили се е случило нещо.

— Къде се намира апартаментът ѝ?

— Във Венис. Край Спийдуей.

— Какъв е точният адрес?

— Не си спомням. Само знам как да стигна дотам.

Пиърс кимна и се замисли какво друго да я попита.

Имаше чувството, че няма да му предостави втора възможност да разговаря с нея.

— Как се свързвате за двойките?

— В уебсайта. Ако ни искат двете, клиентите казват и ние се уговаряме, ако сме свободни.

— А как се запознахте?

— По време на снимки. Допаднахме си. Оттам започна всичко.

— Какви снимки?

— За фотомодели. Срещнахме се в студиото.

— Фотомодели за списание?

— Не, за уебсайт.

Пиърс си спомни за коридора, който бе видял в „Предприемачески идеи без граници“.

— Един от уебсайтовете на „Предприемачески идеи без граници“?

— Няма значение кой...

— Как се казва сайтът?

— Нещо като „Замък на фетишите“. Не знам. Нямам компютър. Какво значение има?

— Къде ви правиха снимките? В „Предприемачески идеи без граници“?

— Да. Във фотостудиата.

— Получила си работата чрез „Ел Ей Дарлингс“ и господин Уенц, така ли?

При споменаването на името очите ѝ блеснаха, но тя не отговори.

— Как е малкото му име?

— Няма да говоря с теб за него. Не можеш да му кажеш, че си научил информацията от мен, разбра ли?

Стори му се, че в очите ѝ проблесна страх.

— Уверявам те, че всичко, което ми кажеш, ще остане между нас. Обещавам. Как е малкото му име?

— Той има връзки и хората, които работят за него, са много зли. И той е зъл. Не искам да говоря за него.

— Просто ми кажи името му.

— Били Уенц. Обича да причинява болка.

— Благодаря.

Пиърс стана и огледа апартамента, после надникна в коридора и се изненада, като видя две спални и баня между тях.

— Защо имаш две спални?

— Тук живее още едно момиче.

— От уебсайта?

— Да.

— Как се казва?

— Клио.

— Били Уенц ли те настани с нея?

— Не. Грейди.

— Кой е Грейди?
— Той работи с Били. Всъщност ръководи нещата.
— Защо не правиш двойки с Клио? Ще ти е по-удобно.
— Вероятно ще го направя. Но с Лили бизнесът вървеше много добре. Няма много момичета, които да изглеждат като нея.

Пиърс кимна.

— Не живееш тук, нали?

— Не. Тук работя.

— Къде живееш?

— Няма да ти кажа.

— Държиш ли дрехи тук?

— Какво искаш да кажеш?

— Имаш ли други дрехи освен тези? Обувки?

— Да. Преоблякох се, когато дойдох тук. Не ходя така по улиците.

— Добре. Преоблечи се и да вървим.

— Какво?! Къде?

— Искам да ми покажеш апартамента на Лили.

— Не. Получи информацията си и това е всичко.

Той погледна часовника си.

— Ти каза четиристотин долара на час. Тук съм от двајсетина минути. Това означава, че имам още четирийсет минути. Инак ще ми върнеш две трети от парите.

— Няма да стане.

— Днес ще стане.

Робин се вторачи гневно в него, после отиде в спалнята да се преоблече. Хенри се приближи до вратите на балкона и погледна към Линкълн Булевард.

До телефонния автомат пред „Смут Мувс“ стоеше мъж — държеше кутия сок и гледаше нагоре към прозорците на сградата, където се намираше Пиърс. Поредният клиент. Хенри се запита колко жени работят в сградата. Всички ли работеха за Уенц? Той ли беше собственикът? Може би дори притежаваше дял от магазина за сокове?

Обърна се да попита Робин за Уенц и я видя през отворената врата. Беше гола и обуваше тесни избелели сини джинси. Гърдите ѝ имаха имаха идеален тен и тежко висяха надолу.

Робин се изправи, за да дръпне ципа над плоския си корем и малкия златист триъгълник отдолу, и забеляза, че Пиърс я гледа. Не трепна. Вторачи се предизвикателно в очите му, после взе бяла тениска и я нахлузи през главата си, без да се обръща, за да прикрие голотата си.

Излезе от спалнята, обу си сандалите и попита:

— Хареса ли ти?

— Да. Сигурно не е необходимо да ти казвам, че имаш красиво тяло.

Тя мина покрай него, отиде в кухнята, отвори шкафчето под мивката и извади малка черна чанта.

— Да тръгваме. Остават ти трийсет и пет минути.

Отвори вратата и излезе в коридора. Хенри я последва.

— Искаш ли си сока?

— Не. Мразя сокове. Пълнее се от тях. Порокът ми е пицата. Следващия път ми донеси пица.

— Тогава защо поиска сок?

— Това беше само начин да те проверя, да видя какво ще направиш за мен.

„И да установиш известен контрол“ — помисли Пиърс, но не каза нищо. Контролът не продължаваше дълго, след като парите бяха платени и дрехите съблечени.

Той се обърна, погледна апартамента, където Робин си изкарваше прехраната, и изпита неудобство. Дори тъга. После се замисли за уебстраницата ѝ. Какво беше „абсолютно позитивно приятелско преживяване“ и как би могло да се постигне на подобно място? Затвори вратата, увери се, че е заключена, и тръгна след Робин към асансьора.

13

Пиърс шофираше, а Робин му даваше указания. Пътуването от Марина до Венис беше кратко. Той положи усилия да се възползва от времето, което му оставаше, но знаеше, че Робин не желае да говори.

— Не си независима, нали?

— За какво говориш?

— Работиш за Уенц, човека, който поддържа уебсайта. Той е дигиталният ти сводник, така да се каже. Настанил те е в апартамента и поддържа уебстраницата ти. Колко пари изкарва? В сайта видях, че ти взима четиристотин долара на месец, за да публикува снимката ти. Но имам чувството, че получава много повече. Вероятно е собственик на жилищната сграда и на магазина за сокове.

Тя не каза нищо.

— Уенц ще вземе дял от четиристотинте долара, които ти дадох, нали?

— Няма да говоря с теб за него. Ще вземат да убият и мен. Ще ти покажа къде живее Лили и това е всичко. Точка. После ще взема такси.

— „И мен“?

Робин не отговори.

— Какво се случи с Лили? Знаеш, нали?

— Нищо.

— Тогава защо каза „и мен“?

— Виж какво, ако си умен, ще се откажеш от тази история. Върни се в подредения си свят, където е хубаво и безопасно. Не знаеш какви са тези хора, нито какво могат да направят.

— Имам известна представа.

— Нима? Откъде, по дяволите?

— Някога имах сестра...

— Е, и?

— Тя имаше твоята професия.

Той я погледна. Робин се бе вторачила право напред.

— Една сутрин шофьорът на училищен автобус, движещ се по „Мълхоланд“, забелязал трупа ѝ до предпазните перила. По онова време учех в Станфорд... Странно нещо е големият град. Лежала е там гола поне два дни. Все се питам колко хора са я видели. И не са направили нищо. Не са се обадили на никого. Понякога големият град е много недружелюбен.

Хенри отново я погледна и видя, че на лицето ѝ е изписано безпокойство, сякаш виждаше епизод от собствения си живот. Вероятно последния.

— Хванаха ли убиеца?

— Да. Но не и преди да убие още четири жени.

Робин поклати глава.

— Какво всъщност правиш, Хенри? Това няма нищо общо с онази история.

— Не знам какво правя. Просто... следвам нещо.

— Може да пострадаш.

— Никой няма да разбере, че си разговаряла с мен. Моля те, кажи ми какво си чула за Лили.

Тя не отговори.

— Искала е да се измъкне, нали? Събрала е достатъчно пари, за да учи в университет. Желанието ѝ е било да скъса с този начин на живот.

— Всеки иска да се измъкне. Мислиш ли, че ни харесва?

Пиърс се засрами, защото я бе притиснал. Беше я използвал по не много по-различен начин от клиентите.

— Съжалявам — каза той.

— Не, не съжаляваш. И ти си като останалите. Отчаяно искаш нещо. Само че мога да ти дам другото много по-лесно, отколкото онова, което искаш.

Пиърс не каза нищо.

— Завий наляво и после карай направо. Пред апартамента ѝ има само едно място за паркиране. Тя го пазеше свободно за клиентите.

Пиърс излезе от „Спийдуей“ и пое по уличка с редици малки къщи от двете страни, разположени близо една до друга. Квартал, в който лаещо куче би изправило на нокти всички.

— Някой го е заел — каза Робин, когато стигнаха до последната сграда на уличката.

— Онази кола нейната ли е?

— Не, Лили имаше лексус.

Точно така. Пиърс си спомни думите на Уейнрайт. Колата на мястото за паркиране беше волво. Пиърс даде на заден ход и вмъкна беемвето между две редици контейнери за смет. Паркирането беше забранено, но на уличката можеха да се разминат две коли, пък и Пиърс не предполагаше, че ще остане дълго тук.

Слязоха от колата и Робин тръгна към „Спийдуей“.

— Чакай — извика Пиърс.

— Не. Приключих с теб. Ще взема такси.

Той можеше да възрази, но реши да я остави да си тръгне.

— Много ти благодаря за помощта. Ще я намеря и ще ти се обадя.

— Кого? Лили или сестра си?

Това го накара да се замисли. Прозрението идва от онези, от които най-малко очакваш.

— Ще се справиш ли? — извика той след нея.

Робин спря, обърна се и се приближи до него. В очите ѝ отново блестеше гняв.

— Не се преструвай, че ти пука за мен. Лицемерието е потвратително от мъжете, които искат да свършат върху лицето ми. Те поне са откровени в това отношение.

После отново тръгна по уличката. Хенри я наблюдава няколко секунди, за да види дали ще се обърне да го погледне, но Робин не го направи. Продължи да върви и извади от чантичката си клетъчен телефон, за да повика такси.

Пиърс заобиколи волвото и забеляза, че вътре има два кашона и други обемисти вещи, покрити с одеяла. Изкачи стъпалата до жилището на Лили и видя, че вратата е открената. Ослуша се, не чу нищо, после бутна вратата. Всекидневната беше оскъдно обзаведена. На отсрещната стена имаше стълбище, водещо към тавана, а под него — малка кухня. Някакъв мъж събираше бутилки в кашон.

Пиърс потропа на вратата и извика:

— Лили?

Човекът в кухнята се стресна и едва не изпусна бутилката, която държеше, после внимателно я сложи на плота.

— Тя вече не живее тук. Премести се — каза той, без да се обръща. Това беше странно — сякаш не искаше да видят лицето му.

— А вие кой сте?

— Собственикът. И съм зает. Ще трябва да дойдете друг път.

Пиърс започна да разбира. Влезе в апартамента, тръгна към кухнята и когато се приближи, видя, че дългите прошарени коси на мъжа са завързани на опашка. Белите му къси панталони и тениската бяха мръсни. Кожата му имаше тъмен слънчев загар.

— Защо да идвам пак, след като Лили се е преместила?

Гласът му отново стресна мъжа.

— Не може да влезете. Тя не е тук, а аз работя.

— Как се казвате?

— Няма значение. Моля, напуснете.

— Вие сте Уейнрайт, нали?

Човекът го погледна и Пиърс разбра, че е познал.

— Кой сте вие?

— Пиърс. Днес говорих с вас. Аз ви казах, че Лили е изчезнала.

— Ами... така излиза. Явно отдавна е заминала.

— Не ми казахте, че парите, които ви е платила, са за две жилища.

— Не сте ме питали.

— Вие ли сте собственикът на тази сграда, господин Уейнрайт?

— Няма да отговарям на въпросите ви.

— Или я притежава Били Уенц, а вие само я поддържате?

Пиърс позна по очите му, че е отгатнал истината.

— Махайте се.

Пиърс поклати глава.

— Няма да си тръгна. Ако искате да се обадите на ченгетата, давайते. Да видим какво ще кажат, като разберат, че взимате вещите ѝ, макар да ви е платила до края на месеца. Може да погледнем под одеялата в колата ви. Убеден съм, че ще намерим плазмения телевизор от къщата ѝ на Алтеър Авеню. Вероятно сте отишли първо там.

— Тя занемари жилището — сприхаво каза Уейнрайт. — Да бяхте видели в какво състояние беше хладилникът!

— Убеден съм, че е било ужасно. Решили сте да разчистите апартамента и пак да го дадете под наем, за да получите двойно повече

пари. Сигурно вече имате нова квартирантка. И нека да позная — друго момиче от „Ел Ей Дарлинг“, нали?

— Не ме учете какво да правя.

— Не бих си и помислил.

— Какво искате?

— Да огледам помещенията. Да видя какво взимате.

— Тогава побързайте, защото ще си тръгна веднага щом приключа. И ще заключа вратата независимо дали сте тук, или не.

Пиърс влезе в кухнята и погледна в кашона на плота. Там имаше бутилки от алкохол и стари стъклени чаши. Той взе едно от кафявите шишета и видя, че е от шестнайсетгодишно шотландско уиски. Хубаво питие. Пусна го обратно в кашона.

— Хей, внимавайте! — предупреди го Уейнрайт.

— Били знае ли, че разчиствате апартамента?

— Не познавам никакъв Били.

— Какви други имоти притежавате освен къщата на Алтеър Авеню и този апартамент?

Без да пророни дума, Уейнрайт скръсти ръце и се облегна на плота. Пиърс изпита желание да го фрасне в лицето с някоя бутилка.

— А „Марина Екзекютив Тауърс“? Ваша ли е?

Уейнрайт бръкна в предния джоб на късите си панталони и извади пакет „Кемъл“. После запали цигара от пламъка на газения котлон, започна да рови в кашона и измъкна стъклен пепелник. Пиърс забеляза, че на пепелника има надпис, и се наведе, за да го прочете. „Откраднато от бар «Лоукъст», Холивуд, Калифорния“. Бе чувал за това заведение. Барът бе предпочитан от облечени в смокинги нощни птици и се намираше близо до офисите на „Предприемачески идеи без граници“. Дали това беше улика? Нямаше представа.

— Ще огледам апартамента — каза той.

— Добре. Но по-бързичко.

Пиърс влезе във всекидневната и прилекна пред вече опакованите кашони. В единия имаше съдомиялна машина и кухненски прибори, а в другите два — неща от тавана. Няколко чифта обувки с високи токове. Кожени ремъци, камшици и маска с ципове на мястото на очите и устата. Лили не бе рекламирала садо-мазохистични услуги в страницата си в „Ел Ей Дарлинг“. Пиърс се запита дали няма

друг уебсайт — нещо с нови елементи за изчезването ѝ, върху които да се замисли.

Последният кашон беше пълен със сутиени и прозрачно бельо, неглижета и миниполи, сложени на закачалки — облекло, подобно на онова, което бе видял в къщата на Алтеър Авеню. Какво ли смяташе да прави Уейнрайт с кашоните? Да продаде всичко на уникална дворна разпродажба? Или да го запази, докато отново даде под наем апартамента и къщата?

Реши да огледа тавана и докато се изправяше, забеляза двойната ключалка на вратата. Отключваше се и се заключваше и от двете страни. Разбра заплахата на Уейнрайт, че ще заключи вратата независимо дали той е вътре, или не. Не можеше да излезеш, ако нямаш ключ. Хенри се запита какво означава това. Дали Лили се бе заключвала вътре с клиентите? Може би това беше начин да е сигурна, че ще платят за услугите ѝ. А може би не означаваше нищо.

Тръгна към тавана. На площадката имаше прозорче, което гледаше към уличката и плажа. Видя колата си и Робин. Тя се качи в едно жълто-зелено такси, затвори вратата и потегли.

Таванът беше около шейсет квадратни метра, заедно с малката баня. Въздухът миришеше неприятно на тамян и на нещо друго, което не можа да определи. Приличаше на застоялия въздух в изключен хладилник.

Голямото легло нямаше табла и заемаше повечето пространство, като оставяше място за малко нощно шкафче и лампа. На масата имаше кандило за тамян — статуетка на дебел мъж, обладаващ отзад слаба жена. Пиърс се изненада, че Уейнрайт не го е взел. Беше прибрал всичко останало.

Покривката на леглото беше светлосиня, а килимът — бежов. Малкият дрешник беше празен.

Леглото бе оправено старателно. Покривката бе пъхната под дюшека. Но нямаше възглавници и това му се стори странно. Може би това беше едно от правилата в бизнеса с компаньонки. Робин бе казала, че първото правило е да не правиш секс без презерватив. Вероятно второто беше да няма възглавници, защото лесно може да те удушат с тях.

Хенри погледна под леглото. Отдолу нямаше нищо освен прах.

Но после забеляза тъмно петно върху бежовия килим. Изправи се и бутна леглото до стената, за да го види по-добре.

Петното бе засъхнало. Цветът му беше кафеникаво-черен и Пиърс не искаше да го докосва, защото реши, че е кръв. Разбра, че това е източникът на неприятната миризма в помещението. Хенри стана и премести леглото на мястото му.

— Какво правите горе, по дяволите? — извика Уейнрайт.

Пиърс не отговори и започна да дърпа покривката на леглото. Нямахме чаршаф, нито одеяло.

Усъмни се в инстинктите, които следваше сляпо. Не разбираше как се досеща за разни неща. Но когато видя дюшека, вътрешностите му сякаш се преобърнаха. В средата имаше огромно тъмно петно с цвета на смъртта. Можеше да е само кръв.

— Господи! — възкликна Уейнрайт, който се бе качил да види какво става и бе застанал зад Хенри. — Какво е това?

Пиърс не отговори. Не знаеше какво да каже. Предишният ден си бе включил нов телефон и трийсет и шест часа по-късно бе стигнал до това ужасяващо разкритие.

— Грешен номер — измърмори той.

— Какво? — попита Уейнрайт.

— Нищо. Има ли телефон тук?

— Не.

— А клетъчен?

— Имам в колата.

— Донесете го.

Когато детектив Ренър влезе, Пиърс вдигна глава и се опита да сдържи гнева си, защото знаеше, че колкото по-хладнокръвен се покаже, толкова по-бързо ще се прибере вкъщи. Но търпението му почти се бе изчерпало — седеше в малката стая от два часа. Вече два пъти бе дал показания — веднъж на патрулните ченгета, които дойдоха след обаждането на Уейнрайт, и после отново пред Ренър и партньора му, когато пристигнаха на мястото на престъплението. След което един от патрулните полицаи го заведе в участъка и го заключи в стаята за разпити.

Ренър държеше папка. Седна до масата срещу Хенри и я отвори. Вътре имаше полицейски формуляри. Ренър се вторачи в тях и дълго ги гледа, после се прокашля. Имаше вид на ченге, което е присъствало на повече сцени на престъпления от колегите си. Беше над петдесетте и с необщителността и непреклонния си вид напомняше на Клайд Върнън.

— На трийсет и четири години ли сте?

— Да.

— Адресът ви е Оушън Уей 2800, апартамент 1201.

— Да.

Този път в гласа на Пиърс се прокрадна раздражение. Ренър го погледна в очите, после пак се съсредоточи върху формулярите.

— Но това не е адресът в шофьорската ви книжка.

— Точно така. Току-що се преместих. Сега живея на Оушън Уей. По-рано бях на Амалфи Драйв. Вижте какво, минава полунощ. Наистина ли ме държите тук от два часа, за да ми задавате очевидни въпроси? Вече дадох показания. Какво още искате?

Ренър го погледна строго.

— Не, господин Пиърс, държим ви тук, защото трябваше да извършим подробен оглед на мястото на престъплението. Убеден съм, че не ни се сърдите за това.

— Сърдя се, че ме държите тук като заподозрян. Вратата е заключена. Потропах, но никой не дойде.

— Съжалявам. Нямахме никого в стаята на детективите. Полунощ е. Но патрулният полицаи не е трябвало да заключва вратата, защото не сте арестуван. Ако искате да подадете оплакване срещу него или мен, ще ви донеса формуляри.

— Не искам да подавам оплакване. Може ли да приключваме и да си вървя? Нейната кръв ли е?

— Каква кръв?

— Върху леглото.

— Откъде знаете, че е кръв?

— Предполагам. Какво друго може да е?

— Вие ми кажете.

— Какво означава това?

— Просто въпрос.

— Чакайте малко. Казахте, че не съм заподозрян.

— Казах, че не сте арестуван.

— Значи казвате, че не съм арестуван, но съм заподозрян?

— Нищо не казвам, Пиърс. Само задавам въпроси и се опитвам да разбера какво се е случило в онзи апартамент.

Хенри потисна нарастващия си гняв и не каза нищо. Ренър отново се вторачи във формуляра и заговори, без да вдига глава.

— В показанията си твърдите, че новият ви телефонен номер на Оушън Уей е принадлежал на жената, в чийто апартамент сте отишли тази вечер.

— Точно така. Затова бях там. Да разбера дали не се е случило нещо с нея.

— Познавате ли Лили Куинлан?

— Не, не съм я виждал.

— Никога?

— Никога.

— Тогава защо си направихте труда да отидете в апартамента ѝ? Защо просто не смените номера си? Какво ви интересува тя?

— Откровено казано, през последните два часа и аз си задавам същия въпрос. Опитваш се да провериш как е някой човек и може би да направиш добро и какво получаваш? Ченгетата те заключват за два часа.

Ренър не каза нищо и го остави да говори.

— Има ли значение дали ме интересува, или дали имам причина да постъпвам така? Вас не ви ли интересува какво е станало с нея? Защо ме разпитвате? Защо Били Уенц не е в тази стая вместо мен? Разказах ви за него.

— Ще разговаряме с Били Уенц, господин Пиърс. Не се безпокойте. Но в момента говоря с вас. Кажете ми пак, как разбрахте за апартамента?

Показанията на Хенри бяха изпъстрени с нюанси на истината, измислени, за да прикрият незаконните действия, които бе извършил. Но историята как е открил апартамента беше чиста лъжа, за да не замесва Робин в разследването. Той удържа на обещанието си да не я разкрива като източник на информация. През последните четири часа това беше единственото, което го караше да се чувства добре.

— Веднага щом включих телефона си, започнаха да ми се обаждат мъже. Търсеха Лили. Бивши клиенти. Искаха да я видят пак. Опитах се да завържа разговор с тях, за да разбере нещо за нея. Единият ми каза за апартамента ѝ и къде се намира и отидох там.

— Как се казва клиентът?

— Не знам. Не ми каза името си.

— Имате ли идентификатор на входящи повиквания?

— Да, но той се обади от хотел „Риц Картлън“. Там има много стаи. Предполагам, че е бил в някоя от тях. Нямам представа в коя.

Ренър кимна.

— Господин Уейнрайт каза, че днес сте му се обадили и сте разпитвали за госпожица Куинлан и за другия; имот, който е наела от него.

— Да. Къща на Алтеър Авеню. Тя е живяла там, а е работила в апартамента на „Спийдуей“. Там е посрещала клиентите. Щом му казах, че Лили Куинлан е изчезнала, Уейнрайт отиде там и взе вещите ѝ.

— Били ли сте преди това в жилището?

— Не. Никога. Вече ви казах.

— А в къщата на Алтеър?

Пиърс внимателно подбра думите си.

— Отидох там, но никой не отвори. Затова се обадих на Уейнрайт.

Надяваше се, че Ренър няма да забележи промяната в гласа му. Детективът задаваше много повече въпроси, отколкото докато взимаше първите му показания. Хенри знаеше, че стъпва по тънък лед. Колкото по-малко говореше, толкова по-голяма вероятност имаше да излезе невредим оттук.

— Опитвам се да проследя събитията. Казахте, че първо сте отишли в „Предприемачески идеи без граници“ в Холивуд. Взели сте името Лили Куинлан и адреса ѝ от частна пощенска станция в Санта Моника. Отишли сте в къщата, обадили сте се на Уейнрайт и после сте го видели в апартамента. Правилно ли съм разбрал?

— Да.

— И в двете си показания твърдите, че сте потропали, но никой не е отворил и сте си тръгнали. Вярно ли е?

— Да.

— От момента, в който сте потропали, до момента, в който сте си тръгнали, влизали ли сте в къщата на Алтеър Авеню, господин Пиърс?

Въпросът изискваше отговор „да“ или „не“. Хенри можеше да каже истината или да излъже и това лесно щеше да бъде установено. Сигурно бе оставил отпечатьци в къщата.

Беше им казал адреса преди повече от два часа. Вероятно ченгетата вече бяха ходили там и бяха взели отпечатьците му. Въпросът можеше да е уловка.

— Вратата беше отключена. Влязох, за да проверя дали Лили Куинлан е там и дали не се нуждае от помощ.

Детективът се наведе леко напред и се вторачи в очите му.

— Били сте в къщата?

— Точно така.

— Защо не ни казахте?

— Не знам. Помислих, че не е необходимо. Опитвах се да бъда кратък. Не исках да ви губя времето.

— Е, благодаря, че мислите за нас. Коя врата беше отключена?

Пиърс се поколеба, но знаеше, че трябва да отговори.

— Задната.

Каза го така, сякаш се намираще в съда и се признаваше за виновен. Главата му беше наведена, а гласът — тих.

— Моля?

— Задната врата.

— Винаги ли влизате през задната врата в домовете на непознати?

— Не, но задната врата беше отключена. Предната не беше. Казах ви, че исках да проверя дали всичко е наред.

— Да. Искали сте да бъдете спасител. Герой.

— Не е така. Аз само...

— Какво намерихте в къщата?

— Нищо. Развалена храна и огромна купчина поща. Разбрах, че Лили Куинлан е изчезнала отдавна.

— Взехте ли нещо?

— Не — без колебание и без да мигне, отговори Пиърс.

— Какво докоснахте?

Хенри сви рамене.

— Не си спомням. Част от пощата. Бюрото. Отворих няколко чекмеджета.

— Очаквахте да намерите госпожица Куинлан в чекмедже на бюро?

— Не. Аз просто...

Пиърс не довърши изречението и си напомни, че стъпва по тънък лед. Отговорите му трябваше да са колкото е възможно по-кратки.

Ренър се облегна назад и смени позата си и насоката на разпита.

— Кога разбрахте за Уейнрайт?

— Той е собственикът.

— Да, но как разбрахте това?

Хенри се вцепени. Не можеше да каже за тефтерчето с телефонните номера и за писмото, което бе взел от къщата. Усети, че се изпотява.

— Ами, мисля, че... да, името му беше написано някъде на бюрото в къщата ѝ. Като бележка.

— Имате предвид откъснато листче?

— Да. Аз...

Пиърс отново млъкна, преди да е казал още нещо, за което детективът да се заяде. Наведе глава. Бяха го вкарали в капан и трябваше да измисли начин да се измъкне. Бе направил грешка, като съчини историята с бележката. Но вече не можеше да си вземе думите назад.

— Господин Пиърс, идвам от къщата на Алтеър Авеню и прегледах всичко на бюрото. Не видях никаква бележка.

Хенри кимна, сякаш беше съгласен с това, макар да бе казал точно обратното.

— Аз написах бележката. Докато разговарях с Вивиан. Тя ми каза за Уейнрайт.

— Коя е Вивиан?

— Майката ни Лили. Живее в Тампа, Флорида. Помоли ме да потърся Лили и ми каза няколко имена. От нея разбрах за Уейнрайт.

Ренър повдигна вежди в недоумение.

— Всичко това е нова информация, господин Пиърс. Сега твърдите, че майката на Лили ви е помолила да потърсите дъщеря ѝ?

— Да. Тя каза, че ченгетата не правели нищо. Затова ме помоли да направя, каквото мога.

Хенри се почувства по-добре. В този отговор се съдържаше повече истина, отколкото във всички останали. Може би щеше да му се размине.

— И майка ѝ в Тампа знаеше името на хазяина на дъщеря си?

— Частният детектив, когото е наела да търси Лили, ѝ съобщил няколко имена.

— Частен детектив? Знаете ли как се казва?

— Филип Глас. Телефонният му номер е записан в тефтера в колата ми. Закарайте ме до апартамента, където е колата ми, и ще ви го кажа.

— Благодаря, но аз познавам господин Глас и знам как да се свържа с него. Разговаряхте ли с него?

— Не. Оставих съобщение на телефонния му секретар, но той не ми се обади. Но доколкото разбрах от Вивиан, господин Глас не е успял да намери Лили. Затова и не очаквам много от него. Не знам дали го бива, или само ѝ взима парите.

Това беше възможност Ренър да му каже какво знае за Глас. Но детективът не се възползва от нея.

— А Вивиан? — попита той.

— И нейният номер е в колата ми. Ще ви дам всичко веднага щом изляза оттук.

— Не — имам предвид как научихте номера на Вивиан във Флорида.

Пиърс се закашля. Все едно го бяха ритнали в чатала. Ренър отново го бе вкарал в капан. Хенри не можеше да спомене за тефтерчето с телефоните. Уважението му към необщителния детектив нарасна, докато съзнанието му се обремени със собствените му лъжи и увъртания. Имаше само един изход.

Пиърс трябваше да каже името ѝ. Лъжите не му бяха оставили друга възможност. Но Ренър и без това щеше да стигне до нея. Сайтът на Лили Куинлан бе свързан с нейния. Връзката беше неизбежна. Поне ако я споменеше, Хенри можеше да контролира положението. Щеше да каже на Ренър достатъчно, за да го освободи, а после да ѝ се обади и да я предупреди.

— От едно момиче. Робин.

Детективът едва забележимо поклати глава.

— Виж ти, още едно ново име. Защо ли не съм изненадан, господин Пиърс? Коя е тази Робин?

— В уебстраницата си Лили споменава за друго момиче, с което работят заедно. Името ѝ е Робин. Видях телефона и в страницата и ѝ се обадох. Не ми помогна много. Каза, че Лили може да е заминала за Тампа, където живее майка ѝ. Свързах се със „Справки“ в Тампа, откъдето ми казаха номерата на всички хора с името Куинлан. И накрая открих Вивиан.

Ренър кимна.

— Сигурно са били доста. Ирландското име Куинлан се среща често.

— Да.

— Трябва да сте се обадили на „Справки“ няколко пъти.

— Да.

— Между другото, какъв е кодът на Тампа?

— Осемстотин и три.

Хенри се зарадва, че най-после е отговорил на въпрос, без да излъже и да се притеснява.

Но Ренър бръкна в джоба на коженото си яке, извади клетъчен телефон и набра „Справки“.

Пиърс разбра, че ще го заловят в лъжа, ако номерът на Вивиан Куинлан не е вписан в указателя.

— Какво правите? В Тампа е три сутринта. Ще я уплашите до смърт, ако...

Детективът му направи знак да млъкне и заговори по телефона.

— Искам домашния номер на Вивиан Куинлан.

Ренър зачака и Хенри се вторачи в лицето му — чакаше реакция. Стомахът му се сви.

— Добре, благодаря — каза детективът, затвори и пъкна телефона в джоба си.

Погледна гневно Пиърс, после извади писалка от джоба на ризата си и записа номера върху папката. Хенри го прочете, разбра, че е на Вивиан Куинлан, и си пое дъх.

— Имате право — каза Ренър. — Ще ѝ се обадя в по-разумен час.

— Да, така ще е по-добре.

— В участъка нямаме интернет, затова не съм виждал уебсайта, за който споменахте. Но ще проверя веднага щом се върна вкъщи. Казвате, че сайтът е свързан с другата жена, Робин.

— Точно така. Двете работят заедно.

— И сте се обадили на Робин, когато не сте могли да се свържете с Лили.

— Да.

— Разговаряли сте по телефона и тя ви е казала, че Лили е отишла в Тампа да види мама.

— Не беше сигурна. Само предполагаше, че Лили е там.

— Познавахте ли Робин преди да се обадите по телефона?

— Не.

— Ще се опитам да отгатна, господин Пиърс. Обзалагам се, че Робин е проститутка. Твърдите, че жена с тази професия казва на съвършено непознат човек къде може да е отишла изчезналата ѝ партньорка. Не звучи много убедително, нали?

Хенри едва не изпъшка. Ренър не искаше да се откаже и безмилостно разнищваше показанията му, заплашвайки да разкрие цялата история. Единственото желание на Пиърс беше да се махне. И осъзна, че трябва да каже или да направи нещо, с което да постигне това. Вече не му пукаше за последиците. Ако се свържеше с Робин преди Ренър, може би щеше да спаси положението.

— Ами... успях да я убедя, че наистина искам да намеря Лили, за да се уверя, че всичко е наред. Може би и тя се тревожеше за нея.

— И всичко стана по телефона?

— Да.

— Добре. Ще разпитаме Робин.

— Направете го. А сега може ли...

— Готов сте да се подложите на тест с детектора на лъжата, нали?

— Какво?

— Детектор на лъжата. Няма да ви отнеме много време. Ще отидем в центъра на града и ще се погрижим за това.

— Сега?

— Вероятно не. Едва ли ще мога да изкарам някого от леглото, за да ви го направи. Но може би утре сутринта.

— Чудесно. Уговорете го за утре. Може ли да си вървя?

— Почти приключихме, господин Пиърс.

Ренър отново се вторачи в показанията.

— Не разбирам. За какво още има да говорим?

Детективът го погледна, без да помръдне глава.

— Името ви се появи няколко пъти в компютъра. Мислех да говорим за това.

Хенри усети, че лицето му се зачервява от горещина. И от гняв. Арестът би трябвало да е заличен от досието му. Той бе освободен под гаранция и бе дал четирийсет часа общественополезен труд. Това беше много отдавна. Как бе разбрал Ренър?

— Имате предвид онази история в Пало Алто? Не ми предявиха официално обвинение. Бях отстранен от колежа за един семестър. Положих общественополезен труд и ме освободиха под гаранция. Това беше всичко.

— Били сте арестуван по подозрение, че сте се представили за полицай.

— Това беше преди петнайсет години, докато учех в колежа.

— Но сега отново слухтите като детектив. Може би страдате от комплекс да бъдете герой, господин Пиърс.

— Не, сега е съвсем различно. Тогава се опитвах да получа информация по телефона. Социално инженерство. Казах, че съм ченге

от охраната на колежа, за да ми дадат един телефонен номер. Това беше всичко. Не страдам от комплекс да бъда герой.

— Чий телефонен номер?

— На един професор. Искях да науча домашния му номер, защото не беше вписан в указателя. Нищо особено.

— В доклада пише, че вие и приятелите ви сте използвали номера, за да тормозите професора и да си направите шега с него. Били са арестувани петима други студенти.

— Шегата беше безобидна, но те решиха да ни накажат за назидание. Тогава хакерството излизаше на мода. Наказанието беше твърде строго за провинението. Дребно нарушение.

— Съжалявам, но не смятам, че да се представиш за полицай е безобидно или дребно нарушение.

Хенри се приготви отново да възрази, но се сдържа. Знаеше, че няма да убеди Ренър. Зачака следващия въпрос и детективът продължи:

— Арестът е извършен година след като името ви се появява в доклад за престъпление. Пише го в компютъра.

Пиърс поклати глава.

— Не. Тук не съм бил арестуван за нищо. Само навремето в Станфорд.

— Не казах, че сте били арестуван отново. Името ви фигурира в доклад за престъпление. Сега всичко е в компютъра. Хакер сте и знаете тези неща. Написвате нечие име и понякога се появява изумителна информация.

— Не съм хакер. Отдавна не се занимавам с това. И нямам представа за какво престъпление говорите.

— Кестър Авеню в Шърман Оукс? Имахте ли сестра на име Изабел Пиърс?

Хенри се вцепени и се смая, че Ренър е направил връзката.

— Жертва на убийство. Деветнайсети май 1988 година.

Пиърс кимна. Имаше чувството, че са разкрили най-съкровената му тайна или че са дръпнали превръзката от отворената му рана.

— Смята се, че е станала жертва на убиец, известен като Майстора на кукли, по-късно идентифициран като Норман Чърч. Разследването е приключило със смъртта на Чърч на девети септември 1990 година.

„Разследването е приключило“ — помисли Хенри. Сякаш беше папка, която може да бъде затворена, сложена в чекмедже и забравена. И убийството — наистина разкрито.

Той се отърси от мислите си и погледна Ренър.

— Да, сестра ми. Какво общо има тя с тази история!

Детективът се поколеба, после уморено се усмихна.

— И всичко, и нищо.

— В това няма логика.

— Има. Тя е била по-голяма от вас, нали?

— Няколко години.

— Избягала е от дома си. Вие сте я търсили, нали? Щом го пише в компютъра, трябва да е така. Нощем. С баща си. Той...

— Вторият ми баща.

— Добре. Изпращал ви е да я търсите в изоставените сгради, защото сте били дете и хлапетата там нямало да се уплашат от вас и да избягат. Така пише в доклада. Но не сте я намерили. Открили са я, когато вече е било късно.

Пиърс скръсти ръце и се наведе над масата.

— Какъв смисъл има всичко това? Защото наистина искам да изляза оттук, ако не възразявате.

— Въпросът е там, че някога сте търсили изчезнало момиче, господин Пиърс. Питам се дали не се опитвате да компенсирате за нещо с Лили. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Не — тихо каза Хенри.

Ренър кимна.

— Добре, господин Пиърс. Може да си вървите. Засега. Но не вярвам, че ми казахте цялата истина. Работата ми е да разбирам кога хората лъжат и мисля, че вие лъжете или не ми казвате всичко, или и двете. Но не се ядосвам, защото истината рано или късно излиза наяве. Може и да действам бавно. Вярно, накарах ви да чакате дълго. Съвестен и порядъчен гражданин като вас. Но това е защото съм изчерпателен и добър в професията си. Скоро ще разбера истината. Гарантирам. И ако установя, че сте нарушили закона, удоволствието ще бъде мое, ако разбирате какво искам да кажа. — Ренър стана. — Ще ви се обадя за теста за детектора на лъжата. На ваше място бих се върнал в хубавия си нов апартамент на Оушън Уей и бих стоял настрана от тази история, господин Пиърс.

Хенри се изправи и непохватно тръгна към вратата, но преди да излезе, се сети за нещо.

— Къде е колата ми?

— Предполагам, че там, където сте я оставили. Отидете на рецепцията. Ще ви повикат такси.

— Много ви благодаря.

— Лека нощ, господин Пиърс. Ще ви се обадя.

Докато вървеше към изхода, Хенри погледна часовника си. Половин час след полунощ. Знаеше, че трябва да се свърже с Робин преди да го е направил Ренър, но телефонният ѝ номер беше в тефтера в раницата в колата му.

Изведнъж се сети, че няма пари за такси. Беше дал всичките си долари на Робин. Пиърс спря и се поколеба.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита ченгето зад гишето. Беше се вторачило в него.

— Не, благодаря.

Пиърс излезе от участъка и хукна към плажа.

Хенри се приближи до колата си и видя, че в апартамента на Лили Куинлан още кипи трескава дейност. Няколко полицейски коли бяха блокирали уличката, а пред апартамента бе инсталиран прожектор.

Ренър стоеше отпред и разговаряше с партньора си — детектив, чието име Пиърс не си спомняше. Това означаваше, че Ренър вероятно е минал с кола покрай него на връщане към мястото на престъплението и или не го е забелязал, или нарочно не му е предложил да го закара. Хенри реши, че е второто, защото макар да беше нощ, всяко ченге би забелязало човек, който бяга. Ренър го бе подминал съзнателно.

Скрит зад беembeто си, Пиърс го наблюдава няколко минути. Скоро детективът и партньорът му влязоха в апартамента.

Хенри се качи в колата си, безшумно затвори вратата и видя, че крушката на тавана е изгоряла. Но когато натисна копчето, лампата светна.

Той се замисли върху това. Лампата имаше три позиции, контролирани с натискането на бутона до нея. Първата я включваше, когато вратата беше отворена, и петнайсет секунди след затварянето ѝ я изключваше. На втората позиция лампата светеше постоянно, а с третата се изключваше напълно.

Пиърс винаги я държеше на първата позиция, така че да му е светло, когато отвори вратата. Но това не бе станало, когато се качи в колата. Лампата сигурно бе включена на третата позиция. Той бе натиснал копчето веднъж, на първа позиция, и лампата не светна, защото вратата вече беше затворена. Хенри натисна бутона още веднъж и настрои лампата на втората позиция.

Като отваряше и затваряше вратата, той премина през целия цикъл и затвърди съмненията си. Изводът му беше, че някой е бил в колата и е променил настройката на лампата.

Изпадна в паника, грабна раницата си и провери съдържанието ѝ. Тефтерите бяха там. Нищо не липсваше.

Отвори жабката. Всичко изглеждаше недокоснато. Но въпреки това беше сигурен, че някой се е качвал в колата.

Най-скъпото нещо вътре беше кожената раница, която не беше открадната. Хенри стигна до извода, че някой е претърсил беемвето му, но не е взел нищо. Ето защо вратата беше заключена. Един крадец на коли не би си направил труда да прикрие взлома.

Пиърс погледна към осветения вход на апартамента и разбра какво се е случило. Ренър. Полицията. Те бяха претърсили колата му. Беше убеден в това.

Някое ченге бе отворило вратата — вероятно с професионален уред — и после бе натиснало бутона два пъти, за да угаси лампата, така че да не го видят в колата.

А може би, когато бе затворил вратата, лампата бе угаснала, и полицаят я бе запалил. И щом беше приключил с претърсването, отново бе натиснал бутона, за да я угаси.

Но нямаше значение какво точно бе станало. Пиърс се замисли за Ренър и се досети защо не го бе качил в полицейската кола. Детективът бе искал да претърси беемвето. Бе пристигнал преди него и бе осъществил намерението си.

Обискът беше незаконен, но Пиърс не се ядоса. В колата нямаше нищо, което да го уличи в изчезването на Лили Куинлан или в някое друго престъпление. Ренър вероятно бе останал разочарован, че не е намерил нищо.

— Да ти го начукам, кретен такъв — каза Хенри.

Посегна да превърти ключа на стартера и видя, че изнасят дюшека от апартамента на Лили. Голямото тъмно петно се виждаше ясно през найлона, в който бе увит. Гледката го потисна. Заприлича му на рекламно пано, известяващо, че е късно да се направи нещо за Лили Куинлан.

Служителите на отдел „Научни изследвания“ сложиха дюшека на покрива на микробуса и го завързаха с Найлонът щеше да запази непокътнати пръстовите отпечатъци.

Забеляза, че Ренър стои на вратата и се е вторачил в него. Издържа погледа му, после включи двигателя и потегли.

След десет минути, когато се прибра в апартамента си, видя, че има съобщения на телефонния секретар. Но преди да ги прочете натисна бутона за повторно набиране на номерата, защото знаеше, че

за последен път се бе обадил на Робин. Телефонният ѝ секретар се включи веднага.

— Робин, аз съм, Хенри Пиърс. Знам, че си ми сърдита, но, моля те, изслушай ме. Вратата на апартамента на Лили беше отворена. Вътре беше собственикът и събираше вещите ѝ. На леглото ѝ намерихме нещо като кръв и се наложи да извикаме ченгетата. Предпазих те...

Чу се сигнал и линията прекъсна.

— По дяволите!

Пиърс отново набра номера и чу сигнал „заето“. Отчаян, той излезе на балкона. Вятърът беше студен и пронизващ. Виенското колело още светеше, макар че лунапаркът бе затворил в полунощ. Той отново натисна бутона за повторно избиране и допря слушалката до ухото си. Този път телефонът иззвъня и Робин се обади. Гласът ѝ беше сънен.

— Робин?

— Да, Хенри?

— Не затваряй. Оставих ти съобщение. Аз...

— Знам. Току-що го изслушах. Ти получи ли моето?

— Какво? Съобщение? Не. Прибрах се преди малко. Цяла нощ бях с ченгетата. Знам, че ми се сърдиш, но те ще ти се обадят. Не те замесих. Не споменах, че си ме завела до апартамента на Лили. Но когато ме попитаха откъде знам, че Лили е от Тампа и майка ѝ живее там, отговорих, че ти си ми казала. Нямаше как. Не мисля, че ще бъде проблем за теб. Уебстраниците ви са свързани. И без това щяха да те разпитат.

— Няма нищо.

Пиърс замълча за миг, учуден от реакцията ѝ.

— Казах им, че съм те убедил в искреното си намерение да намеря Лили, за да се уверя дали не ѝ се е случило нещо. Ти си повярвала и си ми казала някои неща за нея.

— Наистина ме убеди. Затова ти се обадох и ти оставих съобщение. Добре че имам идентификатор на входящи повиквания и знам номера ти. Искрах да ти кажа, че съжалявам за онова, което се случи в уличката. Не беше хубаво.

— Не се притеснявай.

— Благодаря.

— Дюшекът... Имаше много кръв. Не знам какво се е случило с Лили, но ако се е опитвала да се измъкне от бизнеса и да отиде да учи в университет... Знаем, че се страхуваш от Били Уенц, но каквото и да правиш, внимавай.

Тя не каза нищо.

— Трябва да скъсаш с него и с този бизнес. И когато решиш да го направиш, не казвай на никого. Изчезни без да разберат къде си отишла. Мисля, че Лили може би е направила грешка и е казала на някого за намеренията си.

— И смяташ, че Били се е отървал от нея? Тя му носеше пари. Защо ще...

— Не знам какво да мисля. Може да е бил човекът, с когото е била преди срещата с теб. Или причината да е друга. В апартамента видях камшици, маски и други неща. Кой знае какво ѝ се е случило? Но е възможно Уенц да е изпратил послание никой да не напуска бизнеса. Работиш в опасен свят, Робин. Трябва да се измъкнеш и много да внимаваш.

Тя мълчеше и Пиърс разбра, че не ѝ казва нищо ново. После му се стори, че Робин плаче, но не беше сигурен.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. Но не е лесно да напуснеш... да започнеш отначало. Какво друго мога да работя? Сега печеля много пари. Повече, отколкото бих изкарала другаде. Каква да стана? Сервитьорка в „Макдоналдс“? Може би няма да си намеря работа дори там. Какво да напиша в заявлението? Че през последните две години съм била проститутка?

Хенри не очакваше, че разговорът ще приеме такава насока. Върна се във всекидневната и седна на канапето.

— Робин? Дори не знам фамилното ти име.

— Лапорт. И не се казвам Робин.

— А как?

— Луси.

— Луси Лапорт ми харесва повече.

— Трябва да давам всичко друго на мъжете. Реших да запазя за себе си поне името. — Изглежда, бе престанала да плаче.

— Е, Луси... ако мога да те наричам така. Запази номера ми. Обади ми се, когато си готова да се разделиш с този начин на живот, и

аз ще направя, каквото мога, за да ти помогна — с пари, работа или жилище. Само ми се обади, и ще го имаш.

— Правиш го заради сестра си, нали?

Пиърс се замисли.

— Не знам. Може би.

— Все едно. Благодаря, Хенри.

— Дочуване, Луси. Мисля да си легна. Уморен съм. Извинявай, че те събудих.

— Не се безпокой за това. И за ченгетата. Ще се справя с тях.

— Благодаря. Лека нощ.

Той затвори и отново вдигна телефона, за да прослуша съобщенията. Бяха пет — три за Лили и две за него. Първото беше от Чарли.

„Само исках да проверя как минаха нещата днес в лабораторията и да те питам дали си имал възможност да прегледаш заявленията за патентите. Ако мислиш, че има проблеми, трябва да знаем още в понеделник сутринта, за да имаме време да оправим...“

Пиърс изтри съобщението. Смяташе да прегледа заявленията за патентите сутринта и после да се обади на Чарли. Изслуша цялото съобщение от Луси Лапорт.

„Здравей. Обажда се Робин. Съжалявам за онова, което ти казах накрая. Напоследък съм ядосана на целия шибан свят. Всъщност знам, че ти пука за Лили и искаш да се увериш дали тя е добре. Може би се държах така, защото бих искала на някого да му пука и за мен. Обади ми се някой път, ако искаш. Може да се помотаем. И следващия път не ми носи сок. Чао.“

Неизвестно защо Хенри запамети съобщението. Може би щеше да го изслуша още веднъж. Замисли се за Луси. Въпреки грубия ѝ език и онова, което правеше, за да си пробие път в света, в нея имаше нещо мило. Пиърс си спомни какво му бе казала за името си. „Трябва да давам всичко друго на мъжете. Реших да запазя за себе си поне името.“

Спомни си и детектива от полицията, който седеше във всекидневната и разговаряше с майка му и втория му баща. И родният му баща беше там. Ченгето им каза, че Изабел се представяла с друго име по улиците и пред мъжете, с които се срещала, за да изкарва пари. Бе споменал, че използвала името Ейнджъл.

Пиърс знаеше, че Ренър е уцелил слабото му място. Болката по Изабел не бе намалала с течение на годините. В желанието си да намери Лили и може би да я спаси Хенри намираще и спасяваше сестра си.

Светът беше изумителен и ужасяващ. И онова, което хората си причиняваха един на друг, но най-вече на себе си, също. Вероятно затова се затваряше в лабораторията часове наред. Изолираше се от света, за да не научава и да не мисли за лоши неща. В лабораторията: всичко беше ясно и просто. Имаше дефиниции. Научната теория се проверяваше и или се приемаше, или се отхвърляше. Нямаше сиво. Само черно и бяло.

Изведнъж изпита непреодолимо желание да говори с Никол и да ѝ каже, че през последните два дни е научил нещо, което не е знаел. Беше му трудно да го изрази с думи, но го усещаше в душата си. Искаше да ѝ каже, че науката повече няма да го обсебва и че ще има време за нея.

Набра номера на къщата на Амалфи Драйв. Никол отговори след третото позвъняване. Гласът ѝ прозвуча бодро, макар че сигурно я бе събудил.

— Никол, аз съм.

— Хенри... какво става?

— Знам, че е късно, но...

— Говорихме за това. Обеща, че няма да го правиш.

— Знам. Но искам да говоря с теб.

— Пил ли си?

— Не. Просто искам да ти кажа нещо.

— Посред нощ е. Не може да говорим.

— Само веднъж. Трябва да ти кажа нещо. Нека да дойда при теб и...

— Не, Хенри, не! Спя. Щом искаш да говориш, обади ми се утре. Дочуване.

Тя затвори. Пиърс усети, че лицето му се зачервява от неудобство. Току-що бе направил нещо, което бе сигурен, че няма да направи. Дори не си го помисляше.

Изпъшка, стана и отиде до прозорците. На север се виждаше огърлицата от светлини, бележещи магистралата Пасифик Коуст. Извисяващите се над нея планини едва се забелязваха на фона на

нощното небе. Океанският прибой ревеше. Хоризонтът чезнеше някъде в мрака.

Почувства се потиснат и уморен. Мислите му се насочваха ту към Никол, ту към Луси и Лили и съдбата им. Обеща си, че няма да забрави какво е казал на Луси. Когато тя решише да скъса с бизнеса си, Пиърс щеше да ѝ помогне, ако не за друго, то заради себе си. Може би това щеше да е най-хубавото, което щеше да направи през живота си.

Светлините на виенското колело угаснаха. Хенри влезе в апартамента, изслуша още веднъж съобщението от Луси и после си легна. Още нямаше чаршафи, одеяла и възглавници. Разстла спалния чувал върху новия дюшек и се вмъкна вътре. После се сети, че цял ден не е хапвал нищо. Това се случваше за пръв път в ден, прекаран извън лабораторията. Докато съставяше наум списък на нещата, които трябваше да свърши сутринта заспа.

Сънува тъмен коридор с отворени врати от двете страни. Всяка стая приличаше на хотелска и имаше легло, бюро и телевизор. И всяка бе обитавана. Предимно от хора, които не познаваше. Те не забелязваха, че ги гледа. Бяха мъже и жени — караха се, любеха се и плачеха. В едната стая бяха родителите му. Обличаха се, за да отидат на коктейл.

Пиърс продължи да върви и видя детектив Ренър, Той беше сам и крачеше край леглото. На дюшека имаше голямо петно кръв.

В друга стая лежеше Лили Куинлан. Вътре беше тъмно. Тя беше гола и гледаше телевизия. Изглеждаше като мъртва на синкавите отблясъци от екрана. Хенри влезе в стаята и Лили го погледна и се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ и понечи да затвори, но видя, че няма врата. Когато се обърна, за да поиска обяснение от Лили, в стаята нямаше никого. Само телевизорът работеше.

Звънът на телефона го събуди точно по обяд.

— Рано ли е да говоря с Лили? — попита мъжки глас.

— Не. Всъщност е късно — отговори Хенри.

Затвори и погледна часовника си, после се замисли за съня и се залови да го тълкува, но изпъшка, когато първият спомен за предишната нощ нахлу в съзнанието му. Обаждането до Никол. Измъкна се от спалния чувал и дълго се облива с гореща вода. Реши дай се обади, за да ѝ се извини. Но дори парещите струи не можаха да отмият неудобството, което изпитваше. В края на краищата реши, че е най-добре да не ѝ се обажда и да не ѝ дава обяснения, а да се опита да забрави какво е направил.

Облече се и почувства остър глад, но нямаше пари, а можеше да тегли чак в понеделник. Можеше да отиде в ресторант или в магазин за хранителни стоки и да използва кредитна карта, но това щеше да отнеме много време. Изпита желание да забрави епизода с Лили Куинлан и да остави полицията да го разнищи. Трябваше да се върне на работа. И знаеше, че всяко забавяне може да подкопае решителността му.

В един влезе в „Амедео“ и само кимна на пазача от охраната. Пазачът беше нает наскоро от Клайд Върнън и се държеше хладно с Хенри, който с удоволствие му го връщаше.

На бюрото си Пиърс държеше чаша за кафе, пълна с дребни монети. Грабна я, отиде на втория етаж, където бяха автоматите за газирана вода и закуски, и купи две кока-коли, два пакета чипс и един бисквити. После провери хладилника, за да види дали някой не е оставил нещо за ядене, но нямаше нищо за крадене. Пазачите го изпразваха всеки петък вечерта.

Докато ядеше чипс и пиеше кока-кола, извади от сейфа под бюрото новата партида със заявленията за патентите. Джейкъб Кац беше отличен юрист по патентното право, но винаги искаше учените да прочетат уводите и обобщенията. И Пиърс ги подписваше последен.

Патентите, за които „Амедео Текнолоджис“ бе кандидатствала и бе получила през последните шест години, бяха за правата върху сложна биологична архитект тура. Ключът за бъдещето на нанотехнологиите беше създаването на наноструктури, служещи за основи. И Пиърс бе избрал точно тази ниша за „Амедео Текнолоджис“, за да поведе борбата на арената на молекулните компютри.

В лабораторията Пиърс и другите членове на екипа му проектираха и създаваха различни видове вериги от молекулни прекъсвачи и деликатно ги свързваха, за да направят логически портали — основният праг на компютрите. Повечето им патенти бяха в тази област или в близката сфера на молекулната памет RAM. Малък брой други патенти бяха фокусирани върху развитието на молекулите-мостове — решетката от устойчиви въглеродни тръби, които един ден щяха да свързват стотици хиляди нанопрекъсвачи и заедно да направят компютър с размерите на монета от десет цента и мощен като дигитален камион „Мак“.

Преди да започне да преглежда купчината нови патенти, Пиърс погледна към стената зад монитора на компютъра си. Там имаше негова карикатура. Държеше микроскоп, косата му беше завързана на опашка, а очите му бяха широко отворени, сякаш току-що бе направил фантастично откритие. Надписът гласеше: „Хенри чува Кой!“

Беше подарък от Никол. Тя бе поръчала на един художник на кея да я нарисува, след като Хенри ѝ разказа любимия си спомен от детството. Баща му четеше приказки на него и на сестра му. Преди родителите му да се разделят. Преди баща му да се премести в Портланд и да създаде ново семейство. Преди да започнат неприятностите за Изабел.

Навремето любимата му книга беше „Хортън чува Кой!“ от доктор Зюс^[1] — приказка за слон, който открива цял свят, съществуващ върху пращинка. Наносвят. Преди още някой да се е замислил за съществуването на наносветове. Пиърс още помнеше наизуст много откъси от книгата. И често си спомняше за тях, когато работеше.

Хортън е низвергнат от обществото в джунглата и не вярва на откритието си. Преследват го маймуни-неверници. Но накрая той спасява от маймуните миниатюрния си свят върху пращинката и доказва съществуването му.

Пиърс отвори пакета с бисквитите и изяде две. Надяваше се, че захарта ще му помогне да се съсредоточи.

Започна да преглежда заявленията. Тази група щеше да придвижи „Амедео“ на ново стъпало, а науката — на ново ниво. Щеше да предизвика сензация в света на нанотехнологиите. Усмихна се при мисълта за реакцията на конкурентите си, когато разузнавачите им прочетяха за формулата на „Протей“ в научните списания.

Пакетът заявления беше за защита на формула за конвертиране на клетъчната енергия. „Амедео“ искаше патент за хранваща система, зареждаща с енергия биологичните роботи, които един ден щяха да патрулират в кръвообращението на човешките същества и да унищожават патогените.

Бяха нарекли формулата „Протей“ по филма „Фантастично пътешествие“. Във версията от 1966 година медицински екип бе настанен в подводницата „Протей“ и после умален с лъч и инжектиран в човешко тяло, за да търси и унищожи кръвен съсирек в мозъка, който не може да бъде опериран.

Филмът беше научна фантастика и по всяка вероятност лъчите за смалване щяха да останат в сферата на въображението. Но идеята за атакуване на болестите и патогените в тялото с биологични или клетъчни роботи не беше твърде далечна, защото „Протей“ бе на хоризонта като научен факт.

От зараждането на нанотехнологиите потенциалните медицински приложения бяха най-привлекателният аспект на тази наука. Потенциалът за лечение на СПИН и на всички други болести беше по-интригуващ от гигантски скок в мощността на компютрите. Възможността за съществуването на патрулиращи устройства в тялото, които да разпознават и да елиминират патогените чрез химична реакция, беше свещеният граал на науката.

Но основното — онова, което поддържаше този аспект на науката от теоретична гледна точка, докато много изследователи работеха върху молекулната памет RAM и интегралните вериги — беше въпросът за хранването — как да се придвижват молекулните подводници в кръвта с източник на енергия, който да е естествен и съвместим с имунната система на организма.

Пиърс и Лараби, имунологът изследовател, бяха открили не напълно разработена, но изключително надеждна формула.

Използвайки клетки на приемник — от Пиърс, двамата разработиха комбинация от протеини, която щеше да се свърже с клетката и да извлича от нея електрически импулси. Това означаваше, че енергията за задвижване на наноустройствата щеше да дойде отвътре и следователно щеше да бъде съвместима с имунната система на организма.

Формулата „Протей“ беше елементарна и в това се състоеше красотата и стойността ѝ. Пиърс си представяше цялата научноизследователска работа в областта на медицината основана върху това откритие. Експериментите и изобретенията, водещи към практическо приложение, предвиждани за две десетилетия или за по-рано, вече бяха наполовина по-близо до реалността.

Откритието, направено преди три месеца, докато Пиърс имаше неприятности с Никол, беше най-вълнуващият миг в живота му.

— За вас сградите ни може да са ужасно малки — прошепна Пиърс, докато приключваше с преглеждането на патентите. — Но за нас, дребните, са приказно високи.

Думите на доктор Зюс.

Остана доволен от заявленията за патентите. Както винаги, Кац бе свършил отлична работа, съчетавайки в уводите научния жаргон с ежедневния език. Основният текст бе изпъстрен с диаграми и формули. Тези страници бяха написани от Пиърс и Лараби и бяха многократно прегледани от двамата.

Пиърс се развълнува. Регистрирането на подобен пакет патенти в света на нанотехнологиите щеше да донесе на „Амедео“ известност и значително повишаване на инвеститорския интерес. Планът беше да покажат откритието първо на Морис Годард и да си осигурят капиталовложенията му, а после да подадат патентите за регистрация. Ако всичко минеше добре, Годард щеше да разбере, че му се предоставя уникална възможност, и щеше да действа, подписвайки се като главен финансов източник на компанията.

Пиърс и Чарли Кондън внимателно бяха режисирали всичко. Годард щеше да види откритието през сканиращия електронен микроскоп и после щеше да има двацет и четири часа за размисъл, за да вземе решение. Хенри искаше най-малко дванайсет милиона долара в период от три години. Достатъчно, за да се изстреля напред по-бързо

и по-далеч от всеки друг конкурент. И в замяна щеше да предложи на Годард десет процента от „Амедео“.

Пиърс написа на Джейкъб Кац поздравителна бележка и я залепи на предната корица на пакета със заявления за патенти „Протей“, после го заключи в сейфа. Сутринта щеше да го изпрати с охрана в кантората на Кац в Сенчъри Сити. Дори можеше да шофира колата.

Лапна още една бисквита и си погледна часовника. 14.00. Бе изминал цял час, откакто седеше в кабинета, а му се бе сторил като десет минути. Хубаво беше, че отново е изпълнен с желание за работа и с енергия. Реши да се възползва от това и да отиде в лабораторията, за да свърши нещо. Грабна останалите бисквити и стана.

Тъкмо излизаше в коридора, когато телефонът иззвъня. Пряката линия. Малцина знаеха този номер, но една от тях беше Никол. Хенри бързо заобиколи бюрото и погледна идентификатора. Там пишеше „неизвестен“ и той разбра, че не е Никол, защото клетъчният ѝ телефон и линията в къщата на Амалфи Драйв фигурираха в идентификатора. Поколеба се, но после си спомни, че Коуди Зелър знае този номер, и вдигна слушалката.

— Господин Пиърс?

Не беше Коуди Зелър.

— Да?

— Обажда се Филип Глас. Търсили сте ме вчера.

— А, да. Благодаря, че отговаряте на обаждането ми.

— Чух съобщението ви едва днес. С какво мога да ви помогна?

— Искам да поговорим за Лили Куинлан. Тя е изчезнала. Майка ѝ ви е наела преди няколко седмици.

— Да, но вече не работя за нея.

— Разбирам. Но се питах дали може да разговаряме по този въпрос. Имам разрешението на Вивиан Куинлан. Пазите ли номера ѝ?

Частният детектив мълча толкова дълго, че Пиърс помисли, че може безшумно да е затворил.

— Господин Глас?

— Да. Мислех. Бихте ли ми казали защо се интересувате от този случай?

— Искам да я намеря.

Отново последва мълчание и Пиърс започна да разбира, че подхожда към проблема от позицията на слабия. Нещо ставаше с Глас

и Хенри беше в неблагоприятно положение, защото не знаеше какво. Реши да настоява. Държеше да се срещне с частния детектив.

— Приятел съм на семейството — излъга Пиърс. — Вивиан ме помоли да разбера, каквото мога.

— Говорихте ли с полицията в Лос Анжелис? Хенри се поколеба, защото инстинктивно осъзна, че съдействието на Глас може да зависи от отговора му. Замисли се за събитията от предишната нощ и се запита дали частният детектив вече не ги е преживял. Ренър бе казал, че го познава и смята да му се обади. Беше неделя следобед. Може би Ренър чакаше да дойде понеделник, защото Глас, изглежда, беше в периферията на случая.

— Не — отново излъга Пиърс. — Доколкото разбрах от Вивиан, полицията в Лос Анжелис не се интересува от това.

— Кой сте вие, господин Пиърс?

— Какво? Не разбирам...

— За кого работите?

— За никого. Всъщност за себе си.

— Частен детектив ли сте?

— Не.

— Я стига.

— Просто приятел.

— Как си изкарвате прехраната?

— Изследовател съм. Химик. Не виждам какво общо има това с...

— Можем да се срещнем днес. Но не в кабинета ми.

— Добре. Къде и кога?

— След час. Знаете ли заведението „Катоден лъч“ в Санта Моника?

— На Осемнайсета улица, нали? Ще бъда там. Как ще се познаем?

— Имате ли шапка или нещо отличително, което да си сложите?

Пиърс се наведе, издърпа незаклученото чекмедже на бюрото си и извади бейзболна шапка.

— Ще бъда със сива бейзболна шапка. Над козирката със сини букви пише „Моулс“.

— Добре. Ще се срещнем в „Катоден лъч“. Моля ви, елате сам. Ако усетя, че не сте сам или ми готвите капан, няма да ме видите.

— Капан? Какво...

Филип Глас затвори.

Пиърс сложи слушалката на вилката, нахлупи си шапката и се замисли за странните въпроси, които бе задал частният детектив, какво бе казал в края на разговора и как го бе казал. Сякаш беше уплашен от нещо.

[1] Доктор Зюс (1904–1991) — американски писател, чиито смешни приказки, стихотворения и картини са много популярни сред децата — Б. пр. ↑

„Катоден лъч“ беше любимото заведение на техническото поколение. Всеки посетител там имаше преносим компютър. Кафенето работеше денонощно и осигуряваше на всяка маса електрическо захранване, телефон и връзка с местния интернет доставчик. Намираше се близо до колежа „Санта Моника“ и районите, където се произвеждаха филми и програмни продукти, и нямаше клонове. Всичко това го правеше популярно сред любителите на компютрите.

Пиърс бе ходил там, затова се учуди на избора на Глас. Детективът вероятно беше възрастен мъж, защото гласът му звучеше сериозно и уморено. Той би изпъквал в заведение като „Катоден лъч“, затова беше странно, че го избра за срещата.

Влезе в кафенето и огледа посетителите, търсейки възрастен мъж, но никой не го погледна.

Нареди се на опашката, взе си кафе и седна на една свободна маса в ъгъла. Едва след двама минути към него се приближи мъж с черни джинси и черна тениска. Лицето му беше гладко избръснато, а изпитателните черни очи — хлътнали. Беше много по-млад, отколкото предполагаше Пиърс, най-много четирийсетгодишен.

— Господин Пиърс?

Хенри протегна ръка.

— Господин Глас?

Детективът седна и се наведе над масата.

— Ако не възразявате, бих искал да видя личната ви карта.

Пиърс бръкна в джоба си.

— Прав сте. Може ли да погледна вашата?

След като всеки се увери в самоличността на другия, Хенри се облегна назад и се вторачи изпитателно в Глас. Човекът излъчваше напрегнатост, кожата му сякаш се бе опънала на тялото.

— Желаете ли да си вземете кафе преди да започнем да говорим?

— попита Пиърс.

— Не, не употребявам кофеин.

— Тогава да пристъпим към въпроса. Какви са тези странни неща?

— Моля?

— Ами, предупредихте ме да дойда сам и ме попитахте как си изкарвам прехраната. Всичко това е малко необичайно.

Глас кимна, сякаш беше съгласен.

— Какво знаете за Лили Куинлан?

— Знам как си е изкарвала прехраната, ако имате предвид това.

— Как?

— Била е компаньонка. Рекламираше се е по интернет. Убеден съм, че е работила за човек на име Били Уенц. Той е нещо като дигитален сводник и държи уеб-сайта, където тя има страница. Мисля, че Уенц я е включил и в порнографски сайтове, и в сцени със садо-мазохизъм.

При споменаването на Уенц лицето на Глас стана още по-напрегнато. Той опря ръце на масата и се наведе напред.

— Разговаряхте ли с господин Уенц?

Пиърс поклати глава.

— Не, но се опитах. Вчера отидох в „Предприемачески идеи без граници“, компанията-чадър. Поисках да се срещна с него, но той не беше там. Защо имам чувството, че ви казвам неща, които вече знаете? Вижте какво, аз искам да задавам въпросите, а не да отговарям.

— Мога да ви кажа съвсем малко. Специалист съм по издирването на безследно изчезнали. На Вивиан Куинлан ме препоръча познат от отдел „Безследно изчезнали“ в полицията на Лос Анжелис. Оттам започна всичко. Тя ми плати за една седмица работа. Не намерих Лили, нито научих нещо за изчезването ѝ.

Пиърс се замисли върху думите му. Той беше аматьор и за по-малко от четирийсет и осем часа бе открил много повече. Съмняваше се, че Глас е толкова некомпетентен, колкото се представя.

— Знаехте за уебсайта, нали? За „Ел Ей Дарлингс“?

— Да. Казаха ми, че Лили работи като компаньонка, и не беше трудно да я намеря. „Ел Ей Дарлингс“ е популярен сайт.

— Намерихте ли къщата ѝ? Разговаряхте ли със собственика?

— Не.

— А с Луси Лапорт?

— Коя?

— Тя използва името Робин в уебсайта. Страницата ѝ е свързана с тази на Лили.

— А, да, Робин. Говорих с нея по телефона. Съвсем кратко. Не беше много отзивчива.

Пиърс се съмняваше дали Глас се е обадил. Луси не бе споменала, че частен детектив е разпитвал за Лили. Реши да го попита за предполагаемото обаждане.

— Кога се обадохте на Робин?

Глас сви рамене.

— Преди три седмици. В началото на седмицата, когато започнах да работя по случая. Тя беше една от първите, на които се обадох.

— Срегнахте ли се?

— Не. Появиха се други неща. А в края на седмицата госпожа Куинлан не ми плати за по-нататъшно разследване и за мен случаят приключи.

— Какви други неща се появиха?

Детективът не отговори.

— Разговаряхте с Уенц, нали?

Глас наведе глава и не пророни дума.

— Какво ви каза той?

Детективът се прокашля.

— Чуйте добре какво ви казвам, господин Пиърс. Стойте настрана от Били Уенц.

— Защо?

— Защото той е опасен човек. И защото навлизате в област, за която не знаете нищо. Може сериозно да пострадате, ако не сте предпазлив.

— Това ли се случи с вас? Пострадахте ли?

— Не говорим за мен, а за вас.

— Искам да знам какво се е случило, когато сте отишли при Уенц.

Глас потърка ръце.

— Знаете ли, че засега единствената област, в която интернет изкарва значителна печалба, е секторът за развлечения за възрастни?

— Чувал съм. Но какво общо...

— От търговията с електронен секс се печелят десет милиарда долара годишно. Бизнесът е голям и е навсякъде — на всеки компютър

и телевизор. Включите ли ги, веднага може да си поръчате жена като Лили Куинлан. — Детективът започна да говори разпалено, досущ проповедник на амвон. — Знаете ли, че Уенц продава авторските си права из цялата страна? Петдесет хиляди долара на град. Има „Дарлингс“ в Ню Йорк, Лас Вегас, Маями, Сиатъл, Денвър и така нататък. С тези сайтове са свързани порнографски сайтове за всеки въобразим сексуален култ и фетиш. Той...

— Известно ми е — прекъсна го Пиърс. — Интересува ме Лили Куинлан. Какво общо има това със случилото се с нея?

— Не знам. Но се опитвам да ви обясня, че в тази работа са заложили много пари. Стойте настрана от Били Уенц.

Хенри се наведе към него и го погледна в очите.

— Заплашил ви е, нали?

Глас поклати глава. Нямаше да признае, ако бе имало такова нещо.

— Забравете за мен. Дойдох тук, за да се опитам да ви помогна. Да ви предупредя колко близо сте до огъня. Стойте надалеч от Уенц.

Пиърс видя в очите му искреност. И страх. Не се съмняваше, че Уенц е заплашил частния детектив и го е принудил да се откаже от случая Лили Куинлан.

— Добре. Ще внимавам.

Поколеба се дали да не се върне в лабораторията след срещата с Филип Глас, но веднага отхвърли тази идея — разговорът им го бе подтикнал да продължи с издирването на Лили. Отиде в супермаркета на Оушън Парк Булевард и напълни количка с храна и други основни неща, които му трябваха в новия апартамент. Плати с кредитна карта и натовари в багажника на беемвето многобройните пликосе. Едва когато спря на определеното му място на паркинга пред „Сандс“, се сети, че ще трябва да се качи и да слезе три пъти с асансьора, за да занесе всичките покупки в жилището си.

Взе коша за пране, който бе купил, напълни го с продукти и тръгна към асансьора.

В нишата до асансьора стояха двама мъже. Той им кимна и реши, че са хомосексуалисти. Единият беше четирийсет и няколко годишен, дребен и пълен, със заострени ботуши с токове, които добавяха няколко сантиметра към ръста му. Другият беше много по-млад, по-висок и як, но жестовете му бяха като на по-възрастния.

Асансьорът дойде и вратата се отвори. Двамата пуснаха Хенри да се качи пръв и дребният го попита до кой етаж е. Вратата се затвори и Пиърс забеляза, че той не натисна друг бутон освен този за дванайсетия етаж.

— И вие ли живеете на дванайсети етаж? Аз се нанесох преди няколко дни — каза Хенри.

— Идваме на гости — отговори дребният.

Пиърс кимна и насочи вниманието си към проблясващите цифри над вратата. Дребният мъж непрекъснато поглеждаше крадешком отражението му в хромираната рамка на вратата и безпокойството на Хенри нарасна. Той си спомни как двамата стояха в нишата до вратата и как се приближиха до асансьора, когато той влезе. Сякаш чакаха нещо.

Или някого.

Асансьорът най-после спря на дванайсетия етаж и вратата се отвори. Мъжете отстъпиха в страни, за да може Пиърс да излезе пръв.

Той поклати глава.

— Вървете. Аз ще сляза. Забравих да си взема пощата.

— В неделя няма поща — каза дребният.

— Не съм я прибирал от вчера.

Никой не помръдна. Стояха и се гледаха. Вратата започна да се затваря и едрият протегна ръка и удари стопа. Вратата бавно се отвори.

— Зарежи пощата, Хенри — рече дребният. — Слизаме тук. Нали така, Изверг?

Другият сграбчи Пиърс под мишниците, изблъска го в коридора и го удари в стената. Хенри изпусна коша за пране и той тупна на пода.

— Спокойно. Ключовете, Изверг.

Едрият тип притисна Пиърс до стената, пребърка го, извади връзката с ключовете му и я даде на партньора си.

Дребният тръгна пръв. Явно знаеше пътя. Хенри успя да си поеме дъх и понечи да каже нещо, но едрият затисна устата му и го блъсна напред. Без да се обръща, дребният размаха заканително пръст.

— Още не, умнико. Първо ще влезем, за да не безпокоим съседите. В края на краищата току-що си се нанесъл. Защо да се представяш лошо? Беемве — добави той, като огледа ключовете на връзката. — Хубави коли. Мощни и луксозни. Това са най-хубавите неща на автомобилите. И на жените.

Дребният погледна Пиърс, усмихна се и повдигна вежди. Отвориха вратата, блъснаха Пиърс в апартамента и го бутнаха да седне на канапето. Дребният застана пред него. Погледна телефона, взе го и започна да разглежда директорията на идентификатора на входящи повиквания.

— Бил си зает, Хенри. Филип Глас...

Дребният погледна Изверга, който бе заел позиция пред вратата и бе скръстил ръце на гърдите си.

— Това не е ли онзи тип, с когото разговаряхме преди няколко седмици?

Изверга кимна. Пиърс разбра, че Глас се е обаждал в апартамента му преди да го потърси в „Амедео“.

— Охо! И Робин ти се е обаждала. Хубаво.

Но по гласа му Хенри разбра, че нищо хубаво не очаква Луси Лапорт.

— Тя само остави съобщение — каза Пиърс. — Мога да ви го пусна, ако искате.

— Влюбваш се в нея, а?

— Не.

Дребният се обърна и се усмихна престорено на Изверга, после бързо замахна и с всичка сила удари Пиърс по носа с телефона.

Остра болка прониза главата му. Хенри не знаеше звезди ли вижда, или е ослепял. Инстинктивно се наведе и се обърна настрана, за да се предпази, в случай че последва втори удар. Чу, че мъжът пред него крещи, но не разбра какво казва. После под мишниците му отново се вкопчиха силни ръце и го вдигнаха от канапето.

Изверга го понесе на гръб. Хенри усети, че устата му се изпълва с кръв, и се помъчи да отвори очи, но не можа. Вратата на балкона се отвори и хладният океански въздух погали кожата му.

Изведнъж усети, че рамото, забито в корема му, изчезва и главата му пада надолу. Мускулите му се свиха и устата му се отвори, за да издаде последния, гневен звук в живота му. После огромните ръце сграбчиха глезените му и тялото му се удари в грапавия бетон на фасадата.

Но поне вече не падаше.

Минаха няколко секунди. Хенри вдигна ръце към лицето си и докосна носа и очите си. Носът му беше разкъравен. Успя да избърше очите си и ги отвори. Дванайсет етажа по-надолу видя зелената морава на парка край плажа, където лежаха бездомниците. Кръвта му падаше на едри капки към дърветата.

— Чуваш ли ме?

Пиърс не отговори. Ръцете, които държаха глезените му, се разтресоха и тялото му отново се блъсна в стената.

— Чуваш ли ме?

Пиърс изплю хрчка кръв и каза:

— Да.

— Добре. Сигурно вече си се сетил кой съм.

— Мисля, че да.

— Хубаво. Тогавата не е необходимо да споменаваме имена. Искането само да се уверя, че ще се разберем.

— Какво искаш?

Беше му трудно да говори с главата надолу. В гърлото и устата му се събираше кръв.

— Какво искам ли? Ами, първо исках да те видя. Опитвам се да те открия от два дни и искам да видя как изглеждаш. Освен това искам да ти предам едно съобщение. Изверг.

Едрият тип повдигна Пиърс и той видя лицето на дребния през решетките на балкона.

— Искам да ти кажа, че си сбъркал не само номера, но и света. Имаш трийсет секунди да решиш дали искаш да се върнеш там, откъдето си дошъл, или да продължиш към другия свят. Разбираш ли какво ти говоря?

Хенри кимна и се закашля.

— Разбирам...

— Би трябвало да накарам човека ми да те пусне и да приключи с теб. Но не искам ченгетата да ме погнат затова няма да го направя. Но ако пак те хвана да слухтиш, ще полетиш надолу. Ясно ли ти е?

Пиърс отново кимна. Беше сигурен, че мъжът е Били Уенц. Сводникът се наведе, протегна ръка през решетката и грубо го потупа по бузата.

— А сега бъди послушен.

Изправи се и направи знак на Изверга, който издърпа Пиърс и го пусна на балкона. Пиърс се подпря на ръце, за да омекоти падането, после изпълзя в ъгъла и погледна нападателите си.

— Имаш хубава гледка — каза дребният. — Колко плащаш?

Пиърс погледна към океана и изплю гъста хрчка кръв на пода на балкона.

— Три хиляди.

— Господи! Мога да си намеря три шибани апартамента за тези пари.

Като се бореше да остане в съзнание, Пиърс се запита как да изтълкува думата „шибани“. Дали Били Уенц имаше предвид места за чукане, или просто псуваше? Помъчи се да прогони облаците, които замъгляваха разсъдъка му. Хрумна му, че въпреки заплахите трябва да предпази Луси Лапорт.

— А Луси? Какво ще й направиш?

— Луси? Коя е Луси, да й го начукам?

— Имам предвид Робин.

— А, малката Робин. Знаеш ли, това е хубав въпрос, Хенри. Защото откровено казано, Робин печели добре. Трябва да се успокоя, когато стигна до нея. Не се безпокой. Каквото и да направим, няма да останат белези и тя ще се върне на работа след две-три седмици.

Пиърс задраска с крака върху бетона в усилие да стане, но не успя.

— Остави я на мира — колкото можа по-убедително каза той. — Аз я използвах и тя така и не разбра.

В черните очи на Уенц блесна друга светлина. Гняв. Той сложи ръка на перилата, сякаш за да се подпре.

— Той казва да я оставим на мира — рече Уенц и погледна горилата си.

И поклати глава, сякаш да се предпази от някаква приближаваща се сила.

— Моля те — настоя Пиърс. — Робин не е направила нищо. Аз бях. Остави я на мира.

Дребният тип пак погледна Изверга, усмихна се и пак поклати глава.

— Можеш ли да повярваш? Да ми говори така?

Уенц се обърна към Пиърс, направи крачка към него и злобно го ритна. Пиърс очакваше удара и отчасти успя да се предпази, но заостреният връх на ботуша го уцели в дясната страна на гръдния кош и може би счупи поне две ребра.

Той запълзя към ъгъла и опита да се прикрие — очакваше още ритници и се мъчеше да превъзмogne парещата болка в гърдите си. Но Уенц се наведе над него и се разкрещя, обсипвайки го със слюнки.

— Не ме учи как да си въртя бизнеса, да ти го начукам! — Изправи се и избърса ръце. — И още нещо. Кажеш ли на някого за разговора ни тук днес, ще има последици. Тежки. За теб. И за Робин. За хората, които обичаш. Разбираш ли какво ти говоря?

Пиърс кимна едва-едва.

— Искам да го кажеш.

— Разбирам последиците.

— Добре. Да вървим, Изверг.

Пиърс остана сам и усети, че го обгръща мрак.

Взе една тениска от кашона в спалнята и я притисна до лицето си, за да спре кървенето, после влезе в банята и се погледна в огледалото. Лицето му бе започнало да подпухва и да посинява. Подутината на носа му пречеше да вижда. Имаше рана и до лявото око. Повечето кръвоизливи изглеждаха вътрешни. В гърлото му се стичаше кръв. Пиърс знаеше, че трябва да отиде в болница, но първо трябваше да предупреди Луси Лапорт.

Намери телефона на пода във всекидневната и се опита да влезе в директорията на идентификатора на входящи повиквания, но екранът остана празен. Хенри натисна бутона за включване, но не чу сигнал. Телефонът беше счупен — или от удара в лицето му, или когато Уенц го бе хвърлил на пода.

От очите му неволно потекоха сълзи. Пиърс огледа апартамента да намери комплекта за първа помощ при земетресение, който бе поръчал да му донесат заедно с мебелите. Освен превързочните материали, лекарствата, фенерчетата, батериите, водата, храната и другите запаси, там имаше и телефон без електрическо захранване.

Намери кутията в дрешника в спалнята и едва успя да я отвори. Загуби равновесие и едва не се строполи на пода. Разбра, че ще припадне. От загубата на кръв и от недостиг на адреналин. Най-после откри телефона. Имаше сигнал. Сега му трябваше само номерът на Робин.

Беше го записал в тефтера, който беше в раницата в колата му. Едва ли щеше да успее да слезе долу, без да припадне по пътя. Дори не беше сигурен къде са ключовете. Последния път, когато ги видя, бяха в ръцете на Били Уенц.

Облегна се на стената, набра номера на „Справки“ във Венис и поиска телефонния номер на Луси Лапорт, но операторът не намери такава име.

Хенри се плъзна по стената и се свлече на пода до леглото. Обзе го паника. Трябваше да се свърже с нея, но не можеше. Изведнъж се

сети за нещо и се обади в лабораторията. Но никой не отговори. Неделята беше свещена за лаборантите. Те работеха до късно шест дни в седмицата, но не и в неделя. Пиърс потърси Чарли Кондън в офиса и в дома му, но и на двете места се свърза с телефонен секретар.

Хрумна му да позвъни на Коуди Зелър. Но той никога не вдигаше телефона. Единственият начин да се свърже с него беше по пейджъра и после трябваше да чака да му върне обаждането.

Реши какво да направи, набра номера и зачака. Никол отговори след четвъртото позвъняване.

— Аз съм. Трябва да ми помогнеш. Можеш ли да дойдеш в...

— Кой се обажда?

— Аз, Хенри.

— Гласът ти е различен. Какво...

— Ники! — извика той. — Изслушай ме. Случаят е спешен и трябва да ми помогнеш. После ще ти обясня.

— Добре — каза тя с тон, който показваше, че не е убедена. — Какъв е спешният случай?

— Включен ли е компютърът ти?

— Да. Още не съм обявила къщата за продан и не...

— Отиди при компютъра. Бързо! Искам да влезеш в един уебсайт. Ел Ей тире дарлингс точка ком.

— Шегуваш ли се? Това е...

— Направи го! Инак някой може да умре!

— Добре, добре. Ел Ей тире дарлингс...

Пиърс зачака.

— Влязох — каза Никол.

— Щракни два пъти на файла с компаньонките и отиди на блондинките. Прегледай малките снимки и щракни на онази с името Робин.

Отново зачака. Дишаше шумно и гърдите му хриптяха.

— Намерих я. Тези гърди са изкуствени.

— Кажи ми номера й.

Никол му го прочете и Хенри го позна.

— Пак ще ти се обадя.

Затвори, после набра номера на Робин и усети, че му се вие свят. Зрението му започна да се замъглява. След пет позвънявания се включи телефонният ѝ секретар.

— По дяволите!

Не знаеше какво да направи. Не можеше да изпрати полицаите при нея. Дори не знаеше къде е домът ѝ. Чу сигнала и заговори. Езикът му бе надебелял.

— Луси, аз съм, Хенри. Уенц идва тук. Преби ме и мисля, че ще дойде и при теб. Ако чуеш това съобщение, махай се оттам. Веднага! Избягай и ми се обади, когато отидеш на безопасно място.

Каза телефонния си номер и затвори.

Притисна окървавената тениска до лицето си и се облегна на стената. Приливът на адреналин и ендорфини, изпълнил организма му по време на атаката на Уенц, намаляваше и пулсиращата болка го парализираше и се разпространяваше из цялото му тяло. Имаше чувството, че го боли всеки мускул и става. Лицето му пламтеше. Нямаше нито сили, нито желание да се движи. Искаше само да изгуби съзнание и когато се свести, да е излекуван и всичко да е наред.

Отново взе телефона, набра номера на Робин и пак се свърза с телефонния ѝ секретар. Искаше му се да изпсува на висок глас, но щеше да го заболи, ако раздвижеше устни.

Телефонът иззвъня в ръката му и Пиърс го допря до ухото си.

— Ало?

— Ники е. Можеш ли да говориш? Всичко наред ли е?

— Не.

— Какво има? Говориш странно. Защо ти трябваше онзи номер?

Въпреки болката, страха и всичко останало, той се ядоса на начина, по който го каза.

— Дълга история... Аз...

Усети, че губи съзнание, и започна да се свлича на пода. Остра болка прониза гърдите му и той изстена.

— Хенри! Ранен ли си? Хенри! Чуваш ли ме?

Пиърс легна по гръб, но се сети, че може да се задуши със собствената си кръв, ако остане в това положение. В съзнанието му преминаха мисли за рок звезди, удавени от повръщаното. Беше изпуснал телефона — от него се чуваше далечен глас, викаше го. Хенри позна гласа и се усмихна.

После всичко около него потъна в мрак. А тъмнината му харесваше.

21

Някаква жена — Пиърс не я познаваше — прокара пръсти през косата му. Изглеждаше странно далеч и нереална за такъв интимен жест. Жената се наведе над него и той помисли, че ще го целуне. Но тя сложи ръка на челото му, вдигна нещо — фенерче — и освети първо едното му око, после другото. После Пиърс чу мъжки глас.

— Трето и четвърто ребро. Трябва да направим пункция.

— Ако му сложим маска, ще подскочи от болка чак до тавана — каза жената.

— Ще му дам нещо.

Хенри видя мъжа — той вдигна спринцовка, изпръска малко течност във въздуха и после заби иглата в ръката му. Скоро в тялото му се разля топлина и Пиърс се усмихна. Чудесата на химията. Бе избрал правилната професия.

Затвори очи. Последното, което видя, преди да се предаде на топлината, беше някакъв полицай.

— Ще се оправи ли? — попита ченгето. Хенри не чу отговора.

Следващия път, когато дойде в съзнание, всички го бяха наобиколили. Жената с фенерчето и мъжът със спринцовката. И полицаят. И Никол беше тук. Гледаше го и в очите ѝ блестяха сълзи. Беше много красива. Кожата ѝ бе загоряла от слънцето и гладка, а косата — прибрана на опашка.

Асансьорът започна да се спуска и на Пиърс изведнъж му се доповръща. Той се опита да ги предупреди, но не можа да раздвижи челюсти. Сякаш бе завързан плътно за стената. Помъчи се да се размърда, но не успя. Не можеше да помръдне дори главата си.

Никол докосна лицето му.

— Дръж се, Хюлет — каза тя. — Ще се оправиш.

Вратата на асансьора се отвори. Мъжът и жената го хванаха от двете страни и го повлякоха навън.

Портиерът го погледна загрижено. Хенри видя и много други лица. После го качиха в линейка. Не чувстваше болка, но му беше

трудно да диша.

Никол седна до него. Ридаеше неудържимо.

Пиърс установи, че в хоризонтално положение може да се движи малко повече. Опита се да говори и гласът му прозвуча като приглушено ехо. Лекарката се наведе над него и каза:

— Не говорете. Имате маска.

„Всеки има маска“ — помисли той, после отново се опита да каже нещо. Лекарката повдигна кислородната маска.

— Какво сте се разбързали? Не трябва да махате това нещо.

Хенри погледна Никол.

— Обади се на Луси...

— Коя е Луси, Хенри?

— Робин... Обади ѝ се...

Никол кимна.

— Добре. Веднага щом стигнем до болницата. Взех номера ѝ.

— Не... Сега...

Лекарката отново сложи кислородната маска на устата и носа му.

Никол бръкна в чантата си, извади клетъчен телефон и тефтерче, набра номера и зачака. После протегна ръка и доближи телефона до ухото на Пиърс. Той чу телефонния секретар на Луси, изпъшка и се опита да поклати глава, но не можа.

— Успокойте се — каза лекарката. — Щом стигнем до спешното отделение, ще махнем ремъците.

Хенри затвори очи. Искаше да се върне в топлината и мрака, където никой не го питаше нищо.

И скоро се озова там.

През следващите два часа той изпада в безсъзнание и се съвестява няколко пъти. Най-после зрението му се проясни и той видя, че се намира в бяла болнична стая. Никол седеше на стол до него и притискаше до ухото си клетъчния телефон. Косата ѝ беше пусната и падаше на раменете. Тя затвори, без да каже нищо.

— Ники... Къде съм?

— В „Сейнт Джон“. Какво е станало, Хенри? Полицайте бяха дошли преди мен. Казаха, че им се обадили хора от плажа. Видели двама мъже да провесват някого през балкона. Теб, Хенри. На външната стена има кръв.

Пиърс я погледна с подпухналите си очи. Подутината на носа му и превръзката разделяха зрителното му поле на две половини. Той си спомни какво бе казал Уенц преди да си тръгне.

— Не си спомням. Какво друго казаха?

— Само това. Започнали да тропат по вратите в сградата и видели, че апартаментът ти е отворен. Бил си в спалнята. Дойдох, когато те изнасяха. Имаше някакъв детектив, който искаше да говори с теб.

— Нищо не си спомням. — Вече му беше по-лесно да говори. Трябваше да се упражнява.

— В какво си се забъркал, Хенри?

— Не знам.

— Коя е Робин? А Луси? Кой са те?

Той изведнъж се сети, че трябва да предупреди Луси.

— Откога съм тук?

— От два часа.

— Дай ми телефона. Трябва да й се обадя.

— Звъня на този номер през десет минути, но се свързвам само с телефонния секретар.

Пиърс затвори очи и се запита дали Луси е получила съобщението му и е избягала.

— Нищо. Дай ми телефона.

— Нека да се обадя аз. Ти не трябва да се движиш. На кого искаш да се обадиш?

Той каза кода на телефонния си секретар.

— Имаш осем съобщения.

— Изтрий онези, които са за Лили. Не ги слушай.

Никол каза, че има само едно съобщение, което трябвало да чуе, и доближи телефона до ухото му. Беше от Коуди Зелър.

— Хей, Айнщайн, намерих някои неща за онова, което поиска. Обади ми се и ще поговорим. Чао, тарикат.

Пиърс изтри съобщението.

— Коуди ли беше? — попита Никол.

— Да.

— И аз така си помислих. Защо още те нарича така? Какво иска?

— Нищо. Върши ми една работа по интернет.

Хенри едва не ѝ разказа за това и за всичко останало. Но преди да успее да намери подходящите думи, в стаята влезе мъж с лекарска престилка. Беше около шейсетгодишен, с прошарени коси и брада.

— Това е доктор Хансен — представи го Никол.

— Как се чувствате? — попита лекарят.

— Боли ме само когато дишам. Или говоря.

Хансен извади фенерче и прегледа зениците му.

— Имате сериозни наранявания. Мозъчно сътресение втора степен и шест шева на черепа.

Пиърс дори не си спомняше тези рани. Сигурно ги беше получил, когато се удари във външната стена на сградата.

— Сътресението е причината за замаяността, която вероятно чувствате, и за главоболието. Да видим какво още имате. Контузия на белите дробове и на рамото, две счупени ребра и разбит нос. Разкъсванията на носа ви и около окото изискват пластична хирургия, за да се затваря, както трябва, без да остане белег. Мога да повикам някой да го направи донечка в зависимост от подуването. Имате ли личен хирург, с когото да се свържете?

Хенри поклати глава. Познаваше много хора, които непрекъснато поддържаха връзка с личните си хирурзи, но той не беше от тях.

— Намерете някого...

— Хенри, става дума за лицето ти — намеси се Никол. — Мисля, че трябва да намериш възможно най-добрия хирург.

— Смятам, че мога да ви осигуря много добър пластичен хирург — каза Хансен. — Ще се обадя тук-там и ще видя кого ще повикам.

— Благодаря.

Пиърс произнесе думата съвсем ясно. Изглежда, говорните му способности бързо се приспособяваха към измененията в устата и носните кухини.

— Не ставайте. Ще дойда пак — рече Хансен и излезе от стаята.

Хенри погледна Никол.

— Явно ще лежа тук доста време. Не е необходимо да оставаш.

— Нямам нищо против.

Той се усмихна, макар че го заболя. Беше много доволен от отговора ѝ.

— Защо ми се обади посред нощ, Хенри?

Пиърс бе забравил за това и се смути. Преди да заговори, внимателно обмисли думите си.

— Не знам. Дълга история. Почивните дни бяха странни. Искан да ти разкажа какво се случи. И какво мисля.

— Какво?

Болеше го, когато говореше, но трябваше да й каже.

— Не знам точно. Но нещата, които ми се случиха, ми помогнаха да разбере твоята гледна точка. Знаем, че вероятно е късно. Но исках да ти кажа, че съм прозрял истината.

Никол поклати глава.

— Това е хубаво, Хенри. Но ти лежиш тук с разцепена глава. Някой те е провесил от балкона на дванайсетия етаж и ченгетата искат да говорят с теб. Изглежда, си преживял огромни неприятности, за да разбереш гледната ми точка. Затова, извини ме, ако не скоча и прегърна новия човек, какъвто твърдиш, че си.

Пиърс знаеше, че навлизат в позната територия. Но нямаше сили да спори с нея.

— Би ли позвънила пак на Луси?

Никол гневно натисна бутона за повторно избиране на номера.

По очите й Хенри позна, че отново се е свързала с телефонния секретар.

Тя затвори телефона и го погледна.

— Какво става с теб, Хенри?

Той се опита да поклати глава, но го заболя.

— Грешен номер.

Събуди се от кошмар, че пада със завързани очи и не знае колко ще продължи това. Когато най-после тупна на земята, отвори очи и видя детектив Ренър, който му се усмихваше криво.

— Вие.

— Да, пак съм аз. Как сте, господин Пиърс?

— Добре.

— Стори ми се, че сънувахте кошмар. Мятахте се.

— Може би съм сънувал вас. Защо сте дошли? Какво искате? Не си спомням какво се случи. Имам мозъчно сътресение.

Ренър кимна.

— Знам всичко за нараняванията ви. Медицинската сестра ми каза, че вчера сутринта пластичният хирург е направил шейсет микрошева на носа и окото ви. Дошъл съм по полицейска работа.

Хенри вдигна ръка и внимателно докосна шевовете на носа си. Последното, което си спомняше ясно, беше пластичният хирург, който се бе навел над него, и ярката светлина. После всичко потъна в мрак.

— Колко е часът?

— Три и петнайсет.

— Понеделник ли е? Не, вторник?

— Така пише в днешния вестник, ако вярвате на онова, което четете там.

Пиърс се чувстваше физически силен. Вероятно бе спал повече от петнайсет часа. Безпокоеше го само кошмарът. И присъствието на Ренър.

— Какво искате?

— Първо, нека да изясним нещо. Ще ви прочета правата, за да сме защитени и двамата. — Детективът извади малък касетофон и го сложи на сгъваемия поднос над леглото.

— За какво ви е защита, Ренър? Това са глупости.

— Съвсем не. Трябва да го направя, за да е законно разследването ми. Отсега нататък ще записвам всичко.

Той натисна копчето за запис, каза името си, часа, датата и мястото на разпита, представи Хенри и прочете правата му от картонче, което извади от портфейла си.

— Разбрахте ли правата си?

— Чувал съм ги много пъти още като младеж.

Ренър повдигна вежди в недоумение.

— На кино и по телевизията — обясни Пиърс.

— Моля, отговорете на въпроса, без да остроумничите.

— Да, разбирам правата си.

— Добре. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Заподозрян ли съм?

— В какво?

— Не знам. Вие ще ми кажете.

— Точно това е проблемът. Трудно е да се каже какво е станало.

— Но въпреки всичко смятате, че трябва да ми прочетете правата. За да ме защитите, разбира се.

— Точно така.

— Какви са въпросите ви? Намерихте ли Лили Куинлан?

— Работим по случая. Не знам къде е тя. А вие?

Хенри поклати глава и му се зави свят.

— Не. Бих искал да знам.

— Да. Нещата щяха да се изяснят, ако госпожица Куинлан влезеше в стаята, нали?

— Да. Нейната кръв ли беше върху леглото?

— Още работим върху това. Предварителните анализи показват, че кръвта е човешка. Но не разполагаме с проба от кръвта на Лили Куинлан, за да я сравним. Ще се свържем с личния ѝ лекар. Жена като нея би трябвало често да е проверявала кръвта си.

Ренър явно имаше предвид, че Лили се бе изследвала за болести, предавани по полов път. Но потвърждението, че кръвта върху дюшека е човешка, потисна Пиърс, Слабата надежда, която хранеше за Лили Куинлан, се стопяваше.

— Нека сега да ви задам въпросите. Видяхте ли се с Робин, за която споменахте?

— Не. Бях тук, в болницата.

— Говорихте ли с нея?

— Не. А вие?

— Не можах да я намеря. Взехме номера ѝ от уебсайта, както казахте. Но всеки път се включваше телефонният ѝ секретар. Дори накарахме един от колегите да се представи за клиент, но тя не отговори и на неговото обаждане.

Стомахът на Хенри се сви от страх. Никол бе звъняла многократно, но също не бе успяла да открие Луси. Уенц сигурно я бе спипал. Пиърс разбра, че трябва да вземе решение — или да продължи да лъже Ренър, за да се предпази, или да се опита да помогне на Луси.

— Проследихте ли номера?

— Телефонът е клетъчен.

— А адресът, на който се изпраща сметката?

— Телефонът е регистриран на името на един от редовните ѝ клиенти. Направил го като услуга. Той плаща сметката ѝ, а тя му позволява да я чука безплатно всяка неделя следобед, докато съпругата му пазарува в „Лъки“. Ако питате мен, по-скоро Робин му прави услуга. Онзи тип е тлъст мърльо. Все едно, тя не се е появила тази неделя следобед в апартамента, където се срещат. Ходихме там. Отидохме с мъжа, но Робин не дойде.

— Не знае ли къде живее тя?

— Не му е казала. Човекът просто плаща клетъчния телефон и наема за апартамента и всяка неделя ходи там да я чука.

— По дяволите!

Хенри си представи Луси в ръцете на Уенц и Изверга. Дано да бе избягала и да се криеше някъде.

— Да, и ние казахме „по дяволите“. Дори не знаем цялото ѝ име. Разполагаме само със снимка от уебсайта, ако това е тя, и с името Робин. Това е всичко и имам чувството, че и двете са фалшиви.

— А ходихте ли в офиса на сайта в Холивуд?

— Да. И видяхме някакъв адвокат, който не ни оказа никакво съдействие. Трябва ни съдебна заповед, за да ни дадат информация за клиентите си. А що се отнася до Робин, няма за какво дори да разговаряме със съдията.

Пиърс отново обмисли възможностите си за избор — да се предпази или да помогне на Ренър и евентуално на Луси. Ако вече не беше късно.

— Изключете касетофона.

— Не мога. Това е официален разпит.

— Тогава разпитът приключи. Но ако изключите касетофона, мисля, че мога да ви кажа неща, които ще ви помогнат.

Ренър сякаш се поколеба, но Хенри имаше чувството, че всичко е нагласено и се движи в посоката, в която иска детективът.

Ренър изключи касетофона и го пъхна в десния джоб на якето си.

— Добре. Говорете.

— Името ѝ не е Робин, а Луси Лапорт. Тя ми го каза. От Ню Орлиънс е. Трябва да я намерим, защото е в опасност. Може би вече е късно.

— Кой я заплашва?

Пиърс не отговори и се замисли за заплахата на Уенц да не казва нищо на полицията. И за предупреждението на частния детектив Глас.

— Били Уенц.

— Пак Уенц. Той е страшилището в цялата история, а?

— Може и да не ми вярвате, но ви моля да намерите Робин и да се уверите, че всичко с нея е наред.

— Само това ли искате от мен?

— Снимката ѝ в уебсайта не е фалшива. Видях я. Тя е.

Ренър кимна, сякаш през цялото време беше на същото мнение.

— Картината започна да се изяснява. Какво друго можете да ми кажете за нея? Кога я видяхте?

— В събота вечерта. Заведе ме до жилището на Лили. Но си тръгна преди да вляза. Не видях нищо, затова се опитах да не я замесвам. Това беше част от сделката, която сключих с нея. Тя се страхуваше, че Уенц ще разбере.

— Гениално. Платихте ли ѝ?

— Да, но какво значение има?

— Има, защото парите означават мотив. Колко?

— Около седемстотин долара.

— Голяма сума само за едно пътуване през Венис. Свършихте и оная работа, нали?

— Не, детективе.

— Ако историята, която ми разказахте, че Уенц е дигитален сводник, е вярна, тогава, като ви е показала жилището на Лили, Робин си е навлякла неприятности, нали?

Хенри кимна. Този път не му се зави свят. С вертикалните движения всичко беше наред. Само хоризонталните му създаваха

проблеми.

— Друго? — попита Ренър.

— Робин живее с жена на име Клио. Предполагам, че Клио е в същия сайт, макар че не съм проверил. Може да разговаряте с Клио и да разберете нещо за Робин.

— Може би да, а може би не. Това ли е всичко?

— Видях Робин да се качва в зелено-жълто такси на „Спийдуей“ в събота вечерта. Може да го откриете и шофьорът да ви каже адреса ѝ.

Ренър поклати глава.

— Това става само във филмите, но не много често в реалния живот. Пък и тя вероятно се е върнала в апартамента за чукане. В събота вечер има много работа.

Вратата се отвори и в стаята влезе Моника Пърл. Видя Ренър и спря.

— Извинете. Преча ли?

— Да — отговори Ренър. — Аз съм от полицията. Бихте ли изчакали навън?

Моника погледна Пиърс и на лицето ѝ се изписа ужас. Той опита да се усмихне, вдигна лявата си ръка и ѝ махна.

— Ще ти се обадя — каза тя и излезе.

— Коя беше тази? Друга приятелка?

— Не, асистентката ми.

— Е, искате ли да ми разкажете какво се случи вчера на балкона? Уенц ли беше?

Хенри дълго мълча — обмисляше последиците от отговора на този въпрос. От една страна, искаше да подаде обвинение срещу Уенц. Чувстваше се унижен от онова, което му бяха направили сводникът и гигантът му. Дори пластичната хирургия да беше успешна и да не останеха белези, трудно щеше да преживее нападението и нямаше да го забрави.

Но заплахата на Уенц беше съвсем реална — за него, за Робин и за Никол. Щом Уенц го бе намерил и така лесно бе проникнал в дома му, щеше да открие и Никол.

— Случаят е на полицията в Санта Моника. Какво ви интересува? — попита той.

— Случаят засяга и полицията в Лос Анжелис и вие го знаете много добре.

— Не искам да говоря за това. Дори не си спомням какво се случи. Прибирах се в апартамента си с покупки и когато се свестих, видях лекарите.

— Паметта е коварно нещо, нали? Блокира лошото. Тонът на ченгето беше ироничен. Ренър очевидно не вярваше, че Хенри не си спомня нищо. Двамата се вторачиха един в друг, после детективът бръкна в якето си.

— А това дали ще ви напомни нещо?

Извади снимка и я показа на Пиърс. Там, от голямо разстояние, бе заснет апартаментът му. От плажа. На един от горните балкони се виждаха дребни фигури. Пиърс знаеше, че това са той, Уенц и биячът му. Бяха го провесили от балкона. Но хората на снимката бяха твърде малки, за да бъдат разпознати. Той я върна на Ренър.

— Не. Нищо.

— Засега това е най-доброто, с което разполагаме. Но щом съобщят по новините, че търсим любителски снимки или видеофилми, може да се сдобием с нещо свястно. На плажа е имало много хора. Някой вероятно е направил ясна снимка.

— Желая ви успех.

Ренър се вгледа изпитателно в Хенри.

— Вижте, ако ви е заплашил, можем да ви защитим.

— Казах ви, не си спомням какво се случи. Не помня нищо.

Детективът кимна.

— Да, разбира се. Добре, да оставим балкона. Нека да ви попитам нещо друго. Къде скрихте трупа на Лили?

Очите на Пиърс се разшириха.

— Какво?

— Къде е трупът, Пиърс? Какво направихте с нея? И какво направихте с Луси Лапорт?

В гърдите на Хенри се надигна смразяващо чувство на страх. Той погледна Ренър и видя, че детективът е адски сериозен. Пиърс беше заподозреният.

— Шегувате ли се, по дяволите? Нямахте дори да знаете какво става, ако не се бях обадил на хората ви. Аз бях единственият, но когото му пукаше.

— Може би обаждането и присъствието ви на местопрестъплението е било удобно прикритие. Както и побоят. Уж са ви разбили носа, защото сте го пъхали там, където не трябва. Не ви съчувствам, господин Пиърс.

Онемял, Хенри се вторачи в него. Ренър тълкуваше съвсем погрешно онова, което правеше Пиърс.

— Нека набързо да ви разкажа една история. По-рано работех във Вали и изчезна момиче. Дванайсетгодишно, от добро семейство. Знаехме, че не е избягала от дома си. Организирахме съседите и доброволци да я търсим в хълмовете. И едно момче я намери. Изнасилена, удушена и хвърлена в пропаст. Оказа се, че извършителят е момчето. Трябваше ни известно време да разберем истината, но го направихме, и той си призна. Това се нарича комплекс на добрия самарянин. Извършителят обича да се сближава с ченгетата и да им помага. Така се чувства по-добре.

Хенри не проумяваше как изведнъж всичко се бе обърнало срещу него.

— Грешите — с разтреперан глас каза той. — Не съм го направил.

— Греша ли? Нека да ви кажа с какво разполагам. Изчезнала жена и кръв на леглото ѝ. Купчина лъжи от вас и отпечатъците ви навсякъде в къщата и в апартамента ѝ.

Пиърс затвори очи и се замисли за апартамента на „Спийдудей“ и за къщата на Алтеър Авеню. Беше докоснал всичко — парфюма, дрешниците и пощата ѝ.

— Не...

— Какво?

— Това е грешка. Аз само... Дадох ми номера ѝ... Искан само да видя... да ѝ помогна... Вината беше моя и мислех, че ако...

Не довърши мисълта си. Миналото и настоящето почти се сляха, преплетоха се. Той отвори очи и погледна Ренър.

— Какво мислехте? — попита детективът.

— Не знам. Не искам да говоря за това.

— Хайде. Започнахте да говорите. Довършете разказа си. Хубаво е за душата да се разтоварите. Баща е вината, че Лили е мъртва. Какво искате да кажете? Случайно ли стана? Разкажете ми какво се случи. Може да отидем заедно при прокурора и да постигнем споразумение.

Страхът и опасността започнаха да парализират съзнанието на Пиърс.

— Какви ги говорите? Лили? Вината не е моя. Аз дори не я познавам. Опитвах се да ѝ помогна.

— Като я удушихте? Или прерязахте гърлото ѝ? Или постъпихте с нея като Джак Изкормвача? Казват, че той бил учен. Лекар. Вие ли сте новият Изкормвач, Пиърс?

— Махайте се! Вие сте луд!

— Не мисля, че аз съм лудият. Защо беше ваша вината?

— Какво?

— Казахте, че вината е ваша. Защо? Какво направи Лили? Обиди мъжествеността ви? Малък пенис ли имате? Това ли е проблемът?

Хенри поклати глава. Зави му се свят и той затвори очи.

— Не съм казвал такова нещо. Вината не е моя.

— Казахте. Чух го.

— Не. Тълкувате думите ми погрешно. Вината не е моя. Нямам нищо общо с това.

Отвори очи и видя, че Ренър бръкна в джоба си и извади касетофон. Червената лампичка светеше. Касетофонът беше включен. Детективът бе записал целия разговор.

Ренър превъртя лентата и намери онова, което Пиърс бе казал преди няколко минути.

„Това е грешка. Аз само... Дадох ми номера ѝ... Искях само да видя... да ѝ помогна... Вината беше моя и мислех, че ако...“

Детективът изключи касетофона, погледна Хенри и се усмихна самодоволно. Беше го хванал натясно. Беше го измамил. Инстинктите предупредиха Пиърс да не казва нито дума повече. Но той не млъкна.

— Не. Не говорех за Лили Куинлан, а за сестра си...

— Гговорехме за Лили Куинлан и вие казахте, че вината е ваша. Това е самопризнание, приятелю.

— Не, казах ви, че...

— Знам какво казахте. Хубава история.

— Няма никаква история.

— Намерим ли трупа, ще има. Ще ви арестувам, ще ви предявя обвинения и после ще си почивам вкъщи. — Ренър се наведе на няколко сантиметра от лицето на Хенри. — Къде е тя? Знаете, че е

неизбежно. Ще я намерим. Затова кажете какво сте направили с нея и да приключваме.

— Махайте се.

— По-добре си признайте. Нямате време. Предам ли случая на прокурора, няма да мога да ви помогна. Хайде, Хенри, разтоварете се.

— Казах, махайте се. Искам адвокат.

Ренър стана и се усмихна многозначително. После му показа касетофона и го изключи.

— Разбира се, че ще искате адвокат. И ще ви трябва. Отивам при прокурора, Пиърс. Мога да ви обвиня във възпрепятстване на правосъдието и в нахлуване с взлом. Но това са дреболии. Искам да ви улича в голямото престъпление. И щом трупът се появи, играта ще свърши.

Хенри не го слушаше. Вторачи се в празното пространство и се замисли какво ще се случи. И изведнъж осъзна, че ще загуби всичко. Компанията и останалото. Представи си как Морис Годард оттегля инвестициите си и ги влага другаде — в „Бронсън Текнолоджис“, в „Мидас Молекулар“ или при някой друг от конкурентите му. И никой няма да иска да инвестира в „Амедео“. Не и под заплахата за криминално разследване и евентуален процес. Всичко щеше да свърши. Хенри щеше да бъде изхвърлен завинаги от надпреварата.

Той отново погледна Ренър.

— Казах, че повече няма да говоря с вас. Отивайте си. Искам адвокат.

Детективът кимна.

— Съветвам ви да си намерите добър адвокат.

Той протегна ръка към шкафчето и си взе шапката — Пиърс не я бе видял досега. Кафява, с плитко дъно и обърната надолу периферия. Никой в Лос Анжелис вече не носеше такива шапки. Детективът излезе, без да каже нищо повече.

Пиърс се замисли за неприятностите си и се запита доколко заплахите на Ренър, че ще отиде при прокурора, са реални. После се отърси от тези мисли и огледа стаята. В едно от шкафчетата от двете страни на леглото имаше телефон и малко огледало. Хенри го доближи до лицето си и се погледна.

Очакваше, че ще изглежда по-зле. Когато докосна раната веднага след нападението, му се стори, че лицето му е разцепено и белегът е неизбежен. Но това не го притесни, защото се радваше, че е останал жив. Сега се безпокоеше малко повече. Подутините бяха спаднали, но очите му още бяха кръвясали и подпухнали и около тях имаше тъмно лилави петна.

Шевовете на носа му се извиваха към лявото око и веждата.

Остави огледалото и се усмихна криво. Лицето му беше обезобразено. Ченге от полицията в Лос Анжелис се опитваше да го тикне в затвора за престъпление, което Хенри бе разкрил, но не бе извършил. Един дигитален сводник и чудовището му го заплашваха. А той лежеше в леглото и се усмихваше.

Сигурно беше заради нещо, което бе видял в огледалото. Бе оцелял и лицето му показваше, че се е разминал на косъм. Да, затова изпитваше облекчение и се усмихваше.

Взе телефона и се обади на Джейкъб Кац, адвоката на „Амедео“.

— Хенри? Как си? Чух, че са те нападнали. Какво...

— Дълга история, Джейкъб. После ще ти разкажа. В момента ми трябва адвокат. Специалист по криминални дела. Да е добър, но да не обича медийните изяви.

Знаеше, че онова, което иска, се среща рядко в Лос Анжелис. Но положението трябваше да бъде овладяно бързо и дискретно, иначе ефектът на доминото щеше да затрупа и него, и компанията му.

Кац се прокашля, но не показа, че молбата на Хенри е необичайна или надхвърля рамките на професионалните им взаимоотношения.

— Мисля, че познавам такъв адвокат. Ще я харесаш.

В сряда сутринта, докато Пиърс говореше по телефона с Чарли Кондън, в болничната стая влезе жена в сив костюм и му подаде визитна картичка, на която пишеше „Джанис Лангуайзър, адвокат“.

— Трябва да свършваме, Чарли. Лекарят дойде. Кажи му, че трябва да го направим през почивните дни или другата седмица.

— Не мога, Хенри. Той иска да види „Протей“ преди да изпратим патентите. Не искам да отлагаме. Пък и нали познаваш Морис. Няма да се съгласи да чака.

— Обади му се пак и опитай да го отложиш.

— Добре. Ще ти звънна.

Пиърс сложи телефона на шкафчето до леглото и опита да се усмихне на Лангуайзър, но лицето го заболя. Тя протегна ръка и той я стисна.

— Джанис Лангуайзър. Приятно ми е да се запознаем.

— Хенри Пиърс. При дадените обстоятелства не мога да кажа, че ми е приятно.

— Така е в криминалните дела.

Джейкъб Кац вече му бе разказал биографията ѝ. Лангуайзър работеше за малката, но влиятелна кантора „Смит, Левин, Колвин и Енрикес“. Според Кац кантората беше толкова изключителна, че не бе вписана в телефонния указател. Клиентите им бяха хора от елита на обществото, но въпреки това от време на време се нуждаеха от специалист по криминални дела. И точно тогава се обръщаха към Лангуайзър. Преди година я бяха привлекли от канцеларията на районния прокурор, след като бе направила кариера, включваща едни от най-нашумелите процеси. Кац му бе казал, че кантората взима Пиърс като клиент, за да установи връзка, която ще бъде взаимноизгодна, докато „Амедео Текнолоджис“ става все по-известна през следващите години.

След като учтиво прояви интерес към нараняванията на Пиърс и прогнозите за оздравяването му, Лангуайзър го попита защо смята, че

се нуждае от адвокат.

— Защото един полицейски детектив мисли, че съм убиец. Щял да отиде при прокурора и да ме обвини в извършването на няколко престъпления, сред които убийство.

— Ченге от полицията в Лос Анжелис? Как се казва?

— Ренър. Не ми каза малкото си име. Имам визитната му картичка, но не съм поглеждал...

— Робърт. Познавам го. Струва ми се добро ченге. Бих употребила думата „изчерпателен“.

— И той я употреби.

— Ще отиде при прокурора, за да ви обвини в убийство, така ли?

— Не съм сигурен. Няма труп. Но щял да ми предяви други обвинения. Влизане с взлом. Възпрепятстване на правосъдието. Предполагам, че после ще ги свърже с убийството. Не знам дали само ме заплашва, или наистина ще го направи. Но не съм убил никого и ми трябва адвокат.

Тя се намръщи и кимна замислено, после посочи лицето му.

— Проблемът с Ренър свързан ли е с нараняванията ви?

Пиърс кимна.

— Защо не започнем отначало?

— Имаме ли вече взаимоотношения адвокат — клиент?

— Да. Можете да говорите свободно.

През следващите трийсет минути Хенри й разказа историята, колкото можа по-подробно. Спомена какво бе направил, без да пропусне нищо.

Лангуайзър си водеше записки със скъпа писалка. Държането й внушаваше доверие. Когато Пиърс приключи, тя се върна на твърденията на Ренър, че е получил самопризнанията му. Зададе няколко въпроса — какъв е бил тонът на разговора, какви лекарства е взимал тогава Хенри и какви неблагоприятни последици от нападението и хирургичната намеса е чувствал. После попита точно е искал да каже с думите „Вината беше моя“.

— Имах предвид сестра ми Изабел.

— Не разбирам.

— Тя почина. Отдавна.

— Хенри, не ме карай да гадая. Искам да знам какво се е случило.

Той сви рамене и ребрата го заболяха.

— Избяга от къщи. Бяхме още деца. После я убиха... Някакъв тип, който бе убил много момичета. Намирал ги в Холивуд. Полицаите го убиха... Това е.

— Сериен убиец... Кога се случи това?

— През осемдесетте години. Репортерите го кръстиха Майстора на кукли.

— Спомням си го. Тогава учех право в Калифорнийския университет. Запознах се с детектива, който го е застрелял. Тази година се пенсионира. — Тя се унесе в спомени, после се върна към настоящето. — Добре. Как обърка сестра си с Лили Куинлан по време на разговора с детектив Ренър?

— Ами... напоследък често мисля за Изабел. Откакто се почна тази история с Лили. Мисля, че това е причината да я търся.

— Смяташ, че си отговорен за случилото се със сестра; ти? Защо?

Той внимателно подреди мислите си. Нямах да й разкаже цялата история. Никога не би я споделил с непознат.

— С втория ми баща ходехме в Холивуд да я търсим. Нощем. — Пиърс се вторачи в телевизора в отсрещната страна на стаята и заговори така, сякаш виждаше всичко на екрана и го повтаряше. — Обличах стари дрехи, за да приличам на хлапетата от улицата. Вторият ми баща ме изпращаше там, където децата се криеха, спяха или се продаваха за пари или наркотици.

— Защо той не е влизал там?

— Казваше, че ако отидел голям човек, всички щели да се разбягат и ще изгубим следите й.

— А какво ти каза по-късно?

Хенри поклати глава. Лангуайзър си я биваше. Беше доловила тънкостите в разказа му.

— Нищо. Но мисля, че тя... имаше причина да избяга. Полицаите казаха, че употребявала наркотици, но това е станало, след като тръгна по улиците.

— Смяташ, че вторият ти баща е бил причината Изабел да избяга.

Каза го като твърдение, а не като въпрос, и той едва забележимо кимна и се замисли върху думите на майката на Лили за онова, което

свързвало дъщеря ѝ и Робии.

— Какво ѝ е направил?

— Не знам. А и сега вече няма значение.

— Тогава защо си казал на Ренър, че вината е твоя? Защо мислиш, че си виновен за случилото се със сестра ти?

— Защото не я намерих. Ако я бях открил... — неубедително каза Пиърс. Защото това беше лъжа. Той нямаше да каже истината на тази жена — познаваше я само от час.

Лангуайзър очевидно искаше да го разпитва още по този въпрос, но разбра, че е навлязла в областта на най-съкровенията му чувства.

— Добре, Хенри. Мисля, че това обяснява нещата — както действията ти, свързани с изчезването на Лили, така и изказването ти пред Ренър.

Той кимна.

— Съжалявам за сестра ти. Разговорите със семействата на жертвите са най-трудното от всичко. При теб поне е имало някакъв финал. Извършителят си е получил заслуженото.

Пиърс опита да се усмихне иронично, но почувства силна болка.

— Да, финал. Това оправя всичко.

— Вторият ти баща жив ли е? А родителите ти?

— Доколкото знам, е жив. Отдавна не сме разговаряли. Майка ми вече не е с него. Тя още живее във Вали. И с нея не съм разговарял отдавна.

— А къде е баща ти?

— В Орегон. Има друго семейство. Но се чуваме от време на време. От всички тях той е единственият, с когото говоря.

Тя кимна, после погледна записките си, сякаш преговаряше всичко, което Пиърс ѝ бе казал от началото на разговора, и каза:

— Мисля, че всичко това са глупости.

Той поклати глава.

— Не. Казвам точно каквото се случи...

— Не, имам предвид Ренър. Смятам, че той блъфира. Няма да ти предяви обвинения. В канцеларията на прокурора ще му се изсмеят. С какво намерение си влязъл? Да крадеш? Не. Да се увериш, че тя е добре. Те не знаят за писмото, което си взел. И не могат да докажат нищо. Що се отнася до възпрепятстването на правосъдието, това е празна заплаха. Хората непрекъснато лъжат и крият какви ли не неща

от полицията. Това е нормално. Но да предявиш обвинение към някого е друга работа. Не си спомням откога не е имало обвинение във възпрепятстване на правосъдието, което да е отишло в съда.

— А записът? Ренър каза, че това са самопризнания.

— Израел си е с теб. Опитвал се е да те притисне и да види как ще реагираш и може би да изтръгне още уличаващи признания. Трябва да чуя записа, за да добия пълна представа, но ми се струва, че обясненията ти за сестра ти са логични и допустими и ще бъдат приети така от съдебните заседатели. Освен това си бил под въздействието на лекарства и...

— Не може да се стигне до съд. Тогава с мен е свършено. Ще ме съсипят.

— Разбирам.

— Не съм извършил престъпление. Просто се опитах да разбера дали с Лили не се е случило нещо лошо. Това е всичко.

Лангуайзър кимна, но не прояви особен интерес към протестите му за невинност. Пиърс бе чувал, че добрите адвокати не се интересуват от този въпрос, докато обмислят стратегията на защитата си. Те практикуваха право, не раздаваха правосъдие. Това го разочарова, защото искаше Лангуайзър да признае невинността му и да я защити.

— Първо, без да има труп е много трудно да се състави обвинение срещу някого — каза тя. — Особено в този случай, когато се има предвид начинът на живот и източникът на доходи на жертвата. Тя може да е навсякъде. А ако е мъртва, списъкът на заподозрените ще бъде много дълъг. Второ, връзката между влизането с взлом и евентуално убийство е неубедителна. Това е пресилено твърдение, което прокурорът няма да приеме. Не забравяй, че съм работила там и съм убеждавала ченгетата да осъзнаят реалността. Това е мнението ми, освен ако не настъпи голяма промяна. Всичко ще е наред, Хенри.

— Каква голяма промяна?

— Ако намерят трупа и по някакъв начин свържат убийството с теб.

Пиърс поклати глава.

— Нищо не може да ме свърже с това. Не съм се срещал с нея.

— Тогава би трябвало да си чист.

— Би трябвало?

— Нищо не е сигурно сто процента. Особено в правосъдието. Ще трябва да чакаме. — Лангуайзър отново прегледа записките си и добави: — Добре. Сега да се обадим на детектив Ренър.

Хенри повдигна вежди в недоумение. Пак го заболя.

— Да му се обадим? Защо?

— За да го уведоим, че имаш адвокат, и да чуем какво ще каже.

Тя извади клетъчен телефон и го отвори.

— Визитната му картичка е в портфейла ми — каза Пиърс.

— Знам му телефона.

Лангуайзър се свърза с Ренър, доближи телефона до ухото на Пиърс, за да може да чува разговора, после допря пръсти до устните си — даваше му знак да не говори.

— Здравсти, Боб. Обажда се Джанис Лангуайзър. Помниш ли ме?

— Разбира се — след кратко мълчание отговори Ренър. — Чух, че си минала на страната на врага.

— Много смешно. Виж какво, аз съм в болница „Сейнт Джон“, при Хенри Пиърс.

Отново пауза.

— Хенри Пиърс, добрият самарянин. Спасителят на безследно изчезнали курви и домашни любимци.

Пиърс се зачерви от гняв.

— Днес си изпълнен с чувство за хумор, Боб — сухо отбеляза Лангуайзър. — Това е нещо ново за теб.

— Хенри Пиърс разправя направо смешки.

— Точно затова се обаждам. Хенри повече няма да каже нищо, Боб. Аз го представлявам и той вече няма да разговаря с теб. Ти проигра шанса си. — Лангуайзър намигна на Пиърс.

— Нищо не съм проиграл — възрази Ренър. — Ще го изслушам винаги, когато пожелае да ми разкаже цялата истина. Иначе...

— Повече те интересува как да арестуващ клиента ми, отколкото да разбереш какво всъщност е станало. Това не може да продължава. Хенри Пиърс сега е извън хватката ти. И още нещо — опитах ли се да го предадеш на съда, ще ти завра в задника онзи номер с двата касетофона.

— Казах му, че го записвам. Прочетох му правата и той каза, че ги разбира. Само това се изисква от мен. Не съм направил нищо незаконно. Разпитът беше доброволен.

— Може би, Боб. Но на съдиите и на съдебните заседатели не им харесва, когато ченгетата мамят хората. Те обичат чистата игра.

Ренър пак замълча и Пиърс се запита дали Лангуайзър не прекалява и не го притиска прекалено много. Детективът можеше да му предяви обвинение просто от яд.

— Май наистина си минала към врага — каза Ренър. — Надявам се, че си доволна.

— Ще бъда, ако имам клиенти само като Хенри Пиърс — хора, които се опитват да вършат добро.

— Добро? Дали Луси Лапорт смята, че Пиърс ѝ е направил добро?

— Намерил ли я е? — не се сдържа Хенри.

Лангуайзър мигновено вдигна ръка, за да му напомни да мълчи.

— Там ли е господин Пиърс? Не знаех, че слуша, Джанис. Като стана дума за мръсни номера, нямаше да е зле да ми кажеш.

— Не съм длъжна.

— И аз не бях длъжен да му казвам за втория касетофон, след като го уведомих, че разговорът се записва. Така че можеш да си го начукаш.

— Чакай. Намери ли Луси Лапорт?

— Това е полицейска информация. Ти си върши своята работа, аз ще си върша моята.

И Ренър затвори.

— Предупредих те да не се обаждаш — каза Лангуайзър.

— Извинявай. Но от неделя се опитвам да се свържа с нея. Искам да разбера къде е и дали е добре, дали се нуждае от помощ. Ако с нея се е случило нещо, вината е моя.

„Пак започвам — помисли Пиърс. — Вечно търся вината в себе си и правя публични признания за това.“

Лангуайзър сякаш не чу думите му. Прибираше телефона и тефтера си.

— Ще се обадя тук-там. Познавам ченгета, които са малко по-отзивчиви от Ренър. Например шефа му.

— Ще ми се обадиш ли, когато научиш нещо?

— Знам номера ти. А през това време стой настрана от цялата тази история. Ако ни провърви, това ще уплаши Ренър за известно време и ще го накара да се усъмни в ходовете си. Опасността за теб

още не е преминала, Хенри. Мисля, че почти ти се размина, но може да се случат други неща. Трай си и не се занимавай с това.

— Добре.

— И щом дойде лекарят, помоли го да ти даде списък на лекарствата, с които си бил натъпкан, когато Ренър те е записвал.

— Добре.

— Знаеш ли кога ще те изпишат?

— Вероятно всеки момент.

Пиърс погледна часовника си. От два часа чакаше доктор Хансен да го изпише.

Лангуайзър се приготви да си тръгне, но го погледна така, сякаш иска да попита нещо, но не знае точно как да формулира въпроса.

— Какво има?

— Не знам. Смятам, че в разсъжденията ти има пропуск. Имам предвид, когато си бил малък и си си мислел, че вторият ти баща е причината сестра ти да избяга.

Хенри не отговори.

— Искаш ли да ми кажеш още нещо по този въпрос?

Той отново се вторачи в тъмния екран на телевизора, не видя нищо там и поклати глава.

— Не. Това е горе-долу всичко.

Пиърс се съмняваше, че е успял да я заблуди. Предполагаше, че адвокатите по криминални дела разпознават лъжците, долавяйки нюансите в движенията на очите и тялото. Но Лангуайзър само кимна.

— Е, трябва да тръгвам. Имам среща в центъра.

— Добре. Благодаря, че дойде да ме видиш. Беше много мило.

— Това е част от услугите, които извършвам. Ще се обадя на някои хора и ще ти съобщя, ако науча нещо за Луси Лапорт. Но през това време наистина не се забърквай повече в тази история. Върни се на работа.

Хенри вдигна ръце в знак, че се предава.

— Край. Приключих с това.

Лангуайзър се усмихна професионално и излезе.

Пиърс взе телефона и започна да набира номера на Коуди Зелър, но влезе Никол и той остави телефона.

Тя се бе съгласила да го закара вкъщи, след като доктор Хансен го прегледа и изпише. Лицето ѝ беше измъчено. Никол го посещаваше

често в болницата, но явно не можеше да свикне с шевовете на лицето му.

Той прие гримасата и състрадателния ѝ шепот като добър знак. Неприятностите му биха си заслужавали, ако отново се съберяха.

— Горкичкият — каза тя и го погали. — Как си?

— Добре съм. Но от два часа чакам лекарят да ме изпише.

— Ще отида да видя какво става.

Никол се приближи до вратата, но се обърна и го погледна.

— Коя беше тази жена?

— Коя жена?

— Жената, която току-що излезе от стаята ти.

— А, адвокатка. Кац ми я намери.

— Защо ти е, щом имаш Кац?

— Тя е специалист по криминални дела.

Никол се върна до леглото.

— Адвокат по криминални дела? Хенри, хората, които получават грешен телефонен номер, не викат адвокати. Какво става?

Той сви рамене.

— И аз вече не знам. Забърках се в някаква каша и се опитвам да се измъкна невредим... Виж, искам да те питам нещо.

Пиърс стана от леглото, олюля се, но успя да запази равновесие. Докосна раменете ѝ. На лицето ѝ се изписа подозрение.

— Какво?

— Къде ще ме заведеш, когато излезем оттук?

— Вече ти казах, Хенри. Ще те закарам в апартамента ти. — Тя видя разочарованието му и добави: — Споразумяхме се поне да се опитаме да живеем разделени. Нека да го направим.

— Помислих, че... — Той не довърши мисълта си. Не знаеше какво точно да мисли, нито как да го изрази с думи.

— Смяташ, че случилото се между нас стана много бързо. И че може също така бързо да се оправи.

Никол се обърна и тръгна към вратата.

— И греша.

Тя го погледна.

— Трябва да минат месеци, Хенри. Може би повече. Много отдавна не сме се чувствали добре заедно.

После отиде да търси лекаря. Пиърс седна на леглото и се опита да си спомни вечерта, когато се возиха на виенското колело и светът изглеждаше съвършен.

Навсякъде имаше кръв. По бежовия килим, върху новото легло, по две от стените и по телефона. Пиърс стоеше на прага на спалнята си, гледаше и не си спомняше почти нищо от случилото се, след като Уенц и главорезът му си тръгнаха.

Влезе в стаята, наведе се над телефона и вдигна слушалката.

Нямаше съобщения. Той изключи апарата и го занесе в банята, за да го почисти.

Мивката бе изпръскана със засъхнала кръв. По шкафчето имаше кървави отпечатащи. Пиърс не си спомняше да е ходил там след нападението. Но навсякъде имаше втвърдена, кафява кръв, която му напомни за дюшека в апартамента на Лили Куинлан.

Той поизчисти телефона и го включи. Пак провери за съобщения, но нямаше нищо. Това му се стори странно. Бе отсъствал от дома си почти седемдесет и два часа, но никой не бе оставил съобщение. Може би страницата на Лили Куинлан най-сетне бе снета от уебсайта „Ел Ей Дарлингс“. И в същия миг се сети за нещо друго, набра номера на „Амедео Текнолоджис“ и зачака.

— Моника, аз съм. Смени ли телефонния ми номер?

— Хенри? Какво...

— Смени ли телефонния ми номер?

— Да, нали така ми каза. Трябваше да го включат вчера.

Пиърс й бе казал да смени номера му в понеделник. Но сега се почувства странно разстроен, че го е загубил. Номерът беше връзката му с един друг свят, с Лили и с Луси.

— Хенри? Чуваш ли ме?

— Да. Какъв е новият ми номер?

— Трябва да го потърся. Изписаха ли те от болницата?

— Да. Моля те, намери го.

— Правя го. Щях да ти го кажа вчера, но когато влязох в стаята ти, имаше посетител.

— Разбирам.

— Аха, ето го.

Тя му продиктува номера и Пиърс грабна писалка от нощното шкафче и го записа на дланта си — нямаше тефтер подръка.

— Каза ли им да препращат обажданията от предишния номер?

— Не, защото реших, че всички онези мъже отново ще ти досаждат.

— Точно така. Браво.

— Ще дойдеш ли днес на работа, Хенри? Чарли пита за теб.

Пиърс се замисли. Денят вече беше преполовил. Кондън вероятно искаше да говорят за демонстрацията на „Протей“ пред Морис Годард, насрочена за следващия ден въпреки възраженията на Пиърс.

— Не знам дали ще успея. Лекарят ми каза да си почивам. Ако Чарли иска да говорим, кажи му, че съм вкъщи, и му дай новия ми номер.

— Добре, Хенри.

— Благодаря, Моника. Чао.

Но тя не затвори, а попита:

— Как си, Хенри?

— Чудесно. Но не искам да идвам и да уплаша всички с лицето си. Както вчера уплаших теб.

— Не си ме...

— Уплаши се, но всичко е наред. И благодаря, че попита как съм. Много мило от твоя страна. Сега трябва да затварям. Между другото, знаеш ли кой беше човекът в стаята ми, когато ти влезе?

— Не.

— Детектив Ренър. От полицията в Лос Анжелис. Вероятно ще ти се обади и ще разпитва за мен.

— За какво?

— За онова, което те накарах да направиш. За обаждането, когато се престори, че си Лили Куинлан. И за други такива неща.

Последва кратко мълчание, после гласът на Моника прозвуча различно, нервно.

— Загазила ли съм, Хенри?

— Не, Моника. Той разследва изчезването й. И мен. Не теб. Проследява какво съм направил. Затова, ако ти се обади, кажи му истината и всичко ще е наред.

— Сигурен ли си?

— Да. Не се тревожи за това. Чао.

Пиърс затвори, после набра номера на Луси Лапорт и отново се свърза с телефонния ѝ секретар. Но поздравът беше различен. Гласът беше нейният, но съобщението гласеше, че тя е на почивка и няма да приема клиенти до средата на ноември.

Това беше повече от месец. Стомахът му се сви, като си помисли какво бе намекнал Ренър и какво може да са ѝ направили Уенц и главорезът му. Той остави съобщение.

— Луси, Хенри е. Важно е. Звънни ми. Мога да ти помогна. Имам нов номер. Запиши го. Обади ми се.

Затвори, стана и излезе от спалнята.

В кухнята намери празния кош за пране. Беше го използвал, за да пренесе покупките си от колата, когато срещна Уенц и Изверга. Спомни си, че го беше изпуснал, когато го изблъскаха от асансьора. Сега кошът беше в апартамента. Пиърс отвори хладилника и погледна вътре. Всичко, което бе носил, бе сложено там. Кой го беше направил? Никол? Полицайте? Съседите, които не познаваше?

Това го накара да се замисли за думите на Ренър за комплекса на добрия самарянин. Ако тази теория беше вярна, тогава Хенри съжаляваше всички добронамерени хора и доброволци на света. Идеята, че членовете на силите на реда може да гледат цинично на усилията им, го потисна.

Спомни си, че в багажника на беемвето има още няколко плика с покупки. Взе коша за прането и реши да отиде да ги прибере, защото беше гладен, а пелетите, закуските и газираната вода бяха в колата.

Все още се чувстваше немощен от нападението и операцията. Затова не препълни коша и слезе още веднъж. Щом се качи в апартамента, провери телефонния секретар и видя, че има съобщение. Позна номера на клетъчния телефон на Луси Лапорт.

Ядоса се, че е пропуснал обаждането, и прослуша съобщението.

„Да ми помогнеш? Ти вече ми помогна достатъчно, Хенри. Цялата съм в синини и никой не може да ме види в това състояние. Престани да ми се обаждаш и да искаш да ми помогнеш. Не желая да говоря с теб. Престани да ми звъниш, разбра ли?“

Телефонът изщрака. Пиърс продължи да държи слушалката до ухото си. Части от съобщението се въртяха в ума му, досуц развалена

грамофонна плоча. „Цялата съм в синини.“ Зави му се свят и той се подпря на стената, после се свлече и седна на пода.

Не помръдна няколко секунди, после започна да набира номера на Луси, но спря и затвори. Помисли си да се обади на Джанис Лангуайзър и да ѝ каже, че има съобщение от Луси и че тя поне е жива. Можеше и да я попита дали е научила нещо ново сутринта.

Но докато решаваше какво да направи, телефонът в ръката му иззвъня. Той отговори веднага, без да поглежда идентификатора на входящи повиквания — надяваше се, че е Луси.

Но не беше тя, а Моника.

— Забравих да ти кажа, че между понеделник и вторник приятелят ти Коуди Зелър остави три съобщения на пряката ти линия. Явно наистина иска да му се обадиш.

— Благодаря, Моника.

Не можеше да се обади направо на Зелър. Приятелят му не отговаряше на директни обаждания. За да се свърже с него, трябваше да позвъни на пейджъра му и да каже на кой номер да го потърси. Ако номерът му беше познат, Зелър отговаряше на обаждането. Но тъй като имаше нов номер, Пиърс добави отпред три седмици — код, който означаваше, че приятел или делови партньор опитва да се свърже със Зелър от непознат номер. Това беше тромава и досадна процедура да живееш и да правиш бизнес, но Зелър страдеше от силна форма на параноя и Хенри трябваше да се съобразява с това.

Коуди отговори на обаждането му веднага — нещо необичайно за него.

— Господи, кога ще си купиш клетъчен телефон? От три дни опитвам да се свържа с теб.

— Не обичам клетъчните телефони. Какво става?

— Може да им сложиш кодиращ чип.

— Знам. Какво става?

— В неделя искаше да свърша работата незабавно. А после не ми се обади три дни. Бях започнал да мисля, че...

— Бях в болница, Коуди. Преди малко ме изписаха.

— В болница?

— Имах неприятности с едни хора.

— Да не са от „Предприемачески идеи без граници“?

— Не знам откъде бяха. Откри ли нещо за тях?

— Проверих навсякъде, както поиска. Кофти хора, Ханк. Не се занимавай с тях.

— Разбирам. Ще ми кажеш ли нещо по-конкретно?

— В момента съм зает, пък и не искам да говоря по телефона. Но вчера, когато не можах да се свържа с теб, ти пуснах всичко по пощата. Би трябвало да е пристигнало сутринта. Не го ли получи?

Пиърс погледна часовника си. 14.00. Пощата пристигаше в десет. Не му хареса мисълта, че през цялото това време на бюрото му е стоял плик от Зелър.

— Не съм ходил в офиса. Но ще отида. Имаш ли нещо друго за мен?

— Не. Пратих ти всичко.

— Добре. Ще ти се обадя, като го прочета. Но искам да те помоля за още нещо. Трябва ми адресът на една жена, а знам само името ѝ и номера на клетъчния ѝ телефон. Но сметката не се изпраща до жилището ѝ, а аз искам да разбера къде се намира.

— Клетъчният телефон е безполезен.

— Не може ли да стане някак?

— Трудно е, но може. Жената регистрирана ли е като гласоподавател?

— Съмнявам се.

— Все пак трябва да има сметки за електричество, вода и отопление и кредитни карти. Как се казва?

— Луси Лапорт. От Луизиана.

Тя му бе казала да престане да ѝ се обажда, но не бе споменала да не търси адреса ѝ.

— Страхотна алитерация — отбеляза Зелър. — Ще опитам да открия адреса ѝ, пък да видим какво ще излезе.

— Благодаря, Коуди.

— Искаш го веднага, нали?

— Да.

— Знаех си. Ще ти звънна.

Пиърс отиде в кухнята, прегледа пликете, които бе хвърлил на плота, направи си сандвич с фъстъчено масло и бързо излезе от апартамента, като не забрави да си сложи бейзболната шапка и да дръпне козирката над челото си. Изяде сандвича в асансьора. Хлябът беше сух — бе престоял в багажника на колата четири дни.

Асансьорът спря и на шестия етаж се качи жена. Когато започнаха да се спускат, тя крадешком погледна отражението на Хенри в лъскавата хромирана рамка на вратата и извика:

— Божичко! Вие сте онзи, за когото говорят всички!

— Моля?

— Вас повесиха от балкона, нали?

Пиърс я погледна и разбра, че пак ще трябва да търси жилище.

— Не знам за какво говорите.

— Как сте? Какво ви направиха?

— Не знам за какво говорите.

— Не сте ли мъжът, който наскоро дойде да живее на дванайсети етаж?

— Не. Аз съм на осмия. Отседнал съм при приятел, докато оздравея.

— Какво ви се е случило?

— Срастване в носната кухина.

Тя го погледна подозрително. Вратата най-после се отвори. Хенри бързо излезе от асансьора и тръгна към гаража. Обърна се и видя, че жената го гледа.

Пиърс се качи в беемвето и си сложи слънчевите очила.

Влезе в кабинета си и видя, че пощенският плик е на бюрото му. Едва се бе добрал до работното си място. На всяка крачка го питаха какво му се е случило. Пиърс отговаряше на всички въпроси с една дума — „злополука“.

Взе плика, погледна адреса на подателя и се усмихна. Коуди Зелър бе написал името Юджин Бригс — деканът на факултета в Станфорд, с когото преди много години се бяха пошегували. Лудория, която бе променила живота им.

Но усмивката му помръкна, когато видя, че пликът е отварян. Вътре имаше още един плик с надпис „За Хенри Пиърс, лично и поверително“, който също бе отворен и съдържаше купчина сгънати листове.

Пиърс излезе от кабинета си и се приближи до бюрото на Моника.

— Кой го отвори?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Аз. Защо?

— Защо го отвори?

— Отварям всичките ти писма. Ти не обичаш да го правиш. Отварям всичко, за да ти кажа дали е важно, или не. Ако вече не искаш да го правя, кажи ми. Нямам нищо против. Едно задължение по-малко.

Хенри се успокои. Моника имаше право.

— Не, всичко е наред. Прочете ли материалите?

— Не съвсем. Видях снимката на момичето с телефонния ти номер и реших, че не искам да ги чета. Спомняш ли си какво се споразумяхме в събота?

Той кимна.

— Да. Благодаря.

Обърна се и тръгна към кабинета си.

— Да кажа ли на Чарли, че си тук?

— Не. Ще остана само няколко минути.

Моника се бе вторачила укорително в него, сякаш го обвиняваше в нещо, в някакво престъпление, за което той не знаеше.

Той затвори вратата, отиде до бюрото си и извади от плика разпечатките, изпратени от Коуди Зелър.

Снимката на Лили Куинлан бе правена в Лас Вегас преди три години, когато я бяха арестували за проституция. Не изглеждаше зашеметяваща като на фотографията в уебсайта, а уморена, ядосана и уплашена.

Докладът на Коуди беше кратък. Той бе проследил стъпките ѝ от Тампа до Далас и Вегас и после до Лос Анжелис. Лили беше на двайсет и осем години, а не на двайсет и три, както твърдеше в обявата си. Бяха я арестували два пъти за проституция в Далас и един път във Вегас. След всеки арест бе прекарвала по няколко дни в затвора. Бе пристигнала в Лос Анжелис преди три години и засега не бе привличала вниманието на полицията.

Това беше всичко. Пиърс отново погледна снимката и се почувства потиснат. Тази фотография беше реалността, а другата, в уебсайта — фантазията. Пътят ѝ от Тампа през Далас и Лас Вегас до Лос Анжелис бе завършил в леглото в апартамента във Венис. Убиецът се спотайваше някъде, а ченгетата се бяха нахвърлили върху него.

Той остави разпечатките на бюрото, взе телефона, извади визитната картичка на Джанис Лангуайзър и ѝ се обади. Чака пет минути, докато го свържат.

— Съжалявам, разговарях с друг клиент. Какво става?

— Нищо. На работа съм. Искях да проверя дали си научила нещо ново.

— Не. Мисля, че играем на изчакване. Ренър знае, че има последно предупреждение, и няма да може да се заяжда с теб. Ще чакаме да видим какво ще стане.

Хенри погледна полицейската снимка от ареста на бюрото си. Все едно я бяха правили в моргата. Светлината беше ярка и по лицето на Лили имаше сенки.

— Имаш предвид, ако например се появи труп?

— Не задължително.

— Днес ми се обади Луси Лапорт.

— Така ли? И какво каза?

— Всъщност остави съобщение. Била цялата в синини и не искала да говори с мен.

— Е, поне знаем, че е жива. Може да ни потрябва.

— Защо?

— Ако играта загрубее, може да я използваме като свидетел. За мотивите и действията ти.

— Ренър смята, че всичко, което съм направил с нея, е част от плана ми. Добрият самарянин и така нататък.

— Това е неговата гледна точка. В съда винаги има две позиции.

— Съд? Тази история не може да стигне до...

— Успокой се, Хенри. Ренър знае, че за всяко предполагаемо доказателство, което представи, ние ще имаме същата възможност да изложим нашите възгледи. Прокурорът също го знае.

— Добре. Разбра ли какво му е казала Луси?

— Познавам шефа му. Каза ми, че не са я намерили. Разговаряли са по телефона, но тя няма да отиде на разпит при тях.

Пиърс тъкмо щеше да ѝ каже, че е накарал Коуди Зелър да търси Луси, но на вратата се потропа и Чарли Кондън подаде глава в стаята. Усмихна се, после видя лицето на Пиърс и възкликна:

— Господи!

— Кой влезе? — попита Лангуайзър.

— Съдружникът ми. Трябва да затварям. Обади ми се, като научиш нещо.

— Добре. Дочуване, Хенри.

Той затвори, погледна стъписаната физиономия на Кондън и се усмихна.

— Как си? — попита Чарли. — Добре ли си?

— Ще оживея.

— Ще ми кажеш ли какво стана?

— Не.

— Извинявай, че не дойдох в болницата. Но се бях побъркал с подготовката за Морис.

— Не се притеснявай. Демонстрацията ще бъде утре, нали?

Кондън кимна.

— Пристигнал е и чака. Не можем да отлагаме, иначе ще си тръгне и няма да видим никакви пари. Говорих с Лараби и с Грумс. Казаха, че са...

— Готови. Знам. Обадих им се от болницата. Проблемът не е „Протей“. Искях да отложа представянето заради лицето си. Приличам на братовчед на Франкенщайн. И утре няма да изглеждам по-добре.

— Казах на Морис, че си катастрофирал. Няма значение как изглеждаш. Най-важното е „Протей“. Годард иска да види проекта и му обещахме да е първият. Той е от онези, които веднага ще напишат чек. Трябва да го направим, Хенри.

Пиърс вдигна ръце в знак, че се предава. Парите винаги бяха най-силният коз.

— Все пак ще трябва да отговарям на много въпроси, когато види лицето ми.

— Виж какво, представянето няма да е нищо особено. До обяд ще приключим. Ако Годард задава въпроси, кажи му, че си се ударил в предното стъкло. Имам предвид, че не каза дори на мен какво се е случило. Защо да казваш на него? — В очите на Кондън блесна обида.

— Ще ти кажа, когато му дойде времето, Чарли. В момента не мога.

— Нали за това са съдружниците. Да си казват нещата, когато му дойде времето.

— Не искам да споря. Признавам, че не съм прав. Хайде засега да оставим този въпрос.

— Както кажеш, Хенри. С какво се занимаваш в момента?

— Нищо. Тъпа административна работа.

— Значи си готов за утре?

— Да.

Кондън кимна.

— И в двата случая ще спечелим. Или ще му вземем парите, или ще регистрираме патентите, ще оповестим „Протей“ в медиите и през януари ще има опашка от желаещи да говорят с нас, по дяволите.

Пиърс също кимна. Но не искаше да ходи в Лас Вегас на ежегодния симпозиум на новите технологии. Това беше най-жестокият сблъсък между науката и финансите в света. Пълен с шарлатани и шпиони на Агенцията за модерни научноизследователски проекти за отбраната. Но необходимо зло. Там, преди осем месеца, за пръв път бяха ухаждали един от хората на Морис Годард.

— Ако оцелеем до януари — рече Хенри. — Парите ни трябва сега.

— Не се тревожи за това. Работата ми е да ги намеря. Мисля, че ще привлече няколко средни риби, докато уловим кита.

Пиърс бе окуражен думите на съдружника си. В положението, в което се намираше, мисълта дори само за месец напред изглеждаше нелепа.

— Добре, Чарли.

— Ще гепим Морис, нали?

— Да.

— Хубаво. Оставям те да работиш. Утре в девет?

Хенри се облегна на стола и изпъшка — последното му възражение срещу нежеланието на Кондън да промени деня на демонстрацията.

— Ще съм тук.

— Безстрашният ни водач.

— Да.

Чарли излезе, Пиърс изчака, после стана и заключи. Не искаше да го безпокоят.

Отново се залови да преглежда разпечатките. След краткия доклад за Лили Куинлан имаше подробна информация за Уилям Уенц, собственика и оператора на „Предприемачески идеи без граници“. Уенц беше на върха на процъфтяваща империя от мръсотии по интернет — от услуги с компаньонки до порнографски сайтове. Макар и ръководени от Лос Анжелис, тези сайтове функционираха в двайсет големи града в четиринайсет щата и, разбира се, бяха достъпни по интернет от целия свят.

Компаниите на Уенц бяха законни. Интернет беше свят на търговия без правила. Стига да не показваше снимки на непълнолетни, които правят секс, и да вписваше подходящите предупреждения в сайтовете си за компаньонки, Уенц работеше на чисто. Ако случайно заловяха някоя от компаньонките му да проституира, той лесно можеше да се дистанцира. В сайта му пишеше с големи букви, че не насърчава проституцията и търговията със секс срещу пари или собственост. Ако някоя компаньонка вземеше пари срещу секс, уебстраницата ѝ незабавно щеше да бъде свалена от сайта.

Филип Глас вече бе разказал в общи линии с какво се занимава Уенц. Но докладът на Зелър беше много по-изчерпателен и свидетелстваше за влиянието и мащабите на интернет. Коуди бе

разкрил криминалното минало на Уенц във Флорида и в Ню Йорк. В пакета с разпечатките имаше още няколко полицейски снимки — на Уенц и на някой си Грейди Алисън, отговорник за „Предприемачески идеи без граници“. Пиърс си спомни, че Луси Лапорт бе споменала за него. Прелисти снимките и прочете уводното резюме на Зелър.

Уенц и Алисън работят в екип. Пристигнаха са преди шест години от Флорида, месец един след друг. След многобройни арести в Орландо нещата за тях загрубават. Според информацията на полицията във Флорида двамата са държали верига от барове за стриптийз в проститутския квартал в Орландо. Това е било преди интернет да направи продажбата на секса — реален или възобращаем — много по-лесна, отколкото да показваш голи мацки на сцената и да продаваш „свирки“ зад кулисите. Във Флорида Алисън е бил известен като Първокласния заради уменията си да намира таланти за сцените за стриптийз. Клубовете на Уенц и Алисън се наричат „Без презрамки“, т.е. чисто голи. ЗАБЕЛЕЖКА: Полицията във Флорида свързва двамата с Доминик Силва, седемдесет и една годишен, Уинтър Парк, Флорида, който на свой ред е свързан с традиционната организирана престъпност в Ню Йорк и северната част на Ню Джърси. ВНИМАВАЙ!

Биографията им на престъпници не изненада Пиърс. Не и след като бе видял с очите си колко пресметлив, хладнокръвен и жесток е Уенц. Спокойно бе използвал телефона като оръжие и дори носеше ботуши със заострени върхове, за да чупи по-лесно кости.

Хенри бе видял Уенц в действие. И мнението му беше, че този тип първо използва мускулите си, а после ума си, и по-скоро осъществява операциите, отколкото да ги съчинява.

Замисли се за възрастния гангстер, споменат в доклада на Зелър. Доминик Силва от Уинтър Парк, Флорида. Той ли стоеше зад всичко това? Реши да разбере.

Прелисти на следващата страница и видя резюме на криминалното досие на Уенц. За пет години Уенц бе арестуван няколко пъти за сводничество, за нещо, записано като ТТП, и за непредумишлено убийство.

Съдебните решения по случаите липсваха, но Пиърс се учуди защо Уенц не е в затвора.

Същият въпрос възникна и когато прочете резюмето за арестите на Грейди Алисън. И той бе задържан за сводничество, за ТТП и за секс с непълнолетно момиче.

Хенри пак се обади на Джанис Лангуайзър.

— Един бърз въпрос. Какво е ТТП?

— Тежка телесна повреда. Обикновено е част от обвинението в нападение.

Пиърс се замисли. ТТП беше да удариш някого в лицето с телефон и после да го повесиш с главата надолу от балкона на дванайсетия етаж.

— Защо питаш, Хенри? С Ренър ли си разговарял?

Той се поколеба и осъзна, че не трябваше да ѝ се обажда. Издаваше се, че продължава да рови в онова, от което му бе казала да стои настрана.

— Не. Чета автобиографията на кандидат за работа и се питам какво означава това.

— Мисля, че не трябва да назначаващ този човек.

— Имаш право. Благодаря. Запиши консултацията в сметката ми.

— Не се притеснявай за това.

Пиърс затвори и погледна последната страница от доклада на Зелър. Там бяха изброени всички уебсайтове, с които бе успял да свърже Уенц и „Предприемачески идеи без граници“. Заемаха почти цяла страница. Сексуалните намеци и двусмислието в имената и адресите на сайтовете бяха смехотворни, но обемът беше потресаващ. И всичко това се ръководеше само от един човек. Зашеметяващо.

Погледът му се задържа на ФетишЗамък.нет. Хенри бе чувал за него. Луси Лапорт му бе казала, че се е запознала с Лили Куинлан на снимки за този сайт.

Той завъртя стола си към компютъра, включи се в интернет и след няколко минути влезе в страницата на ФетишЗамък. Началната снимка беше на жена с азиатски черти и само по високи до бедрата

черни кожени ботуши. Бе сложила ръце на голите си хълбоци и бе заела поза на строга учителка. Страницата обещавахе на абонатите хиляди култови снимки, видеофилми и връзки с други сайтове. Безплатно — разбира се, ако имаш абонамент. Кодираният, но лесно разгадаем списък на темите съдържаше властни, покорни, размени, водни спортове, задушаване и така нататък.

Пиърс щракна курсора на бутона ПРИСЪЕДИНИ СЕ и на екрана се появи меню с различни видове абонаменти и обещания за незабавен достъп. Цената за един месец беше дваисет и девет долара и деветдесет и пет цента. Плащането се извършваше с кредитна карта.

Имаше и предложение от пет долара и деветдесет и пет цента за пет дни.

Пиърс извади кредитната си карта „Американ Експрес“, абонира се за пет дни и след няколко минути вече имаше код за достъп и потребителско име. Влезе в сайта и написа „Робин“ в екранчето на търсачката, но програмата не я намери. Със същия резултат приключи и търсенето на Лили. Но Пиърс си спомни как Луси бе описала снимачния сеанс с Лили и постигна успех, като написа „момиче-момиче“.

На екрана се появиха малки снимки — на две или три жени. Нямахше мъже. Те правеха секс в различни пози и на всяка имаше властна жена и покорна робиня. Снимките бяха малки, но Хенри нямаше нито желание, нито време да ги увеличава. Извади лупа, започна да търси Луси и Лили и попадна на десетина снимки. На всяка Лили играеше властната жена, а Луси — покорната. Пиърс уголеми един от фотосите, който изпълни целия екран.

Декорът изобразяваше каменна стена на подземие в замък. Подът бе застлан със слама и на масата горяха свещи. Луси беше гола и окована във вериги на стената. Облечена в черни кожи, Лили стоеше пред нея и държеше свещ. Воськът капеше върху гърдите на Луси. На лицето на Луси бе изписано изражение, което излъчваше агония и в същото време екстаз, а на Лили — строгост, одобрение и гордост.

— О, извинявай. Мислех, че си си тръгнал.

Хенри се обърна. Беше Моника. Като негова асистентка, тя знаеше комбинацията на ключалката на вратата му, защото можеше да й се наложи да влезе, когато Пиърс работеше в лабораторията. Моника сложи на бюрото му купчина писма.

— Каза ми, че ще останеш...

Тя млъкна, когато видя екрана на компютъра, и отвори широко уста. Хенри натисна копчето и го угаси. Имаше късмет, че лицето му бе насинено и наранено, защото това му помогна да прикрие смущението си.

— Виж, Моника...

— Това тя ли е? Жената, за която ме накара да се представя?

Той кимна.

— Просто исках да...

Не знаеше как да обясни какво прави. Пък и не беше сигурен. Почувства се още по-глупаво с лупата в ръка.

— Доктор Пиърс, харесвам работата си тук, но не съм убедена дали вече искам да работя пряко за теб.

— Не ме наричай така, Моника. И не започвай пак с работата си.

— Би ли ме върнал в общия резерв от служители?

Той взе слънчевите си очила и си ги сложи. Преди няколко дни искаше да се отърве от Моника, но сега се срамуваше да я погледне в очите.

— Прави каквото искаш — каза Хенри, втренчен в тъмния екран на компютъра. — Но мисля, че имаш погрешна представа за мен.

— Благодаря. Ще говоря с Чарли. Ето ти пощата.

После излезе и почти тръшна вратата.

Пиърс продължи да се върти бавно на стола. Скоро обидата от унижението се разсея и той се ядоса. На Моника, защото не проявяваше разбиране. На неприятностите си. И най-вече на себе си.

Натисна копчето, включи екрана и се вторачи във втвърдилият се восьък върху заостреното зърно на гърдата на Луси. За двете млади жени това беше работа. Дотогава те не се бяха познавали.

Вгледа се в лицата им, но не забеляза и следа от преструвка. Емоциите, изписани на лицата им, бяха реални и възбуждащи. Замъкът и всичко останало можеше лесно да се фалшифицира, но не и израженията им. Те показваха кой контролира положението и кой е манипулираният, кой е на върха и кой на дъното.

Пиърс дълго гледа снимката, после изключи компютъра.

Така и не се прибра вкъщи в сряда вечерта. Въпреки увереността, която показва пред Чарли Кондън, Пиърс имаше чувството, че е изостанал от работата в лабораторията, докато беше в болницата. Освен това не изпитваше особено желание да се върне в апартамента, където навсякъде имаше кръв и го чакаше чистене. Прекара нощта в „Амедео Тек“ — преглеждаше свършената от Лараби и Грумс работа и правеше експерименти върху „Протей“. Успехът от опитите временно го зареди с енергия. Но преди зазоряване умората надделя и Хенри отиде да спи в лазерната лаборатория.

Помещението имаше бетонни стени, дебели трийсет сантиметра, и отвътре бе облицовано с мед, а отвън — с дунапрен, за да се елиминират външните вибрации и радиовълните, които можеха да объркат измерванията. Лабораторните плъхове го наричаха земетръсната стая, защото беше най-безопасното място в сградата и вероятно в цяла Санта Моника. За стените с ремъци бяха прикрепени парчета дунапрен с размерите на легла. Уморените лаборанти често ги смъкваха на пода и спяха на тях, когато лазерната лаборатория не се използваше.

Пиърс спа два часа и се събуди освежен и готов за Морис Годард. В съблекалнята на втория етаж имаше душове и той винаги държеше в шкафчето си чисти дрехи. Изкъпа се и облече джинси и бежова тениска с малки рисунки на риба меч. Знаеше, че Годард, Кондън и останалите ще бъдат издокарани за представянето, но не му пукаше. Учените имаха възможността да избират дрехите си и да отбягват официалните.

Видя в огледалото, че следите от шевовете на лицето му са се зачервили и са по-изпъкнали от предишния ден. През нощта няколко пъти се бе чесал, защото раните пламтяха и го сърбяха. Доктор Хансен го бе предупредил, че ще стане така, и му бе дал крем, с който да ги намаже, за да предотврати сърбежа, но Пиърс го бе забравил в апартамента.

Доближи лице до огледалото и се вгледа в очите си. Дясното не беше чак толкова кръвясало. Лилавите кръвоизливи отдолу пожълтяваха. Хенри приглади косата си с пръсти и се усмихна. Реши, че шевовете придават на лицето му неповторим вид. После се смути от суетността си и остана доволен, че в съблекалнята няма друг, който да стане свидетел на игричките му с огледалото.

Отиде в лабораторията в девет. Лараби и Грумс вече бяха там. Пристигаха и останалите служители. Атмосферата беше наелектризирана. Всички бяха развълнувани заради представянето.

Брандън Лараби, висок и слаб, обичаше да ходи с бяла лабораторна престилка. В това отношение беше единственият в „Амедео“. Може би го правеше за самочувствие — ако изглеждаш като истински учен, ще твориш истинска наука. Но за Пиърс предпочитанията на служителите му нямаха значение, стига да си вършеха работата. И за Лараби в това отношение нямаше съмнение. Имунологът беше няколко години по-голям от Хенри и преди година и половина бе дошъл от фармацевтичната индустрия.

Стърлинг Грумс работеше в „Амедео Текнолоджис“ най-дълго от всички служители. Той беше завеждащ лабораторията още в стария склад до летището, където се роди компанията. Понякога, след изморителна смяна, двамата с Пиърс с носталгия разговаряха за миналото. Нямаше значение, че това беше само преди десетина години. Грумс беше две години по-млад от Хенри и бе постъпил на работа в „Амедео“, след като бе защитил докторска дисертация в Калифорнийския университет в Лос Анжелис. На два пъти бе ухажван от конкуренти, но Пиърс го задържа, като му даде процент от компанията, място в съвета на директорите и дял от патентите.

В девет и двацет асистентката на Чарли Кондън събщи, че Морис Годард е пристигнал. Представлението щеше да започне всеки момент. Хенри погледна Грумс и Лараби.

— Той е в сградата. Готови ли сме?

Двамата кимнаха.

— Тогава да го сразим.

Пиърс се качи с асансьора на административния етаж. Кондън, Годард и заместничката му Джъстин Бечи бяха в стаята на директорския съвет. Джъстин Бечи беше адвокат, занимаваше се с връзките с обществеността и ревностно бранеше инвестициите на

компанията. Джейкъб Кац и Клайд Върнън стояха встрани и демонстрираха готовност за охрана.

Когато Хенри влезе, известявайки присъствието си със силно „здравейте“, Годард говореше нещо за заявленията за патентите. Това сложи край на разговора и привлече вниманието им към нараненото му лице.

— Господи! — възкликна Бечи. — О, Хенри!

Годард не каза нищо. Само се вторачи в Пиърс и се усмихна замислено.

— Хенри Пиърс — рече Кондън. — Този човек знае как да излиза на сцената.

Пиърс се ръкува с Бечи, Годард и Кац и кимна на Върнън. Клайд също кимна, но сякаш трябваше да положи усилия, за да го направи. Хенри не го разбираше.

— Много ти благодаря, че дойде, Хенри — каза Бечи. — Нямахме представа, че раните ти са толкова сериозни.

— Няма проблем. Пък и положението изглежда по-лошо, отколкото е всъщност. От вчера работя в лабораторията.

— Хубаво — рече Бечи.

— Казаха ми, че си катастрофирал с колата — обади се Годард.

Той беше на петдесет и няколко години, с гъста коса и очи проникателни като на хищна птица. Беше се издокарал в кремав костюм, бяла риза и жълта вратовръзка и бе оставил на масата шапката си. След първото му посещение в „Амедео“ някой подхвърли, че се обличал като писателя Том Улф. Единственото, което му липсваше, беше бастунът.

— Да — отговори Пиърс. — Ударих се.

— Кога? И къде?

— В неделя следобед. В Санта Моника.

Трябваше да смени темата. Чувстваше се неудобно да заобикаля истината и знаеше, че въпросите на Годард не са нито случайни, нито от загриженост. Морис възнамеряваше да инвестира петнайсет милиона долара и разпитът беше част от задължителната процедура. Той искаше да разбере в какво се забърква.

— Беше ли пил? — безцеремонно попита Годард.

Пиърс се усмихна и поклати глава.

— Не. Дори не шофирах аз. Но и без това не може да пиеш и да шофираш, Морис, ако това имаш предвид.

— Е, радвам се, че си добре. Ако имаш възможност, би ли ми изпратил копие от доклада за злополуката? За архивите ни, нали разбираш?

Последва кратко мълчание.

— Защо? Това няма нищо общо с „Амедео“ и работата ни тук.

— Да. Но нека да бъдем откровени, Хенри. Ти представляваш „Амедео Текнолоджис“. Творческият ти гений движи компанията. Срещал съм множество творчески гении през живота си. На някои бих дал и последния си долар. На други не бих дал нищо.

Годард спря и предаде щафетата на Бечи. Тя беше двайсет години по-млада от него, с къса черна коса, бяла кожа и държане, което внушаваше доверие и професионализъм. Пиърс и Кондън бяха на мнение, че Бечи е назначена на тази длъжност, защото има интимна връзка с женения Годард.

— Морис иска да каже, че възнамерява да направи значителна инвестиция в „Амедео Текнолоджис“ — каза тя. — И за да е спокоен, трябва да те познава. Не иска да инвестира в човек, който поема рискове и може да е безразсъден.

— Мислех, че става дума за наука. За проекта.

— Така е, Хенри — отговори Бечи. — Но двете неща вървят ръка за ръка. Искаме да си отдаден на науката и проекта до фанатизъм, но не и безразсъден в живота си извън лабораторията.

Пиърс я погледна в очите и изведнъж се запита дали тя знае истината за случилото се с него и за фанатичното му разследване на смъртта на Лили Куинлан.

Кондън се прокашля и се намеси.

— Джъстин, Морис, убеден съм, че Хенри с удоволствие ще съдейства на всяко персонално разследване, което бихте искали да направите. Познавам го отдавна и работя в областта на новите технологии още по-отдавна. Той е един от най-уравновесените и съсредоточени изследователи, които съм срещал. Затова съм тук. Обичам науката и проекта и имам абсолютно доверие на Хенри.

Бечи погледна Кондън, кимна одобрително и каза:

— Мисля, че можем да ти вярваме.

Размяната на реплики не намали напрежението. Пиърс зачака някой да каже нещо, но всички мълчаха.

— Тогава вероятно трябва да ви кажа нещо — обади се той. — Защото така или иначе ще разберете.

— Кажи — каза Бечи. — И ни спести времето.

Пиърс сякаш усети как мускулите на Чарли Кондън се свиват под костюма за хиляда долара, докато чака да чуе откровение, за което не знае нищо.

— Ами, въпросът е там, че... навремето си връзвах косата на опашка. Това ще бъде ли проблем?

Отначало отново настъпи тишина, после Годард изкриви уста в усмивка и накрая се разсмя на глас. След миг всички започнаха да се смеят, включително Хенри, макар че го болеше. Напрежението се разсея. Чарли удари с юмрук по масата в очевиден опит да подсили веселието. Реакцията далеч надвишаваше хумора в забележката.

— Е, добре — каза Кондън. — Нали сте дошли на представяне. Да слезем в лабораторията и да видим проекта, който ще спечели Нобелова награда на този смешник.

Той сложи ръце на врата на Пиърс и се престори, че го души. Усмивката на Хенри помръкна. Той усети, че лицето му се зачервява. Не от шегата на Чарли, а заради подмятането за Нобеловата награда. Пиърс смяташе за неуместно да се омаловажава подобна сериозна чест. Пък и знаеше, че това никога няма да стане. Нямахше да я присъдят на собственик на частна лаборатория. Политиката на Нобеловия комитет не беше такава.

— Искам да попитам нещо преди да слезем долу — каза той. — Джейкъб, донесе ли декларациите за конфиденциална тайна?

— О, да, тук са — отговори адвокатът. — За малко да забравя.

Взе куфарчето си от пода, сложи го на масата и го отвори.

— Необходимо ли е? — попита Кондън.

Всичко бе режисирано предварително. Хенри бе настоял Годард и Бечи да подпишат декларации за конфиденциална тайна преди да влязат в лабораторията и да видят демонстрацията. Кондън бе възразил, притеснен, че инвеститор от калибъра на Годард може да се обиди. Но но Пиърс не му пукаше и не отстъпи. Лабораторията и правилата бяха негови. Затова се споразумяха за план, според който това щеше да изглежда като досадна рутинна практика.

— Такава е политиката на лабораторията — рече Пиърс. — Мисля, че не трябва да правим изключение. Джъстин спомена колко е важно да се избягват рисковете. Ако не...

— Правилно — прекъсна го Годард. — Всъщност щях да се разтревожа, ако не бяхте предприели такава стъпка.

Кац даде на Годард и Бечи две копия от документа, после извади писалка от джоба на самото си и я сложи на масата пред тях.

— Формулярът е стандартен — каза той. — Всички патентовани процеси, процедури и формули в лабораторията са защитени. Всичко, което видите и чуете по време на посещението си, трябва да бъде запазено в строга тайна.

Морис не си направи труда да прегледа декларацията. Остави това на Бечи, която я прочете два пъти, после, без да каже нищо, се подписа и подаде писалката на Годард, който също сложи подписа си.

Кац взе документите и ги прибра в куфарчето си. Всички станаха и тръгнаха към вратата. Пиърс пусна останалите да минат пред него. Джейкъб Кац го потупа по рамото и двамата изостанаха от групата.

— Всичко наред ли е с Джанис? — попита Кац.

— Коя?

— Джанис Лангуайзър. Обади ли ти се?

— О, да, обади се. Всичко е наред. Благодаря ти, Джейкъб. Тя е много способна.

— Мога ли да направя още нещо?

— Не. Благодаря.

Вратата на асансьора се отвори.

Хенри се обърна и видя, че Върнън също е изостанал — очевидно бе стоял зад него и Кац, докато разговаряха. Това го обезпокои, но той не каза нищо. Върнън се качи последен в асансьора, пъкна кодираната си карта в процепа и натисна бутон М.

— М е за мазето — обясни Кондън. — Ако бяхме написали Л за лаборатория, хората щяха да помислят, че означава лоби.

Засмя се, но никой не се присъедини към него. Безползната му информация показва колко е нервен заради представянето. Хенри се усмихна едва-едва, за да не го заболи. Чарли може и да не беше уверен в демонстрацията, но Пиърс не изпитваше опасения. Почувства как енергията му се увеличава. Раменете му се изправиха и дори зрението му се проясни. Лабораторията беше неговото владение. Неговата

сцена. Външният свят можеше да тъне в мрак и разруха. Във войни и опустошения. Жените можеше да продават телата си на непознати, които да ги нараняват и дори убиват. Но не и в лабораторията. Там имаше спокойствие и ред. И Хенри ги налагаше. Това беше неговият свят.

В лабораторията той не изпитваше съмнения в науката или в себе си. Знаеше, че в следващия час ще промени възгледите на Морис Годард за света. И ще го направи вярващ. Годард щеше да вярва, че парите му ще бъдат не само инвестирани, но и използвани, за да променят света. И щеше да ги даде с радост. Щеше да извади писалката и да помоли да подпише.

Застанаха в централната лаборатория в полукръг пред Пиърс и Лараби. Вече бяха запознали гостите с персонала и им бяха показали помещенията. Беше време за представлението и Хенри бе готов. Чувстваше се спокоен. Не се смяташе за оратор, но му беше много полезно да говори за проекта в лабораторията, където бе създаден „Протей“, отколкото на симпозиум за новите технологии или в някой колеж.

— Мисля, че сте запознати с главния аспект на работата тук през последните няколко години — започна той. — Разговаряхме за това по време на първото ви посещение. Днес ще говорим за проекта „Протей“. Това е нещо ново за последната година, но се основава на предишни постижения. В днешния свят нещата в научноизследователската работа са взаимно свързани. Една идея води до друга. Верижна реакция. И „Протей“ е част от веригата.

Пиърс описа дългогодишния си интерес към потенциалните медико-биологични приложения на нанотехнологиите и решението си отпреди две години да доведе имунолога Брандън Лараби в „Амедео“ заради биологичните аспекти на преследваната цел.

— Всяка статия в научните списания разказва за биологичната страна на въпроса. Тази тема е най-горещата. От елиминирането на химичния дисбаланс до евентуалното лечение на пренасяните чрез кръвта заболявания. Но „Протей“ не е за това. Тези неща още са далеч. Вече не са научна фантастика, но са сравнително близка перспектива. „Протей“ е преносна система, енергиен източник, който ще даде възможност на бъдещите проекти и устройства да действат в организма. Ние създадохме формула, която ще позволи на клетките в кръвта да произвеждат електрически импулси, задвижващи бъдещите изобретения.

— Въпросът е като за кокошката и яйцето — добави Лараби. — Кое е произлязло първо. Решихме, че предимство има енергийният

източник. Строим от основите нагоре. Започва се с двигателя и после се добавят устройствата, каквито и да са те.

Той млъкна и в помещението настъпи тишина. Така ставаше винаги, когато учен се опитваше да обясни нещо на обикновен човек. И тогава се включи Чарли Кондън. Той щеше да бъде преводачът.

— Твърдиш, че тази формула, този енергиен източник, е основата, от която ще зависи останалата научноизследователска работа?

— Точно така — отговори Пиърс. — След като се утвърди в научните списания, симпозиумите и така нататък, това ще даде тласък на изследванията и изобретенията. Ще раздвижи областта на научната дейност. Учените ще бъдат привлечени към тази област, защото проблемът с входно-изходните портали ще бъде решен. Ние ще им покажем пътя. В понеделник сутринта ще поискаме патентна защита на формулата. Скоро след това ще публикуваме откритията си. И ще дадем лиценза на онези, които се занимават със съответната област на изследване.

— На хората, които изобретяват и произвеждат устройствата за кръвообращението — обади се Годард. Каза го като твърдение, а не като въпрос. Това беше добър знак. Той се включваше в каузата. Вълнуваше се.

— Правилно — съгласи се Пиърс. — Щом имаш енергията, може да направиш много неща. Кола без двигател не отива никъде. Е, това е двигателят. И ще заведе изследователя в онази област, в която иска да отиде.

— Само в Съединените щати над три милиона души разчитат на инжекции инсулин, които си слагат сами, за да контролират диабета си — допълни Лараби. — Всъщност аз съм един от тях. Не е изключено в близко бъдеще да бъде програмирано, направено и пуснато в кръвта клетъчно устройство, което ще измерва нивото на инсулина и ще произвежда и освобождава необходимото количество.

— Кажим им за антракса — рече Кондън.

— Всички знаем от събитията през миналата година колко смъртоносна е тази бактерия и колко трудно е да се открие във въздуха. Тази област на научно изследване води към деня, когато пощенските служители и може би военните или всички ние ще имаме имплантиран

биочип, който ще открива и обезврежда антракса преди да се развие и да се разпространи в организма — обясни Хенри.

— Възможностите са безброй — добави Лараби. — И науката скоро ще ги осъществи. Но как да заредим с енергия устройствата в тялото? Това е най-важното в работата ни. Въпрос, който отдавна чака решение.

— И ние мислим, че отговорът е нашата формула-завърши Пиърс.

Отново настъпи тишина. Той погледна Годард и разбра, че е привлякъл интереса му. Морис вероятно бе финансирал много проекти. Но за пръв път попадаше на такова нещо. Това не само щеше да му донесе още пари, но и да го направи герой. Щеше да се радва, че дава тези средства.

— Може ли да видим демонстрацията? — попита Бечи.

— Разбира се — отговори Пиърс. — Подготвили сме я на сканиращия електронен микроскоп.

Той поведе групата към лабораторията, където бяха компютъризираният микроскоп и мониторът.

— Това е сканиращ електронен микроскоп. Експериментите, които правим, не се виждат през повечето микроскопи. Ще демонстрираме предварително заложената реакция, за да направим проверка на проекта. Резултатите ще бъдат увеличени и ще се видят на монитора. — Пиърс извади поднос, на който имаше силициев чип. — Няма да изброявам протеините, използвани във формулата, но този чип има човешки клетки. Към тях добавяме комбинация от протеини, слети в клетките. При процеса на свързване се извършва преобразуване на енергия. Освобождава се енергия, която може да бъде насочена към молекулни устройства. За да проверим това преобразуване, поставяме целия експеримент в разтвор, чувствителен към електрически импулси. Реакцията е излъчване на светлина.

Пиърс сложи подноса в камерата на електронния микроскоп, а Лараби продължи да обяснява:

— Процесът превръща електрическата енергия в биомолекула аденозин трифосфат. Това е енергийният източник на тялото. Аденозин трифосфатът взаимодейства с аминокиселината левцин — молекулата, пораждаща светлината у светулките. Процесът се нарича химио-луминесценция.

Пиърс си помисли, че Лараби навлиза в досадни технически подробности. Не искаше да изгуби интереса на публиката, затова направи знак на Лараби да седне пред монитора.

— В момента Брандън свързва елементите — обясни Хенри. — Резултатите на екрана ще са бързи и очевидни.

Той отстъпи назад, покани Годард и Бечи да минат отпред, за да гледат монитора над рамото на Лараби, и отиде в задната част на помещението.

— Лампи.

Осветлението на тавана угасна. Блестеше само сиво-черният екран на монитора и Пиърс не можеше да вижда добре лицата на гостите. Той допря ръка до стената и плъзна пръсти към кукичката, на която бе окачен прибор за нощно виждане с топлинен резонанс. Беше го сложил там сутринта, за да може тайно да наблюдава Годард и Бечи и да прецени реакциите им.

— И така, започваме — каза Лараби. — Гледайте монитора.

Екранът остана сиво-черен още трийсет секунди, после започнаха да се появяват светли точки, досущ звезди в нощно небе. Накрая картината заприлича на Млечния път.

Всички мълчаха и гледаха.

— Мини на термална картина, Брандън — каза Пиърс.

Това също беше част от режисурата. Финал с кресчендо. Лараби тракаше по клавиатурата толкова вещо, че не му трябваше светлина, за да вижда командите, които подава.

— Термалната картина означава, че ще видим цветове — обясни той. — Градация в интензитета на импулсите, от синьо в долния край, до зелено, жълто, червено и виолетово в горния.

Екранът на монитора оживя от вълни от различни цветове — диплеха се във верижна реакция и се движеха вълнообразно като повърхността на океана нощем. Все едно гледаш Лас Вегас от десет хиляди метра височина.

— Северното сияние — прошепна някой.

На Пиърс му се стори, че това е гласът на Годард, и фокусира прибора за нощно виждане върху лицето му. Годард бе съсредоточен върху гледката. Устата му беше отворена, челото и страните — тъмночервени, лицето му — сгорещено от вълнение.

Приборът за нощно виждане с топлинен резонанс беше научно воайорство, позволяващо на Пиърс да вижда онова, което хората крият. Лицето на Годард разцъфна в широка усмивка. И в същия миг Пиърс разбра, че сделката е сключена. Имаха парите и бяха осигурили бъдещето си. Той огледа тъмното помещение и видя, че Чарли Кондън се е облегнал на отсрещната стена и го гледа. Чарли кимна. Явно бе стигнал до същия извод, без да се нуждае от прибор за нощно виждане.

Мигът трябваше да бъде преживян изцяло. Бяха на път да станат богати и вероятно дори известни. Но целта на Хенри беше друга — нещо по-хубаво от парите. Нещо, което не можеше да сложи в джоба си, а в главата и сърцето си, нещо, което щеше да нараства със зашеметяваща скорост.

Гордостта. Това му бе дала науката. Гордостта позволява да превъзмогнеш всичко и компенсира всичко, което се е провалило и объркало.

И най-вече Изабел.

Пиърс свали прибора от очите си, окачи го на кукичката и повтори:

— Северното сияние.

Направиха още два експеримента със сканиращия електронен микроскоп. И двата осветиха екрана като коледна украса и Годард остана доволен. Щеше да инвестира в цялата програма, не само в „Протей“. В дванайсет и трийсет представянето свърши и посетителите бяха поканени на обяд в стаята на директорския съвет. Кондън бе уредил да донесат храна от „Джо“, където готвеха добре.

Разговорът беше оживен и весел и, изглежда, дори Бечи се забавляваше. Говориха много за възможностите на науката и не пророниха нито дума за парите, които можеше да се правят от нея. По едно време Годард се обърна към Пиърс, който седеше до него, и тихо призна:

— Имам дъщеря. Страда от синдрома на Даун.

Не каза нищо повече. И не беше необходимо. Хенри разбра, че Морис има предвид лошия момент. В близко бъдеще подобни заболявания можеше да бъдат елиминирани преди да се проявят.

— Сигурно много я обичаш — каза Пиърс. — И тя сто на сто го знае.

Годард го погледна в очите.

— Да. Винаги когато правя инвестиции, мисля за нея.

Хенри кимна.

— Трябва да се увериш, че тя ще бъде осигурена.

— Не, нямам предвид това. Тя е осигурена. Искам да кажа, че колкото и пари да печеля, няма да мога да я променя... Но бъдещето... онова, което правите тук...

Той отмести поглед встрани — не можеше да изрази мислите си с думи.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Пиърс.

Мигът на откровение бе прекъснат от пронизителния смях на Бечи, която седеше до Кондън срещу тях. Годард се усмихна и кимна, сякаш бе чул шегата.

По-късно, по време на десерта, Морис повдигна въпроса с Никол.

— Знаеш ли кой ми липсва? Никол Джеймс. Къде е?

Пиърс и Кондън се спогледаха. Бяха се споразумели, че Чарли ще обясни ситуацията с Никол.

— За съжаление тя вече не работи при нас — каза Кондън. — Петък беше последният ѝ ден в „Амедео“.

— Сериозно? И къде отиде?

— Засега никъде. Но подписа декларация за конфиденциална тайна, затова не трябва да се тревожим, че ще започне работа при някой от конкурентите.

Годард се намръщи и отбеляза:

— Деликатно положение.

— И да, и не — отговори Кондън. — Никол се занимаваше с външни, не с вътрешни проблеми. Тя знае достатъчно за проектите ни, за да търси информация за конкурентите. Но нямаше достъп до лабораториите и не е гледала демонстрацията, която видяхте.

Това не беше вярно, но Чарли Кондън не го знаеше. Както и лъжата, с която Пиърс бе заблудил Клайд Върнън за това колко знае и колко е видяла Никол. Истината беше, че тя бе видяла всичко. Една вечер Хенри я бе довел в лабораторията и ѝ бе показал светлините на екрана на електронния микроскоп. Това беше, когато връзката им бе започнала да се разпада и той отчаяно търсеше начин да я задържи. Пиърс бе нарушил правилата, създадени от самия него, и я бе довел в лабораторията, за да ѝ покаже онова, което толкова често го откъсваше от нея. Но и това не помогна и след по-малко от месец Никол сложи край на връзката им.

Никол му липсваше. Той мълча до края на обяда. Поднесоха кафето и после разчистиха всичко от масата.

Сервитьорите излязоха и отново дойде време за бизнес.

Пиърс кимна на Кац и той каза:

— Патентът е разделен на девет части и обхваща всички процеси, които видяхте днес. Смятаме, че сме помислили за всичко и патентът ще издържи на предизвикателствата сега и в бъдеще.

— Кога ще го регистрирате?

— В понеделник сутринта. Утре или в събота ще замина за Вашингтон. Ще подам лично заявлението в Бюрото по патентите в

девет часа.

Бечи явно бе изненадана от скоростта, с която се развиваха нещата. Това беше хубаво. Пиърс и Кондън искаха да форсират нещата. Да принудят Годард да вземе решението веднага или да рискува да се прости с шанса, като изчака.

— В тази област на науката има голяма конкуренция. Държим първи да регистрираме формулата. Освен това двамата с Брандън написахме научен доклад и ще го изпратим утре. — Хенри погледна часовника си. Беше почти два следобед. — Всъщност трябва да ви оставя и да се върна на работа. Ако възникнат други въпроси и Чарли не може да отговори, ще бъда в кабинета си или в лабораторията.

Той бутна назад стола си и стана. Годард вдигна ръка и го хвана за рамото.

— Един момент, Хенри, ако нямаш нищо против.

Пиърс седна. Годард ги изгледа поред. Пиърс разбра какво предстои. Усети го по стягането в гърдите си.

— Искам само да ви кажа, докато още сме всички заедно, че мисля да инвестирам в компанията ви. И да бъда част от великото нещо, което правите.

Последваха шумни одобрителни възгласи и ръкопляскане. Пиърс стисна ръката на Годард, после на Кондън.

— Никой да не мърда — заяви Чарли, стана и отиде до масичката с телефона. Набра вътрешен номер, измърмори нещо и се върна на мястото си. След няколко минути Моника Пърл и Холи Канхайзър, личната асистентка на Кондън, донесоха две бутилки „Дом Периньон“ и поднос с чаши за шампанско.

Чарли отвори бутилките и наля. Асистентките направиха снимки.

Кондън вдигна първата наздравица.

— За Морис Годард. Щастливи сме, че си с нас.

После дойде ред на Годард. Той вдигна чашата си, погледна Пиърс и каза:

— За бъдещето!

Хенри кимна и огледа присъстващите.

— За вас сградите ни може да са ужасно малки, но за нас, дребните, са приказно високи. — И тъй като явно никой не го разбра,

обясни: — Това е от една книга за деца. За доктор Зюс. Става дума за вярата във възможностите на други светове — с размера на прашинка.

— Наздраве — рече Кондън и отново вдигна чашата си.

Пиърс тръгна из помещението да се ръкува с всички. Накрая стигна до Моника, която го гледаше студено.

— Благодаря ти, Моника. Разговаря ли с Чарли за преместването ти?

— Още не. Но ще го направя.

— Добре. Обади ли се господин Ренър?

— Още не.

Той кимна. Не можа да измисли какво да каже.

— На бюрото ти има съобщения за теб — каза тя. — Адвокатката настоя, че е важно, но аз отговорих, че не мога да прекъсна представянето.

— Добре. Благодаря.

Хенри запази спокойствие, върна се при Годард и му каза, че го оставя с Кондън, за да уговорят сделката с инвестициите. Стисна ръката му още веднъж и тръгна към кабинета си. Искаше му се да затича, но положи усилия да върви, без да бърза.

30

— Лампи. Пиърс седна зад бюрото си и взе трите съобщения, които му бе оставила Моника. Двете бяха от Джанис Лангуайзър и имаха надпис „Спешно“. Третото беше от Коуди Зелър.

Хенри ги остави на бюрото и се замисли. Обаждането на Лангуайзър не вещаеше нищо друго освен лоши новини. Контрастът между въодушевлението в стаята на директорския съвет и съобщенията беше зашеметяващ. Той усети, че се изпотява.

Реши да се обади първо на Зелър. Приятелят му може би беше открил нещо ново. Коуди отговори веднага и каза:

— Съжالياвам, но не можах да направя нищо.

— Какво имаш предвид?

— Не намерих нищо за Луси Лапорт. Не попаднах на следа. Тя няма дори кабелна телевизия. Сигурен ли си, че това е истинското ѝ име?

— Така ми каза.

— Тя едно от момичетата в уебсайта ли е?

— Да.

— По дяволите, трябваше да ми кажеш. Те не използват истинските си имена.

— Лили Куинлан го използва.

— Да, но Луси Лапорт? Прилича на измислено. Имам предвид бизнеса ѝ. Шансът да каже истината за нещо и истинското си име е едно на...

— Сигурен съм, че ми каза истинското си име. Убеден съм. Бяхме...

— Бяхте? Нали ми каза, че не...

— Разговаряхме по телефона.

— Аха. Телефонният секс е друга игра.

— Трябва да свършваме, Коуди.

— Чакай малко. Как минаха нещата с човека с големите пари?

— Чудесно. В момента с Чарли обсъждат сделката.

— Страхотно.

— Дочуване, Коуди. Благодаря, че се опита да ми помогнеш.

— Няма нищо. Ще ти изпратя сметката.

Пиърс затвори, взе едно от съобщенията от Лангуайзър и набра номера ѝ.

— Къде беше? — попита адвокатката. — Казах на асистентката ти да ти предаде съобщенията веднага.

— Не обичам да ме прекъсват, когато съм в лабораторията. Какво става?

— Достатъчно е да ти кажа, че връзките ми са много стабилни. Още имам надеждни източници в полицията.

— Е, и?

— Това, което ще ти кажа, е строго поверително. Информация, която не би трябвало да знам. Ако нещо се разчуе, ще има разследване дори само за това.

— Добре, казвай.

— Източникът ми каза, че днес Ренър е написал молба за заповед за обиск и я е занесъл на съдията.

Пиърс беше потресен.

— Какво означава това?

— Означава, че иска да претърси апартамента ти, колата ти и вероятно къщата, в която си живял преди да се преместиш, защото вероятно си живял там, когато е извършено престъплението.

— Имаш предвид изчезването и предполагаемото убийство на Лили Куинлан.

— Точно така. Но молбата му е отхвърлена. Съдията казал, че мотивите не са достатъчни. Ренър не представил достатъчно доказателства, за да оправдае искането за обиск.

— Това е хубаво, нали? Означава ли, че всичко свърши?

— Не. Ренър може пак да отиде при съдията. Предполагам, че разчита на записи — самопризнанията ти според него. Точно затова е хубаво, че съдията е прегледал мотивите му и е решил, че не са достатъчни.

Пиърс се замисли. Не знаеше какво означават всички тези маневри.

— Може да отиде при друг съдия — продължи Лангуайзър. — Някой по-отзивчив. Въпросът е, че вероятно е ходил при най-

мекушавия, когото познава. Отиването при друг може да породи проблеми. Ако следващият съдия разбере, че молбата за заповед за обиск е била отхвърлена от колега, играта може да загубее.

Опитът да проследи правните нюанси беше загуба на време. Пиърс не беше разстроен като Лангуайзър от новината. Тя не можеше да е сигурна, че той е невинен. Съмненията предизвикваха притеснения за онова, което полицаите биха намерили, ако претърсеха апартамента и колата му.

— Ами ако му позволим да извърши обиск, без да има заповед?
— попита Хенри.

— Не.

— Няма да намери нищо. Не съм го направил, Джанис. Дори не съм виждал Лили Куинлан.

— Няма значение. Няма да му съдействам. Започнеш ли да го правиш, ще попаднеш в капан.

— Не разбирам. Щом съм невинен, какъв капан ще ми заложи?

— Искаш да ти давам съвети ли?

— Да.

— Тогава слушай и изпълнявай съветите ми. Няма да помагаме на противника. Предупредили сме Ренър — и толкова.

— Както кажеш.

— Благодаря.

— Ще разбереш ли, ако пак подаде молба за заповед за обиск?

— Имам човек, който слухти. Но ще се престориш на изненадан, ако Ренър се появи със заповед. Трябва да предпазя източника си.

— Добре. — Пиърс изведнъж се сети за нещо и сърцето му се смрази от страх. — А кабинетът ми? Лабораторията? Дали ще иска да ги претърси?

Ако това станеше, трудно щеше да се запази в тайна. Ключката щеше да се разчуе и в кръговете, където се обсъждаха новите технологии, и сигурно щеше да стигне до Годард и Бечи.

— Не съм сигурна, но е малко вероятно. Той би търсил на места, където би могло да бъде извършено престъплението. Струва ми се, че ще му е още по-трудно да убеди съдията да му разреши да претърси работното ти място — там едва ли би могло да е извършено престъплението.

Хенри се замисли за тефтерчето с телефоните, което бе скрил. Това беше пряка връзка с Лили Куинлан, за която още не бе признал. Трябваше някак да се отърве от него.

А после се сети за нещо друго.

— Знаеш ли, те вече претърсиха колата ми. В нощта, когато влязох в апартамента на Лили.

От другата страна на линията настъпи миг мълчание.

— Ако е така, направили са го незаконно. Но няма да можем да го докажем без свидетел.

— Не видях друг освен ченгетата.

— Убедена съм, че са я претърсили набързо. Но ако Ренър получи заповед за обиск, ще го направят законно и повече от веднъж. Ще търсят веществени доказателства — косми, власинки — неща, които не може да се видят с фенерче.

Пиърс си спомни за поздравницата, която бе вдигнал преди по-малко от половин час, и осъзна, че бъдещето му наистина може да зависи от една прашинка.

— Ами тогава да им позволим да направят обиск — предизвикателно каза той. — Може би ще започнат да търсят убиеца, след като разберат, че съм чист.

— Някакви идеи по този въпрос?

— Не.

— Засега трябва да се тревожиш за себе си. Май не разбираш сериозността на положението. Мислиш, че ако не намерят нищо, ще си чист и свободен.

— Виж какво, Джанис, аз съм химик, а не юрист. Знам само, че имам неприятности, но не съм извършил престъпление. Щом не разбирам сериозността на положението, обясни ми за какво точно става дума.

За пръв път изля гнева си върху нея и мигновено съжали за това.

— Става дума за това, че ченгето диша във врата ти и едва ли ще се откаже. Ренър е търпелив човек и ще продължи да разнища тази история, докато намери необходимото, за да издайства заповед за обиск. Разбираш ли?

— Да.

— И това е само началото. Ренър е много добър... и е непреклонен.

Хенри усети, че се вбесява. Настъпи продължително мълчание. После Лангуайзър каза:

— Има и още нещо. В събота вечерта ти си им казал за дома на Лили Куинлан и си им дал адреса. Те са отишли там и са огледали, но официално са го претърсили едва в неделя следобед, когато Ренър е получил заповед за обиск. Не е ясно дали Лили Куинлан е мъртва, или жива и е очевидно, че е упражнявала професия, по всяка вероятност включваща проституция и друга незаконна дейност.

Пиърс кимна. Започваше да разбира как разсъждава Ренър.

— И за да бъде на чисто, той е взел заповед — каза той. — В случай че попаднат на нещо, свързано с някаква друга незаконна дейност. Или ако тя се появи изневиделица и ги попита какво правят в дома ѝ.

— Точно така. Но има и друга причина.

— За да събере доказателства срещу мен.

— Да.

— Но как може да има доказателства срещу мен? Казах му, че влязох там. Отпечатъците ми са навсякъде, защото търсих Лили и исках да разбера какво се е случило.

— Това е твоята версия и аз ти вярвам, но той не. Смята, че си я измислил, за да прикриеш престъплението си.

— Не мога да повярвам.

— Така е. И според закона до четирийсет и осем часа Ренър трябва да предаде така наречената обратна заповед за обиск — списък на всичко, взето от помещенията.

— Направил ли го е?

— Да. И аз имам копие. Не е подпечатано. Допуснал е грешка. Там са изброени издетите лични вещи — например четка за коса за проба ДНК, писма, чекмеджета, бижута, парфюми и дори сексуални играчки.

Хенри си спомни за парфюма, който бе докоснал, докато беше в къщата. Можеше ли такова елементарно нещо да бъде използвано, за да го уличат?

— Защо мълчиш, Хенри?

— Мисля.

— Не ми казвай, че си докоснал сексуалните играчки.

Пиърс поклати глава.

— Не. Дори не ги видях. Но докоснах шишенце парфюм.

— Какво? Защо си го направил?

— Не знам. Напомни ми нещо. За някого. Какво толкова е станало? Каква е връзката между това да пипнеш шишенце парфюм и убийство?

— Това е част от обичайния ред за събиране на доказателства. Казал си на полицаите, че си отишъл в къщата, за да провериш дали Лили е добре.

— Да.

— А спомена ли, че си докоснал парфюмите ѝ и си ги мирисал? Разгледа ли и бельото ѝ?

Пиърс не отговори. Имаше чувството, че ще повърне. Той се наведе, измъкна контейнера за боклук и го сложи на пода до стола си.

— Хенри, държа се с теб като прокурор, защото искам да разбереш, че си в опасно положение. Всичко, което кажеш или направиш, може да бъде изопачено. На теб може да ти се струва едно, но за друг да е съвсем различно.

— Добре. Кога ще анализират отпечатъците?

— До няколко дни. Без да е намерен труп, този случай е приоритетен само за Ренър. Чух, че партньорът му работи върху други неща и Ренър разследва твоята история сам.

— Партньорът му ли е източникът ти?

— Източникът ми си е моя работа.

Замълчаха. Хенри нямаше какво повече да каже. Но беше доволен, че се е свързал с Лангуайзър.

— Съставям списък на хора, с които може да разговаряме — добави тя.

— Какво имаш предвид?

— Хора, свързани по някакъв начин със случая, и въпроси, които да им зададем. Ако се наложи.

— Ясно.

Лангуайзър имаше предвид, ако го арестуват и му предявят обвинение. Ако го изправят пред съда.

— Остави ме да работя по случая още малко — каза адвокатката. — Ще ти се обадя, ако възникне нещо друго.

Хенри затвори и се замисли. Ренър действаше. Въпреки че не беше намерен труп. Пиърс трябваше да се обади на Никол и някак да ѝ

обясни, че полицията го мисли за убиец и по всяка вероятност ще дойдат да претърсят дома ѝ.

От тази мисъл пак му се догади. И в този момент на вратата се потропа.

31

Чарли Кондън подаде глава в кабинета. Усмиваше се доволно.

— Ти успя, Хенри! Мамка му!

Пиърс преглътна, опита да се отърси от чувствата, останали след телефонния разговор, и каза:

— Заслугата е на всички. Къде е Годард?

Кондън влезе и затвори вратата. Беше разхлабил възела на вратовръзката си след шампанското.

— В кабинета ми. Говори по телефона с адвокатката си.

— Нали Бечи е адвокатката му.

— Тя е юрист. Той има и друг адвокат.

На Хенри му беше трудно да се съсредоточи върху думите на Чарли, защото продължаваше да мисли за разговора с Лангуайзър.

— Искаш ли да чуеш първоначалното му предложение?

Пиърс го погледна и кимна.

— Дава петнайсет милиона в период от четири години и иска дванайсет процента и да стане председател на съвета.

Хенри прогони от съзнанието си образа на Рейър и се съсредоточи върху усмихнатото лице на Кондън. Предложението на Годард беше приемливо.

— Не е зле, Чарли.

— Не е зле ли? Страхотно е!

Кондън явно бе прекалил с шампанското.

— Това е само началото. По-нататък трябва да става все по-хубаво.

— Знам. И така ще бъде. Искам обаче да обсъдим две неща. Първо, председателското място. Имаш ли нещо против?

— Не, стига ти да не възразяваш.

Кондън беше председателят на директорския съвет на „Амедео“. Но всъщност съветът нямаше реална власт, защото Пиърс контролираше компанията. Чарли държеше десет процента, друг инвеститор осем и служителите — десет. Останалото — седемдесет и

два процента — принадлежеше на Хенри. Ще рече, ако дадеше на Годард председателското място на съвет с предимно церемониални функции, нямаше да се раздели с нищо съществено.

— Предлагам да му го дадем, за да е доволен — каза Кондън. — А процентите? Ако го убедя да инвестира петнайсет милиона в период от три години, ще му ги дадеш ли?

Пиърс поклати глава.

— Не. Разликата между десет и дванайсет процента може да стане неколкостотин милиона долара. Ще запазя процентите. И Годард ще ни даде минимум дванайсет милиона за три години. Четири милиона годишно е прагът. Отиди да го убедиш.

— Лесно е да се каже. Ще обсъдя с него само председателското място.

— Не, Чарли. Видя ли очите му, когато лампите светнаха? Годард беше напълно завладян от проекта ни. Приключи сделката и го накарай да подпише първия чек. Никакви допълнителни проценти и минимум четири милиона годишно. Трябва да останем начело и да довършим работата.

— Съгласен съм. Но трябва да го направиш ти. По-близък си с него.

— Едва ли.

Кондън излезе и Пиърс отново остана сам с мислите си. Още веднъж си припомни всичко, което му бе казала Лангуайзър. Ренър щеше да претърси двете му жилища и колата. Този път официално и законно. По всяка вероятност щеше да търси дребно доказателство, оставено по време на транспортирането на трупа.

— Господи! — възкликна Хенри.

Реши да анализира положението така, както би анализирал експеримент в лабораторията. От всички страни. Да го раздроби и после да го погледне под микроскоп.

Да не повярва в началото.

Извади тефтера си и записа ключовите елементи в разговора с Лангуайзър.

Обиск: апартаментът
Амалфи

Колата — втори път — вещественно доказателство
Кабинетът/Лабораторията?
Заповед за обиск: пръстови отпечатащи
Навсякъде — парфюмът

Вторачи се в листа, но не му хрумнаха нито отговори, нито нови въпроси. Накрая откъсна листа, смачка го и го хвърли към кошчето в ъгъла. Не уцели.

Облегна се и затвори очи. Знаеше, че трябва да се обади на Никол, за да я подготви за неизбежното. Полицайте щяха да претърсят всичко в къщата ѝ, а тя много държеше на личната си неприкосновеност. Посегателството щеше да бъде изключително вредно за нея, а обясненията му — катастрофални за надеждите му за помирение.

— Господи! — повтори той и стана.

Взе смачкания на топка лист, разгъна го и се опита да го приглади на бюрото си.

— Не вярвай на нищо — каза на глас.

Думите, написани на смачканата хартия, го предизвикваха. Те не означаваха нищо. Хенри отново смачка листа, после понечи да го хвърли в кошчето, но изведнъж се сети нещо, пак го разгъна и го погледна. „Колата — втори път — вещественно доказателство.“

„Не вярвай на нищо.“ Това означаваше да не вярва, че първия път полицайте са претърсили колата. В душата му пламна искра енергия. Може би бе попаднал на нещо. Ами ако ченгетата не бяха претърсвали колата му? Тогава кой?

Следващият извод беше очевиден. Откъде знаеше, че колата е претърсвана? Истината беше, че не можеше да е сигурен. Знаеше само едно — някой бе влизал в беembeто му, докато бе паркирано в уличката. Раницата му беше преместена. Но дали наистина колата му беше претърсена?

Осъзна, че е направил прибързано заключение. Нямаше доказателства, че полицайте са претърсили колата му. Ясно беше само, че някой е влизал в беembeто. Изводът подкрепяше различни вторични предположения. Полицейският обиск беше само едно от тях.

Претърсването от трета страна беше второ, а идеята, че някой е бил в колата му, за да вземе нещо — трето.

А за да сложи нещо — четвърто.

Хенри стана и бързо излезе от кабинета. Натисна бутона на асансьора, но реши да не го чака, хукна надолу по стълбите и отиде в гаража.

Започна от багажника. Издърпа подплатата и погледна под резервната гума. Не забеляза нищо нередно. После претърси купето, но пак не видя нищо необичайно.

Накрая прегледа и двигателя, но и там не липсваше нищо, нито нещо бе добавено.

Остана раницата. Хенри заключи колата и се върна в сградата на „Амедео“. Моника го погледна особено, докато минаваше покрай бюрото ѝ.

— Какво има?

— Нищо. Държиш се странно.

— Такъв съм си.

Той затвори и заключи вратата на кабинета си, грабна раницата и прегледа множеството ѝ джобове.

Във външния джоб имаше малко отделение с цип. Пиърс го дръпна, бръкна вътре, напипа някаква кредитна карта и я извади. Беше черна, пластмасова и кодирана с магнитна лента от едната страна. От другата имаше емблема на някаква фирма. „Складирай при нас“. Беше сигурен, че я вижда за пръв път. Не беше негова.

Сложи я на бюрото и се вторачи в нея. „Складирай при нас“ беше национална компания за даване под наем на камиони и складове. Помещенията им се намираха край магистралите. От магистрала 405 се виждаха два склада на „Складирай при нас“.

Изведнъж го обзе страх. Онзи, който се бе качвал в колата му в събота вечерта, бе сложил в раницата електронната карта. Разбра, че се е забъркал в нещо неконтролируемо от негова страна. Бяха го използвали — и натопили.

Помъчи се да се отърси от това усещане. Знаеше, че страхът поражда инертност, а не можеше да си позволи да бездейства. Трябваше да предприеме нещо.

Взе телефонния указател. „Складирай при нас“ имаше осем склада в района на Лос Анжелис. Той започна с най-близкия до Санта

Моника, този в Кълвър Сити. Отговори младежки глас.

— Може да ви прозвучи странно — каза Пиърс, — но наех складово помещение от вас и не мога да си спомня къде е.

— Как се казвате?

Хлапакът се държеше така, сякаш обаждането и молбата бяха рутинни.

— Хенри Пиърс.

Чу се тракане по клавиатура.

— Не, не е при нас.

— Имате ли връзка с другите складове? Бихте ли...

— Не. Не сме свързани.

Пиърс не разбра защо нямат централно свързана компютърна мрежа, но не си направи труда да попита. Благодари, затвори и се обади на следващия най-близък склад.

На третия път му провървя. Във Ван Найс. Жената, която отговори на обаждането, му каза, че преди месец и половина е наел складово помещение с размери четири на три метра на булевард „Виктъри“. Имало климатична инсталация, електричество и алармена система. Можел да влезе там по всяко време на денонощието.

— Какъв адрес съм дал?

— Не мога да ви кажа, господине. Ако ми кажете адреса си, ще го проверя в компютъра.

Преди месец и половина Хенри дори още не бе започнал да търси апартамент, затова каза адреса на Амалфи Драйв.

— Същият е — отговори жената.

Пиърс не каза нищо. Само се вторачи в черната пластмасова карта на бюрото си.

— Какъв е номерът на помещението?

— Мога да ви го кажа само ако ми представите документ за самоличност със снимка, господине. Елате преди шест часа, покажете ми документ и ще ви кажа номера на складовото помещение, което сте наели.

— Нали казахте, че работите денонощно.

— Вие имате денонощен достъп, но службата е отворена от девет до осемнайсет часа.

— Аха, добре.

Опита се да измисли какво друго да попита, но не можа, затова благодари на жената и затвори.

Дълго седя неподвижно, после бавно взе кодираната карта и я пъхна в джоба си.

Знаеше, че може да се обади на Лангуайзър, но не се нуждаеше от хладнокръвното ѝ, професионално държане и не искаше да му каже да не се занимава с тези неща. Можеше да се обади и на Никол, но това щеше да доведе само до повишен тон и кавга, особено като ѝ кажеше за евентуалния полицейски обиск.

Можеше да се обади и на Коуди Зелър, но едва ли щеше да понесе иронията му.

За миг му хрумна да позвъни на Луси Лапорт. После бързо отхвърли идеята, но не и мисълта за онова, което му бе казала. Бе изпаднал в най-отчаяното положение в живота си, а нямаше към кого да се обърне за помощ и съвет.

Този факт го накара да се вцепени.

Сложи си слънчевите очила и шапката, влезе в офиса на „Складирай при нас“ във Ван Найс, приближи се до гишето и подаде шофьорската си книжка. Зад бюрото седеше млада жена в зелена спортна фланелка и бежов панталон — четеше книга. Явно трябваше да положи усилия, за да откъсне очи от романа и да насочи поглед към Хенри. Брадичката ѝ увисна, когато видя грозните шевове на носа му.

Помъчи се да прикрие стъписването си, сякаш не бе забелязала нищо необичайно.

— Не се притеснявайте — каза той. — Всички се стряскат, като ме видят. Преди малко се обадох за складовото помещение, което съм наел. Не мога да си спомня номера.

Жената взе шофьорската му книжка и се вторачи в снимката, после в него. Пиърс свали шапката си, но не и слънчевите очила.

— Аз съм.

— Съжалявам, но трябва да съм сигурна.

Тя завъртя стола си към компютъра. Екранът беше далече и Хенри не можа да прочете какво пише на него. Тя написа името му и започна да сравнява данните на екрана с тези в шофьорската му книжка.

— Триста трийсет и едно — каза младата служителка, върна се до гишето и му подаде книжката. — А помните ли кода?

— Не. Съжалявам.

— Четири-пет-четири плюс последните четири цифри от номера на шофьорската ви книжка.

Пиърс кимна благодарно, после попита:

— Дължа ли ви пари?

— Моля?

— Не си спомням как платих за складовото помещение и се питах дали ще получа сметка.

— Аха.

Тя пак се обърна към компютъра. Информацията за Хенри още беше на екрана. Жената я прегледа и без да се обръща към него, каза:

— Не. Всичко е наред. Предплатили сте за половин година.

— Добре. Чудесно. Благодаря.

Той излезе от офиса, качи се на третия етаж и се озова в безлюден коридор, дълъг колкото футболно игрище, с врати с ролетки от двете страни. Стените бяха сиви, а подът бе застлан с линолеум. Пиърс тръгна по коридора и стигна до една кафява врата с номер триста трийсет и едно. Вдясно на стената имаше четящо устройство за кодирани карти и червена лампа, а в долната част на вратата — катинар. Хенри се сети, че картата, която бе намерил в раницата си, е само за алармената система и няма да отвори вратата.

Извади я от джоба си и я прокара през четящото устройство. Светлината стана зелена и алармената система се изключи.

Пиърс приклезна, огледа катинара и след като дълго обмисля следващия си ход, се изправи и тръгна към асансьора — реши да отиде при колата си и отново да прерови раницата. Ключът за катинара трябваше да е там. Защо ще му подхвърлят картата, но не и ключа? Ако не го намереше, щеше да се върне в офиса на „Складирай при нас“. Жената зад гишето сигурно имаше резервен ключ.

Излезе на паркинга, отключи беемвето, взе връзката и започна да прехвърля ключовете — за апартамента, за гаража, за къщата на Амалфи Драйв, за кабинета, за стаята с компютрите. Имаше ключ и за къщата, в която бе израснал. Макар че отдавна се бе отделил от семейството си, Пиърс го бе запазил, защото ключът беше последната връзка с онова време и място и със сестра му. Смешно — да пази ключове за къщи, където вече не живее.

Позна всички ключове на връзката с изключение на два — от неръждаема стомана, малки и не за ключалки на врати. Единият беше по-голям от другия, с щамповано „Мастърлок“.

Косата му се изправи — той инстинктивно разбра, че единият ключ ще отключи катинара на складовото помещение.

Уенц. Той бе сложил ключовете, докато вървяха по коридора към апартамента му. Или може би после, когато го бе провесил през балкона. Когато Хенри се прибра от болницата, пазачът го заведе до апартамента му. Ключовете бяха на пода. Уенц бе имал достатъчно време да сложи двата ключа на връзката.

Пиърс не проумяваше нищо. Защо? Какво ставаше? Нямаше представа. Къде да търси? Обърна се и тръгна към асансьора.

След три минути пъкна по-големия от двата ключа в катинара на вратата на складово помещение 331, превъртя го и отвори.

Пронизителното скърцане на метал отекна в главата му и в коридора. Разнесе се силен трясък, когато ролетката се вдигна.

Помещението беше тъмно, но от коридора проникваше светлина. В средата имаше голям бял фризер. Чуваше се тихо бръмчене. Капакът бе заключен с малък катинар. Пиърс беше сигурен, че ще го отключи с втория ключ, който някой бе сложил на връзката му.

Не беше необходимо да отваря камерата за дълбоко замразяване, защото знаеше какво има вътре, но въпреки това го направи. Може би защото се надяваше, че ще е празен и че всичко е илюзия. Или по-скоро защото знаеше, че трябва да го види с очите си, за да няма съмнения и връщане назад.

Отключи катинара с по-малкия ключ и вдигна капака. Лъхна го студен въздух и застояла миризма.

Погледна надолу през мъглата, която се издигаше като призрак от фризера, и видя на дъното труп на гола жена. Вратът ѝ бе прекършен и окървавен. Лежеше на лявата си страна. Кръвта бе изтекла в локва, замръзнала на дъното на фризера. По черните ѝ коси и хълбока ѝ имаше скреж. Косата бе паднала над лицето ѝ, но не го закриваше напълно. Хенри я позна, макар че я бе виждал само на снимка.

Лили Куинлан.

— Господи... — промълви той.

Не беше изненадан — просто опасенията му се потвърждаваха. Пиърс пусна капака — той се тресна много по-силно, отколкото очакваше. Това го уплаши, но не достатъчно, за да прогони обзелия го ужас. Той се обърна, бавно се свлече на пода и се хвана за главата.

Затвори очи и чу силно тупане, сякаш някой тичаше към него по коридора. Чак след няколко секунди се сети, че това е пулсирането на кръвта в ушите му. Зави му се свят. Помисли си, че ще припадне. Не, трябваше да се окопити и да остане в съзнание. „Ами ако припадна и ме намерят тук?“

Прогони тези мисли, подпря се на фризера и стана. Опита се да потисне гаденето, допря лице до студената бяла повърхност на камерата за дълбоко замразяване, вдиша дълбоко и съзнанието му се

проясни. Отстъпи крачка назад и се вторачи във фризера, заслушан в приглушеното бръмчене. Знаеше, че е време да анализира положението, така, както правеше в лабораторията. Какво вижда? Какво знае? И какво означава това?

Стоеше и гледаше камерата в средата на складовото помещение, което според документите на „Складирай при нас“ бе наел. В нея имаше труп на жена, която не познаваше, но за чиято смърт сигурно щеше да бъде обвинен.

Беше злепоставен. В дъното на инсценировката стоеше Уенц. Но Пиърс не знаеше защо.

Реши да не отвлича вниманието си с този въпрос, защото му трябваше повече информация, и да продължи да анализира. Ако успееше да разнищи конспирацията и да изследва всички аспекти, може би щеше да разбере кой и защо стои в дъното.

Започна с нещата, които го бяха довели до разкриването на заговора срещу него. Кодираната карта и ключовете за катинарите. Те бяха скрити или поне замаскирани. Дали бяха сложени така, че да ги намери? Реши, че отговорът е не. По една щастлива случайност той бе забелязал, че някой е влизал в колата му. План от подобна величина и сложност не би разчитал на случаен късмет.

Стигна до извода, че има известно предимство. Знаеше нещо, което не трябваше да знае — за трупа, за фризера и за складовото помещение. Знаеше къде е заложен капанът, преди той да е щракнал.

Следващият въпрос. Ами ако не бе намерил електронната карта и трупа? Лангуайзър го бе предупредила за евентуален полицейски обиск. Ренър и колегите му сигурно щяха да преобърнат всичко. Щяха да намерят картата и да дойдат в склада. Щяха да проверят връзката с ключовете му, да отключат катинарите и да открият трупа. И това щеше да е краят. Пиърс щеше да трябва да се защитава срещу перфектен заговор.

Изпоти се, когато осъзна, че се е разминал на косъм, макар и само засега. И в същия миг разбра колко всеобхватен и внимателно обмислен е планът. Разчиташе се на полицейско разследване и на ходовете на Ренър.

Както и на реакциите на Пиърс. По лицето му се застича пот. Стана му горещо. Объркването и страхът, които го бяха обзели при мисълта за внимателно измисления план, прераснаха в гняв.

Разбра, че инсценировката е зависела от действията му, от миналото му и от вероятните му ходове въз основа на това минало. Бяха разчитали, че ще реагира по предсказуем начин и ще се обвърже в очаквани схеми.

Отново отвори фризера. Трябваше пак да погледне вътре, за да може шокът от всичко това да го блъсне в лицето като студена вода. Трябваше да направи нещо. Да се държи по непредсказуем начин. Трябваше му план — и ясно съзнание, за да го измисли.

Сложи ръка на устата си. Лили Куинлан изглеждаше толкова дребна. Досуц дете. Опита се да си спомни ръста и теглото, които рекламираше в уебстраницата си, но не можа.

Премести тежестта си на другия крак и ъгълът, под който падаше светлината, се промени. Някакъв блясък в косите ѝ привлече погледа му и той се наведе над трупа.

Посегна да отметне косите от лицето ѝ. Бяха заскрежени. Видя ухото ѝ. Имаше обеща — сребърна чашка с капка кехлибар и сребърно перце отдолу. Той премести ръка така, че светлината да озарява по-добре кехлибара. И тогава я видя. Там бе замръзнала дребна буболечка, попаднала в този смъртоносен капан на природата.

Замисли се за съдбата на буболечката и разбра какво трябва да направи. И той трябваше да скрие Лили. Да я премести. Да не им позволи да я открият. Нито Ренър, нито никой.

От гърдите му се изтръгна въздишка. Мигът беше странен, дори сюрреалистичен. Къде можеше да скрие замразения труп, така че да заличи пряката връзка със себе си? Никъде.

Бързо затвори и заключи фризера, сякаш да не му позволи да изскочи и да почне да го преследва.

Знаеше, че трябва да премести фризера. Нямаше избор. Ренър щеше да дойде тук. Щеше да открие складовото помещение и без ключовете и картата. Хенри не можеше да разчита на нищо. Налагаше се да я премести. Ако Ренър намереше фризера, всичко свършваше — „Амедео Текнолоджис“, „Протей“ — и животът му. Щеше да бъде като буболечка в кехлибар.

Наведе се и натисна фризера, за да провери дали може да го премести. Фризерът се плъзна почти без съпротива до задната стена на помещението. Имаше колелца. Но къде да го закара?

Трябваше да действа бързо, после щеше да мисли за дългосрочен план. Излезе от стаята и бързо тръгна по коридора, като оглеждаше вратите и търсеше незаключена и ненаета стая.

Мина покрай асансьорите и стигна до половината на другото крило. Намери врата без катинар — номер 307. Вдясно нямаше нито зелена, нито червена светлина. Алармата явно не беше включена. Бутна вратата. Складовото помещение беше тъмно. Той провери задната стена и видя, че има електрически ключ.

Хукна обратно по коридора, върна се в помещение 331 и издърпа щепсела на фризера. Бръмченето спря. Пиърс хвърли кабела върху фризера и го забута към коридора. Колелцата заскърцаха по пода. Не бе преполовил разстоянието до склад 307, когато чу асансьора. Приклекна, за да бута по-силно, но колелцата бяха малки и непригодени за високи скорости.

Асансьорът спря на друг етаж. Пиърс въздъхна облекчено, но когато стигна до отворената врата на стая 307, в коридора се появи мъж. Пиърс подскочи и едва не изруга на глас.

Човекът беше облечен в работни дрехи, изцапани с бяла боя, и бе задъхан от изкачването на стълбите.

— Вие ли задържате асансьора? — добродушно попита той.

— Не — каза Хенри. — Той отиде някъде нагоре.

— Само питам. Искате ли да ви помогна?

— Не, няма нужда.

Без да обръща внимание на отговора, бояджията застана до Пиърс, опря ръце на задната страна на фризера и кимна към отворената врата на складовото помещение.

— Там ли?

— Да. Благодаря.

Бързо вкараха фризера в стаята.

— Готово — каза бояджията и протегна дясната си ръка. — Франк Айело.

Хенри стисна, ръката му. Айело бръкна в джоба на ризата си, извади визитна картичка и му я подаде.

— Ако искате да ви свърша някаква работа, обадете се.

— Добре.

— Това нещо е огромно — добави бояджията и погледна фризера така, сякаш го виждаше за пръв път. — Какво има вътре? Замразен

труп?

Пиърс се засмя превзето и поклати глава.

— Празен е. Оставям го на склад.

Айело пипна катинара.

— Взимате мерки някой да не открадне въздуха отвътре, а?

— Не, просто... Децата пипат навсякъде и винаги го държа заключен.

— Умно.

Хенри се бе обърнал и светлината падаше върху лицето му. Бояджията забеляза шевовете на носа му и каза:

— Доста сте пострадали.

Пиърс кимна.

— Злополука.

— Е, случва се. Не забравяйте какво ви казах.

— Какво имате предвид?

— Ако ви трябва бояджия, обадете ми се.

— Нали взех визитката ви.

Айело излезе. Стъпките му отекнаха в коридора. Хенри се замисли за забележката му, че във фризера има труп. Дали бе сполучлива догадка, или Айело не беше такъв, какъвто изглеждаше?

Чу се дрънчене на ключове и после металическо изщракване на ключалка, последвано от искърцване на ролетка. Бояджията сигурно взимаше материали от складовото си помещение. Пиърс зачака. След минута ролетката се спусна и асансьорът тръгна.

Щом се увери, че отново е сам на етажа, Хенри включи фризера. Компресорът заработи.

Той измъкна ризата от панталона си и избърса и фризера, и кабела, които бе докосвал. Накрая излезе и заключи вратата с катинара от другото складово помещение.

Докато вървеше към асансьора, го обзе ужасяващо чувство на вина и страх. Сигурно защото през последния половин час реагираше под въздействието на инстинктите и адреналина. Не обмисляше действията си, а просто ги извършваше. Сега резервоарът с адреналин работеше на празни обороти и не бе останало нищо освен мислите, с които да се бори.

Знаеше, че неприятностите му не са свършили. Трябваше да разбере какво става с него и защо. И да измисли план, който да спаси

живота му.

Първият му импулс беше да се свие на пода в същото положение като трупа във фризера, но Пиърс знаеше, че ще гарантира гибелта си, ако се поддаде на напрежението на мига. Отключи и влезе в апартамента си. Трепереше от страх и гняв и от мисълта, че не може да разчита на друг, освен на себе си. Но реши да не се предава и да се бори.

Сви юмрук и замахна към лампиона, който преди пет дни Моника Пърл бе казала да сложат до канапето. Изящният бежов абажур се удари в стената и крушката се строши.

— По дяволите!

Пиърс седна на канапето, но почти мигновено скочи. Не го свърташе на едно място. Току-що бе преместил и скрил труп — жертва на убийство. Седенето със скръстени ръце беше най-неразумното, което можеше да направи.

Но въпреки това трябваше да седне и да разсъждава — като учен, не като детектив. Детективите действаха в линейно измерение. Те се придвижваха от улика към улика и после подреждаха късчетата на мозайката. Но понякога уликите водеха до погрешна картина.

Хенри беше учен и трябваше да направи онова, което винаги му бе носило успех. Да подходи към проблема така, както бе направил с въпроса за претърсването на колата. Да го разнищи. Да открие логичните портали, местата, където нишките се пресичат. Да махне рамката и да изследва дизайна, архитектурата. Да се откаже от линейното мислене и да подходи от различен ъгъл. Да разгледа въпроса от всички страни. Да го стрие на прах и да го погледне под микроскоп. Животът беше експеримент, извършван при неконтролирани условия. Дълга и непредсказуема химична реакция. Но тази инсценировка беше различна. Реакциите бяха предвидени и очаквани. В това беше ключът.

Извади тефтера от раницата си и се приготви да пише. Първият обект на подробното му изследване беше Уенц. Хенри не го познаваше

— бе го видял само когато го нападнаха. Въпросът беше защо Уенц го е избрал, за да му припише убийство.

След няколко минути стигна до следните изводи.

Първо: Уенц не го беше избрал. Нямаше логична връзка, която да подкрепи това. Двамата не се бяха срещали преди сценарият да бе пуснат в действие. Пиърс беше убеден в това. Следователно някой друг бе избрал Хенри за мишена.

Второ: в конспирацията имаше трето лице. Уенц и мускулестият мъж с прякор Изверга бяха само изпълнители. Друг дърпаше конците.

Замисли се върху това предположение. Какво беше необходимо на третия човек, за да скалпи фалшивото обвинение? Планът беше сложен и разчиташе на предсказуемите действия на Хенри. Той знаеше, че при контролирани обстоятелства може да се разчита на движението на молекулите. А на него? Обмисли въпроса от всички страни и осъзна нещо основно за себе си и за третия човек.

Трето: Изабел. Сестра му. Сценарият бе режисиран от трети човек, който знаеше личната му история и как ще реагира той при определени и контролирани обстоятелства. Обажданията на клиентите до Лили бяха елементът на подбудителство в експеримента. Третият човек знаеше, че Пиърс ще разследва случая и няма да се откаже лесно. Че ще е склонен да преследва призрака на сестра си. Следователно третият човек знаеше всичко за Изабел.

Четвърто: грешният номер не беше грешен. Хенри не бе получил случайно телефонния номер на Лили Куинлан, а умишлено. Това беше част от замисъла.

Пето: Моника Пърл. Тя участваше в заговора. Моника бе уредила да му дадат този номер.

Пиърс стана и нервно закри из стаята. Последният извод промени всичко. Ако Моника бе замесена, значи инсценировката бе свързана с „Амедео“. Конспирацията се целеше много по-високо. Не ставаше въпрос да се припише убийство на Хенри, а за нещо друго. И Уенц, и Лили Куинлан бяха средство за постигане на целта. Убийството ѝ беше начин да го обвинят.

Той прогони ужаса, седна и се замисли върху основния въпрос. Защо? Отговорът би обяснил всичко.

Защо той беше мишената? Какво искаха?

Прецени нещата от друг ъгъл. Какво би станало, ако планът успееше? Щяха да го арестуват и по всяка вероятност да го осъдят. Медиите щяха да се съсредоточат върху него. Щеше да има скандал и позор. Морис Годард и парите му щяха да се отдръпнат и с „Амедео Текнолоджис“ щеше да бъде свършено.

Шесто: мишената не е той или „Амедео“, а друг.

Като учен Пиърс се радваше най-много на миговете на яснота в зрителното поле на микроскопа, когато нещата идваха по местата си и молекулите се свързваха в естествен ред, така както знаеше, че ще стане. Това беше магията, която намираще в ежедневието си.

И докато гледаше океана, го осени същата яснота и той прозря естествения ред на нещата.

— „Протей“ — прошепна той.

Седмо: сценарият е измислен така, че да го притисне в ъгъла. И той да няма друг избор, освен да им даде каквото искат. Проекта „Протей“. Щеше да бъде принуден да замени „Протей“ срещу свободата и живота си.

Върна се в началото. Трябваше да е сигурен. Обмисли всичко още веднъж и отново стигна до „Протей“. Догади му се. Не защото изводът му сочеше, че крайната цел е „Протей“, а защото бързо бе стигнал до него. Бе разбрал истината. Най-после виждаше пълната картина, в средата на която стоеше третият човек. Тя му се усмихваше. Очите ѝ бяха светли и красиви.

Осмо: Никол.

Тя беше връзката между фактите. Никол знаеше тайните на проекта „Протей“, защото той ѝ ги бе казал. Дори ѝ ги демонстрира, по дяволите! Тя знаеше всичко и за личния му живот. За Изабел. Не бе разказвал тази история на друг.

Поклати глава. Не можеше да повярва. Но беше възможно. Никол бе отишла при Елиот Бронсън или при Джил Франкс, шефа на „Мидас Молекулар“. Или в Агенцията за модерни научно-технически изследователски проекти за отбраната. Нямахше значение. Важното беше, че Никол го бе продала, бе разказала за проекта и се бе съгласила да го открадне или да протака нещата, докато „Протей“ бъде дублиран и заявен като патент първо от конкурентите.

Хенри скръсти ръце на гърдите си и чувството за гадене премина.

Знаеше, че му трябва план. Трябваше някак да провери правилността на изводите си и да реагира на откритията. Беше време за анализ, оценка и експерименти.

Реши, че има само един начин да го направи. Трябваше да се срещне с Никол, да я предизвика и да разбере истината.

Вдигна телефона и се обади на Джейкъб Кац.

— Беше фантастичен днес, Хенри — вместо поздрав каза адвокатът.

— И ти се представи много добре, Джейкъб.

— Благодаря. Какво има?

— Готов ли е пакетът?

— Да. Остава само да го подам. Ще летя в събота, ще отида на гости на брат ми в Южен Мериланд и на приятелите ми в Бейлис Кросинг и в понеделник ще регистрирам патентите. Така казах днес и на Морис. Такъв е планът.

Пиърс се прокашля.

— Трябва да го променим.

— Сериозно? Защо?

— Искам да пътуваш довечера. И утре сутринта да регистрираш патентите. Рано. Веднага щом отворят Бюрото.

— Хенри, ще... ще е скъпо. Обикновено пътувам в бизнес класа и...

— Не ме интересува колко ще струва. Довечера те искам на самолета. И сутринта ми се обади — веднага щом подадеш документите.

— Нещо не е наред ли, Хенри? Говориш малко...

— Да, Джейкъб, нещо не е наред и затова те изпращам тази вечер.

— Искаш ли да поговорим за това? Може да ти помогна.

— Ще ми помогнеш, като се качиш на самолета и рано сутринта регистрираш патентите. После ми се обади. И точка.

— Добре, Хенри.

— Кога отваря Бюрото по патентите?

— В девет.

— Тогава ще се чуем малко след шест местно време. И, Джейкъб, не казвай на никой друг, освен на съпругата си и на децата си, че заминаваш днес. Чу ли?

— А Чарли? Днес каза, че щял да ми се обади довечера, за да прегледаме за последен път...

— Ако ти се обади, не му казвай, че заминаваш довечера. Ако се обади след като си тръгнал, кажи на съпругата си да му каже, че се е наложило спешно да отидеш при друг клиент.

Кац дълго мълча.

— Не искам да кажа нищо лошо за Чарли, Джейкъб. Но в момента не мога да имам доверие на никого. Разбираш ли?

— Да.

— Добре. Ще затворя, за да можеш да се обадиш на авиолинията. Обади ми се от окръг Колумбия.

Пиърс затвори. Досрамя го, че се съмнява в Чарли Кондън и че бе позволил Кац да разбере това. Но знаеше, че не може да рискува. Той отново вдигна телефона и се обади на Кондън.

— Току-що бях в кабинета ти да те търся.

— Вкъщи съм. Какво става?

— Мислех, че ще искаш да кажеш довиждане на Морис. Но го изпусна. Той си тръгна. Утре се връща в Ню Йорк, но каза, че иска да говори с теб преди да замине. Утре ще се обади.

— Чудесно. Сключи ли сделката?

— Споразумяхме се по принцип. Ще изготви договора в края на идната седмица.

— Какви са клаузите?

— Тринайсет милиона за три години. Годард да стане председател на съвета и да получи десет процента. Ще започне с един и ще взима по процент на всеки четири месеца. Ако нещо се случи и се откаже, ще остане само с придобитите проценти. За останалото нямаме избор.

— Добре.

— Само това ли ще кажеш? Не си ли доволен?

— Сделката е изгодна, Чарли. За него и за нас.

— Аз съм много доволен. Той също.

— Кога ще получим първия милион?

— След подписването на договора. Вероятно в края на следващата седмица. Тогава всички ще получат премии, нали?

— Да.

Пиърс знаеше, че Кондън иска от него ако не радост, то поне възмущение за сделката, но не можеше да се отдаде на чувствата си. Запита се дали дори ще бъде на свобода следващата седмица.

— Ти къде изчезна? — попита Кондън.

— Ами, вкъщи.

— Вкъщи? Защо? Мислех, че...

— Имах работа. Морис или Джъстин питаха ли нещо за мен? Нещо повече за катастрофата?

Последва мълчание. Чарли явно се опитваше да си спомни.

— Не. Помислих, че може да повдигнат въпроса с доклада за инцидента, но не го направиха. Бяха толкова втрещени от онова, което видяха в лабораторията, че не ги интересува какво ти е на лицето.

Хенри си спомни как лицето на Годард бе станало кървавочервено.

— Надявам се.

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

Пиърс се поколеба. Чувстваше се виновен, че крие разни неща от Кондън. Но трябваше да е предпазлив.

— Не сега, Чарли. Моментът не е подходящ.

Отново настъпи мълчание и Хенри разбра, че нанася поражение върху взаимоотношенията им. Де да беше сигурен в Кондън. Да имаше въпрос, който да му зададе.

— Е, да свършваме — наруши тишината Чарли. — Моите поздравления, Хенри. Браво на теб.

— И на теб, Чарли.

Пиърс затвори, извади връзката ключове и пак провери дали ключът за къщата на Амалфи Драйв е на нея. Ако Никол не си беше вкъщи, щеше да влезе и да я чака.

Стигна до крайбрежната магистрала, после подкара на север, към каньона Санта Моника. Когато стигна, спря, слезе от беемвето и тръгна към плажа. Погледна през рамо дали някой не го следи. Щом стигна до ъгъла, погледна още веднъж и бързо слезе по стълбите в подлеза, който минаваше под магистралата и водеше към плажа.

Стените на тунела бяха изподраскани с графити. Пиърс позна някои, макар че поне година не бе минавал оттук. Когато с Никол бяха щастливи, в неделя сутрин често си купуваха вестник и кафе и отиваха на плажа. Но през последната година Хенри работеше върху „Протей“ през почивните дни и нямаше време за това.

Излезе на първото разклонение на подлеза. Плажът беше безлюден. Пиърс видя жълтата кула на спасителите, където двамата с Никол сядаха да пият кафе и да четат вестника. Изглеждаше изоставена като неделния им ритуал. Искаше само да я види и да си я спомни. Постоя малко загледан в нея, после се върна в подлеза.

От срещуположния край се зададе човек. Светлината беше зад него, затова се виждаше само силуетът му. Пиърс изведнъж си помисли, че е Ренър. Детективът го бе преследвал и идваше да го арестува.

Мъжът се приближи. Вървеше бързо. И беше едър. Хенри забави крачка, макар да знаеше, че срещата им е неизбежна. Да се обърне и да побегне би било смешна и жалка проява на вина.

На пет-шест метра от него мъжът се прокашля. Лицето му се показва на светлото и Пиърс видя, че не е Ренър, а непознат — двайсет и няколко годишен и с тъмен слънчев загар като на сърфист. Беше с дебело скиорско яке, макар че времето беше сравнително топло. Ципът беше смъкнат и се виждаше, че отдолу е без риза. Гърдите му бяха гладки и неокосмени.

— Партньор ли търсиш?... Какво ти е на лицето?

Хенри ускори крачка, без да отговори. И по-рано му бяха отправяли предложения в тунела. Наблизо имаше два педерастки бара

и подлезът влизаше в територията им.

Излезе, качи се в колата, потегли и погледна в страничните огледала. Не забеляза преследвачи. Стягането в гърдите му започна да отслабва, но не много — знаеше, че му предстои разправа с Никол.

На кръстовището зави наляво, подкара по Амалфи Драйв и се изкачи по северната страна на каньона. Пътят се виеше на спирали. Когато стигна до предишната си къща, видя стария спийдстър на Никол. Изглежда, си беше вкъщи. Той спря до тротоара и за миг остана неподвижен. Събираше смелост. Пред него имаше стар Фолксваген с надпис „Пицария «Домино»“. Това му напомни, че е гладен. Беше си взел само няколко хапки на обяда с гостите, защото бе прекалено развълнуван от демонстрацията и от предстоящата сделка с Годард и не беше в състояние да яде.

Но храната трябваше да почака. Пиърс слезе от колата, приближи се до остъклената врата и потропа. Никол излезе в коридора, видя го и се поколеба. Но нямаше начин да се престори, че не е вкъщи, затова отключи и отвори.

Беше облечена в избелели джинси и къса светлосиня блуза, разкриваща плоския ѝ, загорял от слънцето корем и златната халка на пъпа ѝ. Беше боса, но любимото ѝ сабо сигурно беше наблизко.

— Хенри. Какво има?

— Трябва да поговорим. Може ли да вляза?

— Ами, чакам да ми се обадят...

— Кой? От Били Уенц?

Тя го изгледа озадачено.

— Кой?

— Знаеш кой. А Елиот Бронсън и Джил Франкс?

Тя поклати глава, сякаш го съжаляваше.

— Виж какво, Хенри, ако това е сцена на ревнив бивш приятел, спести ми я. Не познавам никакъв Били Уенц и не се опитвам да си намеря работа при Елиот Бронсън или Джил Франкс. Все пак съм подписала декларация за конфиденциална тайна, нали?

Думите ѝ го разколебаха. Никол умело и непринудено отби първата му атака и той почувства, че решителността му отслабва. Всичките му разсъждения преди час изведнъж му се сториха съмнителни.

— Може ли да вляза, или не? Не искам да говорим тук.

Тя отново се поколеба, но после отстъпи и му направи знак да влезе. Отидоха във всекидневната — голяма полутъмна стая с под от черешови дъски и висок таван. Имаше празно място там, където бе коженото канапе — единствената мебел, която Пиърс бе взел. Инак стаята беше същата. На едната стена от пода до тавана бяха наредени лавици с книги. Никол четеше много. Едно от нещата, които Пиърс харесваше у нея, беше, че тя предпочиташе да прекара вечерта с книга и сандвич с фъстъчено масло и желе, а не да отиде на кино и после на китайски ресторант. И той се бе възползвал от това. Никол не се нуждаеше от него, за да чете, затова му беше по-лесно да остава до късно в лабораторията.

— Как си? — попита тя. Опитваше се да говори сърдечно. — Изглеждаш много по-добре.

— Нищо ми няма.

— Как мина срещата с Морис Годард?

— Чудесно. Откъде знаеш за това?

На лицето ѝ се изписа раздразнение.

— Все пак работих в компанията до петък и представянето вече беше насрочено.

Той кимна. Никол имаше право. В това нямаше нищо подозрително.

— Забравих.

— Годард ще стане ли член на съвета?

— По всяка вероятност.

Тя не седна. Стоеше в средата на всекидневната и го гледаше. Лавиците се извисяваха зад нея като крепост. Всяка книга сякаш беше мълчаливо обвинение срещу Пиърс за всяка нощ, когато не се бе връщал при Никол.

— Защо си дошъл, Хенри? Какво е станало?

Сега беше моментът. Сети се, че няма план, и импровизира.

— Виж, това вероятно няма значение в общия замисъл на нещата, но искам да знам нещо за себе си, за да живея по-лесно. Каж ми, Ники, някой идвал ли е при теб? Упражняха ли натиск върху теб? Заплашиха ли те? Или просто ме продаде?

Тя зяпна. Пиърс бе живял с нея три години и смяташе, че познава всичките ѝ изражения. Беше ги виждал до едно. И сега на лицето ѝ се изписа не стъписване, че е разкрита, а озадаченост.

— Какви ги дрънкаш, Хенри?

Удобният момент мина. Но Пиърс трябваше да продължи с играта.

— Знаеш за какво говоря. Ти си ме натопила. И искам да знам защо и за кого. Бронсън? „Мидас“? Кой? И знаеше ли, че ще я убият, Никол? Не ми казвай, че си знаела.

В очите ѝ блеснаха виолетови искри — признак на гняв. Или сълзи. Или и двете.

— Нямам представа за какво говориш. За какво да съм те натопила? Кого са убили?

— Я стига, Никол! Тук ли са? Елиот крие ли се в къщата? Кога ще сключим сделката? Животът ми срещу „Протей“.

— Хенри, мисля, че си се побъркал, когато са те провесили от балкона. И че...

— Дрън-дрън! Ти си единствената, която знае за Изабел. Само на теб съм разказвал. И после си я използвала срещу мен. Как можа да го направиш? За пари? Или за да си отмъстиш, че станах причина да скъсаме?

Тя се разтрепери, после вдигна ръце и отстъпи към коридора.

— Махай се оттук, Хенри! Ти си луд. Ако не е било от удара в стената, тогава е от многото часове, прекарани в лабораторията. Превъртял си...

— Няма да ми отнемеш „Протей“ — спокойно я прекъсна той. — Преди да се събудиш утре сутринта, патентът ще бъде регистриран. Разбираш ли?

— Не, Хенри, не разбирам.

— Искам да знам кой я е убил. Ти? Или накара Уенц да го направи? Той се погрижи за мръсната работа, нали?

— *Какво?!* — изкрещя Никол. — Какви ги дрънкаш? Кого са убили? Ти чуваш ли се какво приказваш?

Пиърс я изчака да се успокои. Нещата не вървяха така, както очакваше. Трябваша му самопризнанията ѝ. Но Никол се разрида.

— Обичам те, Ники. Не знам какво ми става, но още те обичам, по дяволите!

Тя се успокои, избърса сълзите и скръсти ръце на гърдите си.

— Ще ми направиш ли една услуга, Хенри?

— Не получи ли достатъчно от мен? Какво още искаш?

— Би ли седнал на ей онзи стол? Направи ми тази услуга и ми кажи какво е станало. Обясни ми го така, все едно не знам нищо. Сигурно не ми вярваш, но ми разкажи всичко, което те измъчва. От самото начало.

Без да откъсва поглед от очите ѝ, той бавно седна на стола. Никол се настани срещу него и Пиърс заговори.

— Мисля, че всичко започна преди двайсет години. В нощта, когато намерих сестра си в Холивуд. И не казах на втория ми баща.

Час по-късно Пиърс влезе в спалнята и видя, че нищо не се е променило. Пристъпи към леглото, за да види по-добре книгата, която бе оставена отворена на възглавницата, където спеше. Заглавието беше „Любовта на игуаната“ и Хенри се запита за какво ли се разказва в нея.

Никол се приближи до него и го докосна по рамото. Той се обърна и тя сложи ръце на лицето му и погали белезите от носа до окото му.

— Съжалявам, мили.

— Аз съжалявам за онова, което се случи във всекидневната. Извинявай, че се усъмних в теб. Съжалявам за всичко станало през последната година. Мислех, че можем да сме заедно и пак да работя като...

Никол го целуна. Пиърс нежно я бутна да седне на леглото, после коленичи пред нея, разтвори краката ѝ и доближи лице до тялото ѝ. Плъзна се нагоре и отново я целуна. Този път по-дълго и настойчиво.

Притисна я до себе си и усети, че пръстите ѝ разкопчават ризата му. Той също започна да я съблича.

Никол смъкна ризата му и направи гримаса, като видя нараняванията на гърдите му, но после се наведе и ги целуна. Най-после останаха голи и се вкопчиха един в друг в прегръдка, разпалена от сладострастие и нежен копнеж. Пиърс осъзна, че тя му е липсвала във всяко отношение — чувствителността ѝ, емоционалността на връзката им и тялото ѝ. Жадуваше да я докосва и да я целува.

Зарови лице в гърдите ѝ и бавно се придвижи надолу. Никол отметна глава. Очите ѝ бяха затворени. Бе ухапала кокалчетата на пръстите на едната си ръка.

Когато и двамата бяха готови, той легна върху нея, хвана ръката ѝ и я сложи върху пениса си, за да го насочва. Винаги правеха така. Тя се движеше бавно, водейки го към мястото на насладата си. Краката ѝ се разтвориха и се кръстосаха на гърба му. Хенри отвори очи, за да види лицето ѝ.

Изведнъж Никол спря, отвори очи и го пусна.

— Какво има? — попита Пиърс.

Тя въздъхна.

— Какво има? — повтори той.

— Не мога.

— Какво не можеш?

— Съжалявам, Хенри, но не мога да го направя.

Отпусна крака на леглото, сложи ръце на гърдите му и се опита да го отмести от себе си.

— Махни се от мен, моля те.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Махни се!

Той се претърколи на една страна и легна до нея. Тя седна на ръба на леглото, с гръб към него, скръсти ръце на гърдите си и се наведе напред. Хенри протегна ръка и прокара пръсти по изящната извивка на гръбнака ѝ.

— Какво има, Ники?

— След разговора ни във всекидневната реших, че ще е хубаво да го направим. Нуждаехме се от това. Но се оказа, че не е така. Не можем да го направим, Хенри. Не е правилно. Вече не сме заедно и ако го направим... Не знам. Просто не мога. Съжалявам.

Той се усмихна, макар че тя не можеше да го види, после докосна татуировката на десния ѝ хълбок — беше съвсем мъничка. Беше я открил първата нощ, когато се любиха. Татуировката го заинтригува по същия начин като халката на пъпа ѝ. Никол я наричаше „конжи“. Татуировката представляваше „фу“, китайската пиктограма за щастие. Никол му бе казала, че това е напомняне за духовното щастие, а не за материалните неща.

Тя се обърна и го погледна.

— Защо се усмихваш? Мислех, че ще се ядосаш. Всеки мъж би се разстроил.

Пиърс сви рамене.

— Не знам. Може би просто те разбирам.

Никол стана, взе едната възглавница и я вдигна пред себе си. Посланието беше ясно. Тя вече не искаше да е гола пред него.

— Какво ти става?

— Копеле!

— Защо говориш така?

В очите ѝ отново блеснаха искри, но този път Никол не се заплака.

— Това беше проверка, нали? Някакъв извратен тест. Знаеше, че ако се чукам с теб, тогава всичко, което ти казах долу, ще е лъжа.

— Ники, не...

— Махай се!

— Никол...

— Ти и проклетите ти проверки и експерименти! Разкарай се!

Пиърс се смути от онова, което бе направил, стана и започна да се облича.

— Може ли да кажа нещо?

— Не. Не искам да чуя нито дума от теб.

Тя се обърна и тръгна към банята — и пусна възглавницата, сякаш го дразнеше. Даваше му да разбере, че повече няма да види тялото ѝ.

— Извинявай, Никол. Мислех, че...

Без да го погледне, тя влезе в банята, тресна вратата и извика:

— Махай се!

После пусна душа и Хенри разбра, че Никол измива за последен път следите от докосването му.

Той слезе долу, обу си обувките и се запита как бе могъл толкова дълбоко да греши за нея.

Преди да си тръгне се върна във всекидневната и застана пред библиотеката. Лавиците бяха пълни с книги. Само с твърди корици. Олтар на знанията, опита и приключенията. Той си спомни как веднъж бе влязъл тук и я бе заварил да седи на канапето. Не четеше, само гледаше книгите си.

Една от лавиците бе посветена на книги за татуировки и графичен дизайн. Хенри се приближи, разгледа ги, намери онази, която търсеше, и я извади. Книга с китайски пиктограми. Оттам Никол бе избрала татуировката си. Той прелисти страниците, стигна до „фу“ и прочете текста. Имаше цитат от Конфуций.

„Щастлив съм да ям нелющен ориз, да пия само вода и да спя на свитата си ръка вместо възглавница.“

Трябваше да се досети, че Никол не е причината за нещастията му. Логиката му беше погрешна. Разсъжденията му го бяха накарали да

се усъмни в единствения човек, в когото трябваше да е сигурен.

Отново прелисти страниците и стигна до „шу“ — символа на прошката.

— „Прошката е акт на сърцето“ — прочете Хенри на глас, занесе книгата на масичката за кафе и я остави отворена. Знаеше, че Никол ще я види.

Излезе от къщата, качи се в колата си, седна зад волана и се замисли за греховете си. Бе получил онова, което заслужаваше. Почти винаги ставаше така.

Пъхна ключа в стартера и включи двигателя. В паметта му се появи образът на колата за доставки на пица. Напомняне, че е гладен.

И в същия миг атомите се сблъскаха, сляха се и създадоха нов елемент. Хрумна му идея. Хубава. Той изключи двигателя и слезе от беемвето. Никол или още беше под душа, или нарочно не отвори. Но Хенри имаше ключ. Отключи, влезе и тръгна към кухнята.

— Никол! Аз съм. Трябва да се обадя по телефона.

Отговор не последва. Тя още се къпеше.

Пиърс набра „Справки“ във Венис и поиска номера на пицария „Домино“. Имаше две заведения и той записа телефоните им. Обади се на първия номер, отвори шкафчето над телефона и извади указателя. Знаеше, че ако не успее с „Домино“, ще трябва да се обади на всички пицарии във Венис, изпълняващи доставки по домовете.

— Пицария „Домино“. Какво ще обичате?

— Искам да поръчам пица.

— Какъв е телефонният ви номер?

Той цитира по памет номера на клетъчния телефон на Луси Лапорт и чу, че го вписват в компютъра.

— Адрес?

— Искате да кажете, че ме няма там?

— Не, господине.

— Съжалявам, сбъркал съм пицарията.

Пиърс затвори, обади се на второто заведение от веригата „Домино“ и пак каза номера на Луси.

— „Брийз 909“? — попита жената от другия край на линията.

— Моля?

— Адресът ви „Брийз 909“ ли е? Лапорт?

— Да, точно така.

Той записа адреса.

— Каква пица желаете?

— В компютъра не пише ли какво сме поръчали последния път?

— Среден размер, с лук, чушки и гъби.

— Добре. Същата.

— Нещо за пиене? Чесново хлебче?

— Не, само пицата.

— Добре. След трийсет минути.

Жената затвори, без да му каже дочуване. Хенри също затвори и се обърна.

Никол стоеше на вратата. Косата ѝ беше мокра. Беше с халат. Неговият халат. Бе му го подарила за първата им Коледа заедно, но той не го носеше, защото не обичаше да се разхожда по халат. Никол си го присвои и изглеждаше много секси в него. Тя знаеше как му въздейства халатът и го използваше като развято знаме. Когато се изкъпеше и го облечеше, това означаваше, че ще се любят.

Но не и този път. Вече не. Изражението ѝ не предразполагаше към секс. Тя погледна телефонния указател, разтворен на заведенията, доставящи пица по домовете.

— Не мога да повярвам, Хенри. След онова, което току-що се случи, ти просто влизаш и поръчваш пица, все едно не е станало нищо. Мислех, че имаш поне съвест, ако не срам. — Никол отиде до хладилника и го отвори. — Помолих те да си тръгнеш.

— Отивам си. Но не е онова, което си мислиш, Никол. Опитвам се да открия един човек и това е единственият начин.

Тя извади бутилка вода, отвъртя капачката и повтори:

— Помолих те да си тръгнеш.

— Добре, отивам си.

Пиърс тръгна към вратата, после изведнъж смени посоката, сграбчи Никол за раменете, притисна я до себе си и я целуна в устата. Тя го блъсна, като изпръска с вода и двамата.

— Довиждане — рече Хенри преди Никол да е казала нещо. — Обичам те.

Докато вървеше към вратата, измъкна от връзката си ключа за къщата и го пусна върху малкия поднос под огледалото, после се обърна и я погледна. Никол отмести поглед встрани.

Брийз беше една от пешеходните зони във Венис и това означаваше, че Пиърс трябва да слезе от колата. В кварталите край плажа малките едноетажни къщи бяха построени една срещу друга. Разделяше ги само тротоарът. Нямаше улици. Зад къщите криволичеха тесни алеи, по които обитателите стигаха до контейнерите за отпадъци. Този характерен архитектурен план на Венис бе проектиран, за да насърчава добросъседските отношения и в същото време да събере повече жилища на по-малка площ. Къщите в пешеходната зона бяха високо ценени от собствениците — и от наемателите.

Хенри намери свободно място за паркиране на „Оушън“, близо до изрисувания с графити паметник за войната. Беше седем вечерта и небето започваше да придобива мъгляво оранжев цвят. Пиърс крачеше по тротоара така, сякаш отиваше на плажа да гледа залеза. Мина покрай номер 909 и небрежно погледна къщата — по-малка от останалите в квартала, с голяма веранда, със стар шезлонг, ограда от бели колчета и порта.

Завесите бяха спуснати. Лампата на верандата беше запалена и Хенри изтълкува това като лош знак. Сигурно бе останала така от предишната вечер, защото още беше светло за лампи. Той се разтревожи, че след като най-последно е намерил адреса, който не бяха успели да открият нито детектив Ренър, нито Коуди Зелър, Луси Лапорт е изчезнала.

Продължи напред, стигна до плажа, изчака десетина минути — гледаше как слънцето се спуска към хоризонта, — после тръгна обратно.

Този път вървеше още по-бавно и оглеждаше къщите. Улицата беше тиха и той не видя никого и не чу нищо, дори звуци на телевизор. Отново мина покрай номер 909 и не забеляза нищо, което би показало, че там има хора.

До тротоара спря син пикап с надпис „Домино“. Отвътре изскочи дребен мексиканец — носеше картонена кутия с пица — и бързо

тръгна към номер 909. Хенри го последва. Пицата ухаеше изкусително. Мъжът се приближи до вратата и Пиърс се скри зад червената бугенвилия на съседите.

Доставчикът на пици потропа и вратата се отвори. Хенри разбра, че е избрал лошо скривалище, защото не видя фигурата на прага. Но чу гласа на Луси Ла-порт.

— Не съм поръчвала пица.

— Сигурна ли сте? Адресът е 909. — Мексиканецът погледна картонената кутия. — Лапорт с лук, чушки и гъби.

Луси се изкикоти.

— Да, обикновено поръчвам такава пица, но тази вечер не съм се обаждала. Сигурно е станала грешка в компютъра ви.

Мексиканецът погледна пицата и тъжно поклати глава.

— Щом казвате.

Обърна се и си тръгна. Пиърс го чакаше до бугенвилията. Държеше банкнота от двайсет долара.

— Щом тя не я иска, ще я взема аз.

Лицето на мексиканеца светна.

— Чудесно.

— Задръж рестото.

Човекът се зарадва още повече. Катастрофалната доставка се бе превърнала в голям бакшиш.

— Благодаря! Приятна вечер.

— И на теб.

Без да се колебае, Хенри понесе лицата към номер 909 и потропа на вратата, като благодари на Бога, че няма шпионка. Луси отвори и се ококори, като видя подутото му лице.

— Здравей, Луси. Каза ми следващия път да ти донеса пица. Спомняш ли си?

— Какво правиш тук? Не трябваше да идваш. Казах ти да не ме безпокоиш.

— Каза ми да не се обаждам. И не се обадох, нали?

Тя понечи да затвори вратата, но той очакваше това и я задържа.

— Трябва да поговорим.

— Не сега. Върви си.

— Сега.

Луси пусна вратата, но Пиърс не я пусна, в случай че това е номер.

— Добре, какво искаш?

— Първо — да вляза. Не искам да стоя навън като просяк.

Тя отстъпи назад и го пусна да влезе. Всекидневната беше малка. Имаше място само за канапе, тапициран стол, масичка и телевизор. Камината явно не бе използвана от години.

Хенри затвори вратата, остави пицата на масичката, на която имаше купчина шарени списания и пълен с фасове пепелник, и угаси телевизора.

— Гледам — каза Луси.

— Знам. Защо не седнеш и не хапнеш пица?

— Не искам пица. Ако исках, щях да я взема от доставчика. Чрез пицарията ли ме намери?

Беше със срязани сини джинси и зелена тениска без ръкави. И боса. Изглеждаше много уморена и му се стори, че в края на краищата е била гримирана в нощта, когато се запознаха.

— Да, те знаеха адреса ти.

— Би трябвало да ги съдя.

— Забрави за тях, Луси. Говори с мен. Ти ме излъга. Каза, че си цялата в синини.

— Не излъгах.

— Е, значи раните ти заздравяват бързо. Бих искал да знам тайната на...

Тя вдигна тениската си и показа корема и гърдите си. На лявата ѝ страна имаше тъмнолилаво петно. Дясната ѝ гърда беше като смазана, цялата в синини от пръсти.

— Господи! — прошепна Пиърс.

Луси смъкна тениската си.

— Не излъгах. Биха ме. И ми съсипаха импланта. Даже тече, обаче чак утре мога да отида на лекар.

Той се вгледа изпитателно в лицето ѝ. Нямахше съмнение, че я боли и че е уплашена. Хенри въздъхна и седна на канапето. Плановите му за пицата се изпариха. Искаше му се да я грабне, да отвори вратата и да я изхвърли навън. В съзнанието му нахлуха образи как Изверга държи Луси, а Уенц я бие. Сякаш видя радостта на лицето му. Вече я бе виждал.

— Съжалявам, Луси.

— И аз. Съжалявам, че се забърках с теб. Точно затова трябва да си тръгнеш. Ако разберат, че си идвал, ще дойдат пак и ще стане лошо.

— Добре, отивам си — каза Пиърс, но не стана. — Тази вечер не стигнах доникъде. Дойдох тук, защото мислех, че участваш в заговора срещу мен, и за да разбера кой ме е натопил.

— За какво?

— За убийството на Лили Куинлан. Луси бавно седна на тапицирания стол.

— Мъртва ли е?

Той погледна кутията с пицата, спомни си за онова, което бе видял във фризера, и кимна.

— Ченгетата мислят, че съм го направил аз. Опитват се да ме натопят.

— Детективът, с когото разговарях?

— Да. Ренър.

— Ще му кажа, че просто се опитваш да я намериш и да се увериш, че не ѝ се е случило нещо лошо.

— Благодаря. Но няма да помогне. Ренър твърди, че това е част от плана ми. Използвал съм теб и други хора и съм извикал ченгетата, за да си осигуря прикритие. Убиецът често се преструвал на добрия самарянин.

Луси мълчеше. Пиърс зачете заглавията в някакъв стар брой на „Нашънъл Инкуайърър“, оставен на масата, и осъзна, че е загубил връзка със света. Не му беше познато нито едно име или снимка на известна личност.

— Мога да му кажа, че аз съм те завела до апартамента на Лили — тихо каза Луси.

Той я погледна.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Но се кълна, не знаех, че те е натопил, Хенри.

— Кой?

— Били.

— Какво ти каза да направиш?

— Щял да се обади на някой си Хенри Пиърс и аз трябваше да си уредя среща с теб и да те заведа в апартамента на Лили. Да съм го направела така, че идеята да изглежда твоя. Само това трябваше да направя. Не знам нищо повече.

— Разбирам. Не ти се сърдя, Луси. Трябвало е да направиш, каквото са ти казали.

Замисли се върху думите ѝ. Опитваше се да разбере дали информацията е важна. Струваше му се, че това е доказателство за инсценировката. Но в същото време трябваше да признае, че източникът му на информация няма да има голяма стойност пред ченгетата, адвокатите и съдебните заседатели. После си спомни за парите, които бе платил на Луси в нощта, когато се запознаха. Парите бяха проблем. Можеше да дисквалифицират Луси като свидетел.

— Мога да кажа това на детектива — каза тя. — И той ще разбере, че е било план.

Пиърс поклати глава и изведнъж осъзна, че е разсъждавал егоистично, мислейки единствено дали тази жена ще му помогне, или ще му навреди, без да взима под внимание положението ѝ.

— Не, Луси. Така ще си навлечеш неприятности от страна на Уенц. Пък и... — Той едва не изгърси, че ченгетата няма да повярват на думите на една проститутка.

— Какво?

— Нищо. Мисля, че няма да е достатъчно, за да промени мнението на Ренър. Пък и той знае, че съм ти дал пари. Ще го преиначи. — Пиърс се сети за нещо. — Луси, щом са ти казали да направиш само това с мен и ти си изпълнила заповедта им, тогава защо са идвали тук? Защо са те били?

— За да ме сплашат. Знаеха, че ченгетата искат да ме разпитат. Наредиха ми точно какво да кажа. Искаха да изчезна за известно време. След две седмици всичко отново щяло да стане нормално.

„Дотогава представлението ще е свършило“ — помисли Хенри.

— Значи всичко, което ми каза за Лили, е било част от сценария.

— Не. За това нямаше сценарий. Какво съм ти казала?

— Например как си отишла в апартамента ѝ и нея я нямало. Измисли го, за да отида там, нали?

— Не. Това е истина. Не те излъгах, Хенри. Само те подведох. Използвах истината, за да те пратя там, където искаше да отидеш.

Клиентът, колата, неприятностите — всичко е вярно.

— Каква кола?

— Нали ти казах! Мястото за паркиране беше заето, а трябваше да бъде оставено свободно за клиента. За моя клиент. Беше много досадно, защото се наложи да паркираме другаде, а после да се върнем пеша и той се изпоти. Мразя потни мъже. И когато стигнахме до апартамента ѝ, никой не отвори. Всичко се провали.

Пиърс си спомни всичко това. Беше пропуснал този факт, защото не знаеше какво да попита и кое е важно. Лили Куинлан не бе отворила вратата, защото беше лежала мъртва в апартамента. Но може би не беше била сама.

— Нейната кола ли беше паркирана там?

— Не. Лили винаги оставяше мястото свободно за клиентите.

— Спомняш ли си колата?

— Да. Защото покривът беше вдигнат, а аз не бих го оставила така. Плажът е наблизко и там се мотаят всякакви боклуци.

— Каква беше колата?

— Черен ягуар.

— С вдигнат покрив?

— Да.

Той я погледна и дълго мълча. Главата му се замая. Имаше чувството, че ще падне на канапето и ще забие лице в пицата. Късчетата от мозайката се подредиха. Всичко си дойде на мястото и Пиърс изведнъж прозря истината.

— Северното сияние — прошепна той.

— Какво?

Хенри стана.

— Трябва да тръгвам.

— Добре ли си?

— Вече да.

— Ще вземеш ли пицата?

Той поклати глава.

— Не. Не мога да хапна нищо.

След два часа Коуди Зелър най-после се появи в „Амедео Текнолоджис“. На Пиърс му трябваше време, за да подготви нещата, и му се обади чак в полунощ. Помоли го да дойде в лабораторията, защото имало засечка в компютърната система. Зелър възрази, че бил зает и можел да дойде чак сутринта. Хенри каза, че сутринта щяло да е късно и че няма да приеме никакви извинения, защото случаят е спешен. Даде ясно да се разбере, че присъствието на Зелър е наложително, ако иска да запази работата си в „Амедео“ и приятелството му. Пресили последното, защото приятелството им вече беше необратимо съсипано.

Два часа след обаждането Пиърс седеше в лабораторията, чакаше и наблюдаваше картината от камерите на охраната на монитора. Видя как Зелър паркира черния си ягуар в гаража и влезе през главния вход, където дежурният пазач Рудолфо Гонзалвес му даде кодирана карта. Коуди се качи в асансьора и тръгна към тесния коридор между двете врати. Пиърс изключи камерите за наблюдение, включи програмата за диктовки на компютъра, нагласи микрофона върху монитора и угаси екрана.

— Готово — измърмори той. — Започваме. Време е да смажем тази муха.

Зелър можеше да мине през тесния коридор само с кодираната карта. Втората врата имаше ключалка с комбинация. Разбира се, Хенри не се съмняваше, че Зелър знае комбинацията, защото я променяха всеки месец и изпращаха новия номер на персонала по електронната поща. Но Коуди потропа на облицованата с мед врата. Пиърс стана и отвори и Зелър влезе. Държеше се като човек, сериозно раздразнен от обстоятелствата.

— Е, ето ме, Ханк. Какво толкова е станало? Чуках една мацка, когато ми се обади.

Хенри седна и завъртя стола си така, че да гледа Зелър.

— Забави се. Така че не ми казвай, че си спрял заради мен.

— Грещиш, приятелю. Забавих се, защото съм безупречен джентълмен и трябваше да я закарам във Вали. В Малибу Каньон беше ужасно хлъзгаво и се наложи да мина през Топанга. Дойдох колкото можах по-бързо. Е, какво се е случило?

Говореше много бързо. Може би беше пиян или дрогиран, или и двете. Пиърс не знаеше как това би се отразило върху експеримента, защото добавяше нов елемент в обстановката.

— Въглерод — каза той. — Реших да разтопя партида жички, докато те чакам.

Хенри кимна към затворената врата на електрическата лаборатория. Зелър щракна с пръсти няколко пъти, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

— Тази миризма... Напомня ми за времето, когато бях дете... и горях малките си пластмасови колички.

— Хубав спомен. Защо не влезеш лабораторията? Там смърди още по-неприятно. Вдишал дълбоко и може би спомените ти ще се върнат с пълна сила.

— Не, благодаря. Е, дойдох. За какво е цялата тази врява?

— Казах ти. Има засечка в компютрите. Предполагаемо непробиваемата ти защитна система е пълен боклук, Коуди. Някой краде тайните ни.

Зелър явно се развълнува от това обвинение и скръсти ръце на гърдите си. Пръстите му нервно потрепваха.

— Чакай малко. Първо, откъде знаеш, че някой краде тайни?

— Знам.

— Добре. Знаеш. Предполагам, че трябва да го приема. Но откъде знаеш, че това става през базата данни, а някой не си е отворил голямата уста и не продава информация? Какво ще кажеш за Чарли Кондън? Пийнах няколко чашки с него. Той обича да говори.

— Работата му е да говори. Но аз имам предвид тайни, които Чарли не знае, а са известни само на мен и на още неколцина души от лабораторията.

Пиърс извади малко устройство, което приличаше на прекъсвач, с щепсел за прав и променлив ток и къса антена, свързано с петнайсетсантиметров кабел за процепа за карти на компютъра.

— Усъмних се и влязох в експлоатационните файлове. Прегледах ги, но не открих нищо. После проверих техническото обезпечаване и

намерих това устройство. Безжичен модем. Мисля, че хората като теб го наричат „надушвач“.

— Хората като мен? Имаш предвид специалистите по сигурността на компютрите?

Устройството улавяше информация. Програмиран и прикрепен към процесора, уредът засичаше и събираше кореспонденцията в електронната поща в компютърната система и я прехвърляше към безжичния модем, като даваше възможност на крадеца да пресява цялата информация и да подбира най-важното.

Зелър свъси вежди загрижено. „Добро изпълнение“ — помисли Хенри.

— Ръчна изработка — каза Коуди, докато разглеждаше устройството.

— Не са ли такива всичките?

— Как се е озовало тук, по дяволите? И защо човекът ти по поддръжката на системата не го е забелязал?

Пиърс се наведе напред и опита да се държи колкото е възможно по-хладнокръвно.

— Защо не спреш да ме будалкаш и не ми кажеш, Коуди?

Зелър вдигна глава и го погледна. В очите му се четеше изненада и обида.

— Какво искаш да кажеш? Аз инсталирах системата, но не съм слагал това нещо.

— Да, ти я инсталира. А устройството беше вградено в процесора. Хората от поддръжката не са го видели или защото си ги подкупил, или защото е било скрито добре. Открих го просто защото знаех какво търся.

— Всеки с кодирана карта има достъп до тази компютърна стая и може да го е сложил. Когато проектирахме разпределението, ти казах да я направиш тук, в лабораторията. Заради безопасността.

Хенри поклати глава. Припомни си спора им отпреди три години и това потвърди решението му.

— Ще има твърде много смущения от процесора върху експериментите. Знаеш го. Но това няма връзка с въпроса. Проблемът е подслушвателното ти устройство. Може и да се прехвърлих от компютърни науки в химия в Станфорд, но още знам някои неща. Сложих картата за модема в преносимия си компютър и я използвах за

телефонна връзка. Програмирана е. Свързана е със сайт за складиране на информация, регистриран като „ОбречениИнк“. Но ти вече знаеш това. Предполагам, че сайтът е много активен. Мисля, че си инсталирал „надушвача“, когато се преместихме тук. И от три години наблюдаваш, подслушваш и крадеш.

Коуди поклати глава и остави устройството на бюрото.

— Преди около година — след като назначих на работа Лараби, ти си започнал да четеш съобщенията по електронната поща за проекта „Протей“. После имаше размяна на писма между Чарли и адвокатата на „Амедео“. Проверих. Запазил съм всичките си съобщения. Параноик съм в това отношение. Разбрал си какво става от електронната поща. Не самата формула. Не сме толкова глупави. Но си разбрал достатъчно, за да знаеш, че я имаме и какво ще правим с нея.

— Е, добре. И какво, ако съм го направил? Подслушвах. Голяма работа.

— Продад си ни. Използвал си онова, което знаеш, за да сключиш сделка с някого.

Зелър тъжно поклати глава.

— Виж какво, Хенри, ще си тръгвам. Мисля, че прекарваш твърде много време тук. Когато навремето горях пластмасовите колички, главата ужасно ме заболяваше от миризмата. Искам да кажа, че и на теб сигурно не ти се отразява добре.

Пиърс стана. В гърлото му заседна буца от гняв.

— Ти си ме натопил. Не знам каква е играта, но ти си ме прекарал.

— Побъркал си се! Нямам представа за какво говориш. Да, слухтях. Това е от хакерския ми инстинкт. В кръвта ми е. Да, аз сложих устройството, когато инсталирах системата. Да ти кажа истината, почти бях забравил за това. Нещата, които виждах, бяха много скучни. Преди почти две години престанах да проверявам сайта. Това е. Не знам нищо за никакво натопяване.

— Досещам се каква е връзката ти с Уенц. Сигурно си инсталирал защитата на системите му. Тематиката едва ли ти е била скучна. Бизнесът си е бизнес, нали?

Зелър не отговори. Но Хенри и не очакваше отговор. Така че продължи.

— И телефонният номер. Отначало помислих, че асистентката ми е поискала номера, за да започне осъществяването на плана. Но после разбрах, че не е така. Ти си получил новия ми номер по електронната поща. Изпратих го на всички от приоритетния списък. И си го записал в уебстраницата на Лили. И започнаха обажданията. Някои вероятно са били от хора, които си подставил, а останалите — от истински клиенти. Точно затова не намерих сметки от телефонната компания в къщата ѝ. Защото щяха да покажат, че всъщност номерът ѝ не е бил даван на мен. Но онова, което най-много ми тежи, е сестра ми. Ти знаеш за нея. За онази нощ, когато я намерих и не можах да я убедя да се прибере. Това е било част от плана и от профила. Ти си знаел, че този път няма да се откажа, че ще търся Лили и ще попадна в капана.

Коуди се обърна, тръгна към вратата и се опита да превърти валчестата дръжка, но не можа да отвори. Трябваше да вкара комбинацията, за да излезе.

— Отвори вратата, Хенри. Отивам си.

— Няма да си отидеш, докато не разбере каква е играта. За кого го правиш? Колко ти плащат?

Зелър набра комбинацията, отвори вратата и погледна Пиърс.

— *Vaya con dios*^[1], готин.

— Откъде знаеш комбинацията?

Думите му накараха Зелър да спре и Пиърс се усмихна. Коуди знаеше комбинацията и я използва и това беше равносилно на самопризнание. Не беше кой знае какво, но все пак имаше значение.

— Откъде знаеш комбинацията? Променяме я всеки месец. Идеята беше твоя. Изпращаме я по електронната поща на лаборантите, но ти каза, че от две години не си проверявал „надушвача“. Тогава откъде я знаеш?

Хенри се обърна и посочи устройството. Зелър проследи погледа му и очите му се спряха на подслушвателното устройство. После забеляза нещо и се върна в лабораторията.

— Защо си изключил монитора, Хенри?

Без да дочака отговор, Коуди се приближи до компютърната станция, протегна ръка и натисна бутона на монитора.

Екранът се активира и той се вторачи в него. Там се появи текстът на разговора им.

Програмата беше хубава. Изследователите в лабораторията я използваха редовно, за да диктуват записките си за експериментите или да описват извършените тестове.

Зелър издърпа клавиатурата и напечата команди, за да изключи програмата, после изтри файла.

— Може да бъде възстановен — каза Пиърс. — Знаеш го.

— Затова ще взема твърдия диск.

Коуди приклепна пред процесора, завъртя го, извади сгъваем нож от джоба си и започна да отвинтва кутията на компютъра.

Но после спря. Бе забелязал телефонната линия, включена отзад на компютъра. Издърпа кабела.

— Това не е характерно за параноик като теб, Хенри. Защо си включил телефонна линия към компютъра?

— Защото предавах разговора по интернет. Искрах файлът, който току-що изтри, да бъде изпратен някъде, докато говорим. Ти препоръча тази програма, не си ли спомняш? Всеки глас получава код за разпознаване. Създадох файл за теб. Все едно записваш на касетофон. Ако се наложи, ще мога да сравня гласа ти с думите, които каза.

Коуди замахна и заби ножа в бюрото. После бръкна в джоба си и извади сребрист клетъчен телефон.

— Знам, че нямаш компютър вкъщи, Хенри. Твърде голям параноик си. Затова предполагам, че си го изпратил на Ники. Ще накарам някой да отиде при нея и да вземе и нейния твърд диск, ако нямаш нищо против.

Пиърс за миг се уплаши, но бързо се успокои. Заплахата към Никол не беше съвсем неочаквана. Но истината беше, че телефонният кабел бе част от играта. Файлът с думите на Зелър не бе изпратен никъде.

Никой не отговори на обаждането на Коуди. Той свали телефона от ухото си и го погледна така, сякаш го бе предал.

— Проклет телефон.

— Забрави ли, че стените са облицовани с мед? Никакъв звук не може да влезе, нито да излезе.

— Чудесно. Тогава ще стоя при теб.

Коуди отново набра комбинацията на вратата и излезе в тесния коридор. Щом вратата се затвори, Пиърс се приближи до компютърната станция, взе ножа и срязва кабела на телефонната линия.

После остави ножа и кабела на бюрото. В същия миг Зелър се върна. В едната си ръка държеше кодираната карта, а в другата — клетъчния си телефон.

— Съжалявам — каза Пиърс. — Накарах ги да ти дадат карта, с която можеш да влезеш, но не можеш да излезеш.

Коуди кимна и видя срязания кабел на бюрото.

— А това беше единствената телефонна линия в лабораторията — рече той.

— Точно така.

Зелър хвърли картата към Хенри. Тя го удари в гърдите и падна на пода.

— Къде е картата ти?

— Оставих я в колата. Помолих пазача да ме доведе тук. Не можем да излезем, Коуди. Няма телефони, нито камери и никой няма да дойде. През следващите пет-шест часа ще бъдем сами. Затова се настани удобно и ми разкажи всичко.

[1] Бог да е с теб (исп.) — Б. пр. ↑

Коуди Зелър гледаше лабораторията, тавана, бюрата и илюстрациите от книгите на доктор Зюс на стената, но не и Пиърс. Изведнъж му хрумна нещо и той се заоглежда.

Хенри знаеше какво е намислил.

— Да. Има противопожарна аларма. Но системата е директно свързана с полицията. Задействаш ли я, ченгетата ще довтасат. Искаш ли да дойдат? И да им обясниш всичко?

— Не ми пука. Ти ще им обясниш.

Коуди отиде до червения аварийен шалтер до вратата на електрическата лаборатория и без да се колебае, го дръпна, после се обърна към Пиърс. На лицето му играеше хитра усмивка.

Но не се случи нищо и усмивката му помръкна. Той погледна въпросително Хенри, който кимна, сякаш искаше да каже: „Да, изключих системата.“

Отчаян от неуспеха си, Зелър тежко се отпусна на един стол. Затвори очи, скръсти ръце на гърдите си и сложи крака на масата, на няколко сантиметра от сканиращия електронен микроскоп на стойност двеста и петдесет хиляди долара.

Хенри зачака. Разполагаше с цяла нощ. Зелър го бе надиграл майсторски. Но сега беше време да разменят ролите си. Преди петнайсет години, когато бяха заловили Обречените, полицаите ги бяха разделили и търпеливо чакаха. Ченгетата не знаеха нищо. Коуди не издържа и им разказа всичко. Не от страх или защото се пречупи, а защото искаше да говори и изпитваше потребност да обясни колко е гениален.

Пиърс разчиташе на тази потребност.

Минаха пет минути. Най-после Зелър проговори, без да променя позата си. Очите му бяха затворени.

— Беше когато се върна от погребението — каза той.

Хенри продължи да чака, но накрая реши да прибегне до директния подход.

— За какво говориш? Чие погребение?

— На сестра ти. Ти се върна в Пало Алто и не искаше да говориш за това. Пазеше го в себе си. И после една вечер разказа всичко. Напихме се. Имах малко марихуана, останала от коледната ваканция в Мауи. Пушихме и ти не спираше да говориш.

Пиърс не си спомняше това. Разбира се, помнеше, че след смъртта на Изабел пиеше много и взимаше наркотици. Но не си спомняше да е разказвал за Изабел на Коуди или на някой друг.

— Каза, че веднъж, когато сте обикаляли с втория ти баща, си я намерил. Тя спяла в изоставен хотел заедно с други хлапета, избягали от домовете си. Намерил си я и си щял да я спасиш, да я измъкнеш оттам и да я заведеш вкъщи, но Изабел те убедила да не го правиш и да не казваш на баща ви. Разказала ти е какво е направил с нея. Изнасил я. И затова избягала. Убедила те, че ѝ е по-добре на улицата, отколкото вкъщи с него.

Хенри затвори очи. Спомняше си това много добре.

— Оставил си я там и си излъгал баща ви. Казал си му, че не си я намерил. После цяла година си ходил да я търсиш. Но всъщност си я отбягвал.

Пиърс си спомни какъв беше планът му — когато порасне, да я намери и да я спаси. Но Изабел бе убита. И той така и не забрави, че щеше да е жива, ако не я бе послушал и не ѝ бе повярвал.

— След онази нощ никога повече не спомена за това — продължи Зелър. — Но аз го запомних.

Пиърс предвиждаше спречкването с втория си баща. И това стана години по-късно. Ръцете му бяха вързани. Той не можеше да каже на майка си какво знае, защото ако го разкриеше, щеше да признае за съучастничеството си в смъртта на Изабел. Беше я намерил, но я бе пуснал и бе излъгал.

Но накрая бремето стана непоносимо. Скандалът избухна в кухнята, където обикновено ставаха всички караници в къщата. Отричане, заплахи, контраобвинения. Майка му не повярва и по този начин предаде и дъщеря си. Оттогава Пиърс не ѝ говореше.

Той отвори очи и се върна в кошмарната реалност.

— Запомнил си го и си го запазил за подходящия момент.

— Не. Става дума за друго.

— За успешно проникване в системата. Сложи ли на стената си моя снимка с емблемата на „Амедео“?

— Не е така, Ханк.

— Не ме наричай „Ханк“. Вторият ми баща ми казваше така.

— Както искаш, Хенри.

— Е, какъв е сценарият? Предполагам, че трябва да предадеш формулата, за да изпълниш своята част от сделката. Кой ще я получи?

Зелър го погледна. В очите му се четеше предизвикателство и непокорство.

— Не знам защо играем тази игра. Стените ще се срутят върху теб, а ти дори няма да разбереш.

— Какви стени? За Лили Куинлан ли говориш?

— Да. Скоро с теб ще се свържат едни хора. Ще сключиш сделка с тях и всичко ще свърши. Не сключиш ли сделката, Господ да ти е на помощ. Всичко ще се срути върху теб като цял тон тухли. Затова те съветвам да сключиш сделката и да си заминеш жив, доволен и богат.

— Каква е сделката?

— Елементарна. Ще се откажеш от „Протей“. Ще дадеш патента. Ще продължиш да създаваш молекулната си памет и компютри и ще спечелиш много пари. Само няма да се занимаваш с биологичните приложения.

Пиърс кимна. Нещата се изясниха. Фармацевтичната промишленост. „Протей“ застрашаваше някой от другите клиенти на Зелър.

— Шегуваш се — каза той. — „Протей“ е само началото. Остават ни минимум десет години до някакво практическо приложение.

— Да, десет години. Но преди появата на „Протей“ бяха петнайсет. Формулата ще насърчи научноизследователската работа. Това си написал в едно от писмата си по електронната поща. Няма значение колко години остават. Ти си заплаха за голям индустриален комплекс. — Коуди възмутено поклати глава. — Вие учените мислите, че шибаният свят е морско свинче и можете да правите откритията си и да променяте каквото искате и всички ще са доволни. Има световен ред и ако мислиш, че индустриалните гиганти ще позволят на дребна мравка като теб да ги постави на колене, жестоко се лъжеш. Помагам ти, като правя това, Айнщайн. Разбираш ли? Не можеш да очакваш

производителите на полупроводници да седят със скръстени ръце, а ти да режеш клона под тях.

Хенри едва не се изсмя.

— Благодаря ти, че ми изясни нещата за света, Коуди.

— Моля.

— И какво получаваш за този велик жест?

— Аз ли? Пари. Много.

Хенри кимна. Пари. Крайната мотивация. Крайният начин да си уредиш сметките.

— Какво ще стане след като склуча сделката?

Зелър се замисли.

— Спомняш ли си онзи виц за изобретателя, който измислил гума, която не се износва? Провървяло му. Опитвал се да изобрети едно, а излязло друго.

— И я продал на компания за автомобилни гуми, за да има светът гуми, които не се износват.

— Да, точно така. Името на компанията е различно, в зависимост от това кой разказва историята. Но крайт винаги е един и същ. Компанията за автомобилни гуми взела формулата и я прибрала в сейф.

— Но така и не произвели гумите.

— Да. Защото ако го направели, вече нямало да произвеждат гуми, нали? Планираното излизане от употреба върти света, Айнщайн. Но откъде знаеш, че тази история е виц, а не действителност?

Пиърс кимна.

— Ще скрият „Протей“. Няма да го лицензират. Формулата няма да види бял свят.

— Знаеш ли, че фармацевтичната промишленост изобретява, изследва и проверява стотици нови лекарства за всеки, който излезе на пазара, след като Агенцията по лекарствата и хранителните продукти му даде лиценз? Разбираш ли какъв е залогът? Това е огромна машина, Хенри, и има енергия и насъбрана инерция. Не можеш да я спреш. Няма да ти позволят.

Двамата се умълчаха.

— Ще дойдат и ще ми вземат „Протей“.

— Ще ти платят. Щедро. Всъщност предложението вече е на масата.

Пиърс скочи от стола. Спокойствието му се изпари.

— Да не би да искаш да кажеш, че Морис Годард стои в дъното на всичко това?

— Годард е само пратеникът. Фасадата. Утре ще ти се обади и ти ще склучиш сделката с него. Ще му дадеш „Протей“. Не е необходимо да знам кой стои зад него. И на теб не ти трябва да знаеш.

— Той ще ми вземе „Протей“ и после ще задържи десет процента от компанията и ще бъде председател на съвета ми.

— Сигурно искат да се уверят, че няма да се занимаваш с медицинските приложения. Освен това знаят къде да влагат инвестициите си. Знаят, че си водач в тази област.

Хенри се усмихна, сякаш му даваха награда, и се замисли за Годард и нещата, които бе казал по време на празненството. За дъщеря си. За бъдещето. Запита се дали всичко това е лъжа. Част от играта.

— Какво ще стане, ако откажа? Ако регистрирам патента и им кажа да си го начукат?

— Няма да имаш възможност да го регистрираш, нито да работиш повече в тази лаборатория.

— Какво ще направят? Ще ме убият ли?

— Ако трябва, да. Но едва ли ще се наложи. Знаеш какво става. Ченгетата дишат във врата ти.

— Лили Куинлан.

Зелър кимна.

— Хубавата Лили. Пропуснаха само едно. Намерят ли я, свършено е с теб. Направи, каквото ти казвам, и всичко ще се оправи. Гарантирам.

— Знаеш, че не съм го извършил.

— Няма значение. Намерят ли трупа, всички улики ще водят към теб.

— Лили е мъртва, така ли?

Коуди кимна.

— О, да. Мъртва е.

В гласа му прозвуча ирония. Пиърс наведе глава, подпря лакти на коленете си и се хвана за главата.

— И всичко заради мен. Заради „Протей“.

Седя неподвижно дълго време. Знаеше, че ако Зелър допусне грешка, това ще бъде сега.

— Всъщност...

Хенри вдигна глава.

— Какво?

— Искам да ти кажа да не се укоряваш за това... Може да се каже, че обстоятелствата изискваха Лили да се вмести в плана.

— Не разбирам. Какво имаш предвид?

— Лили щеше да умре независимо дали ти беше замесен в тази история, или не. Използвахме всички налични ресурси, за да осъществим сделката.

Пиърс стана и се приближи до него.

— Негодник. Знаел си всичко. Ти я уби, нали? Очистил си я и си нагласил нещата така, че да ми припишеш убийството.

Коуди само повдигна очи към него. На лицето му бе изписано странно изражение. Промяната беше едва забележима, но Пиърс я видя. Несъвместима смесица от гордост, неудобство и самопрезрение.

— Познавах Лили, откакто дойде в Лос Анжелис. Може да се каже, че тя беше част от пакета с компенсации за работата, която свърших по „Ел Ей Дарлингс“. Между другото, не ме обиждай, че работя за Уенц. Той работи за мен. Както и останалите.

Хенри кимна. Трябваше да се досети. Зелър продължи, без да го подканват.

— Лили беше страхотно гадже. Но научи твърде много за мен. Никой не иска да знаят тайните му. Затова я включих в задачата, която имах. Наричаме я „Планът Протей“.

Погледът на Коуди стана унесен, сякаш гледаше филм и го харесваше. Той и Лили, може би последната им среща.

— Ти я уби, нали? — тихо повтори Пиърс. — И си решил, ако се наложи, да припишеш убийството ѝ на мен.

Зелър не отговори. Хенри се вторачи изпитателно в лицето му и видя, че той иска да говори и да му разкаже всяка подробност на гениалния си план. Това беше характерно за този тип хора. Но разумът му нашепваше да не го прави и да остане в безопасност.

— Както и да е, Лили ми свърши работа. Няма да призная нищо повече.

— Не е и необходимо. Току-що направи самопризнания.

Това не беше гласът на Пиърс. Двамата се обърнаха и видяха детектив Робърт Ренър: бе застанал на прага на лабораторията и

държеше пистолет.

— Кой си ти, да ти го начукам? — попита Зелър, смъкна крака от бюрото и стана.

— Полицейски служител от Лос Анжелис — отговори Ренър и тръгна към него. — Като начало, арестуван си за убийство. После ще мислим за останалото.

Извади белезници, прибра оръжието си в кобура, изви ръцете на Зелър зад гърба му и започна да му ги слага. Работеше професионално и опитно, като човек, който го е правил хиляди пъти. Докато действаше, блъсна лицето на Зелър в стоманения корпус на микроскопа.

— Внимавай — каза Хенри. — Микроскопът е скъп. Може да го повредиш.

— Не бих го направил за нищо на света. Не и като знам какви важни открития правите тук — отговори Ренър, погледна Пиърс и се усмихна.

Докато му слагаха бележниците, Зелър не каза нищо. Само се обърна и се вторачи в Пиърс, който отвърна на погледа му. Ренър започна да го претърсва и когато потупа десния му крак, попадна на нещо. Надигна крачола му, извади малък пистолет от кобур на глезена му, показа го на Хенри и го сложи на масата.

— За самозащита е — каза Зелър. — Всичко това е пълна тъпотия. Няма да издържи в съда.

— Нима? — добродушно попита Ренър и грубо го блъсна да седне. — Стой мирно.

Детективът се приближи до Пиърс и посочи към гърдите му.

— Покажи.

Хенри разкопча ризата си. На тялото му бе прикрепен предавател.

— Как се чуваше? — попита той.

— Идеално. Не пропуснах нито дума.

— Копеле мръсно! — изсъска Коуди.

Пиърс го погледна.

— Аз съм копелето, че съм си сложил предавател, така ли? Ти се опита да ми припишеш убийство, а се ядосваш, че имам предавател. Върви по дяволите!

— Престанете — прекъсна го Ренър. — Млъкнете и двамата.

Отлепи подслушвателното устройство от гърдите на Хенри и се обърна към Зелър.

— Преди да те изведе оттук, ще ти прочета правата. Затова млъкни и слушай.

Детективът бръкна в един от вътрешните джобове на якето си, извади купчина карти, прерови ги, намери кодираната карта, която Пиърс му бе дал, и му я върна.

— Ти ще водиш. Отвори вратата.

Хенри взе картата, но не помръдна. Ребрата му още пламтяха от отлепването на предавателя.

Ренър започна да чете правата на Зелър.

Неочаквано се чу силно металическо изщракване и вратата се отвори. На прага застана Рудолфо Гонзалвес, пазачът от охраната. Изглеждаше замаян, косата му беше разрошена. Държеше едната си ръка зад гърба, сякаш криеше нещо.

С периферното си зрение Пиърс видя, че Ренър се вцепени. Детективът пусна картата, от която четеше, и бръкна под якето си.

— Това е пазачът — каза Хенри.

В същия миг Рудолфо връхлетя в лабораторията, блъснат от невидима сила отзад. Удари се в компютърната станция и се стовари върху нея. Мониторът падна на пода. После в помещението влезе Изверга, а зад него се появи Били Уенц. Държеше пистолет.

— Ченге! — изкрещя Зелър. — Той е ченге!

Ренър вече изваждаше пистолета си от кобура, но Уенц имаше предимство. С крайно пестеливи движения гангстерът започна да стреля, като въртеше дулото в дъга. Звукът беше оглушителен.

Пиърс не видя, но разбра, че Ренър отвръща на огъня. Чу стрелба отдясно и инстинктивно се хвърли вляво. После се претърколи и видя, че детективът пада. По стената зад него цъфнаха едри капки кръв. Хенри се обърна и видя, че Уенц се приближава към него. Беше хванат в капан.

— Лампи!

Лабораторията потъна в мрак. Проблеснаха само последните два изстрела на Уенц. Пиърс се претърколи надясно, замря неподвижно на ръце и колене и се ослуша.

Вдясно зад него се чу сподавен, гърлен звук. Ренър или Зелър. Някой от тях беше ранен.

— Лампи! — извика Уенц, но четящото устройство беше настроено така, че да разпознава само гласовете на хората от лабораторията. — Лампи! Изверг! Трябва да има електрически ключ. Намери го!

Не последва нито отговор, нито звук от движение.

— Изверг?

Нищо.

— По дяволите, Изверг!

Отново тишина. После Хенри чу трясък вдясно пред себе си. Уенц се беше блъснал в нещо. Намираше се на шест-седем метра от

него. Вероятно беше до тесния коридор и търсеше горилата си или ключа за осветлението. Но Пиърс знаеше, че ключът не е там, а на метър и половина — два от командния пулт.

Той се обърна и запълзя безшумно, но бързо, към изследователската станция — беше се сетил за пистолета, който Ренър бе взел от Зелър.

Стигна до масата, протегна ръка и прокара пръсти по плата. Първо докосна нещо гъсто и мокро, а после — нечий нос и устни. Отначало се погнуси, но после опипа главата и откри завързаните на опашка коси на тила. Коуди Зелър. И по всичко личеше, че е мъртъв.

Продължи да опипва и най-после намери малкия пистолет. Обърна се, но глезенът му се закачи в стоманения контейнер за отпадъци и той се прекатури със силен трясък.

Хвърли се на пода и в същия миг отекнаха още два изстрела и две малки пламъчета осветиха лицето на Уенц. Куршумите рикошираха в медната обшивка на външната стена на лазерната лаборатория в дъното на стаята.

Хенри затъкна пистолета в джинсите си, за да се придвижва по-бързо, пое си дъх и запълзя наляво.

Докосна стената, ориентира се и се вмъкна в лабораторията за наблюдения.

После бавно се изправи и се послуша за звук или движение. Чу изщракване на метал. Уенц слагаше нов пълнител.

— Хей, умнико — извика той. — Сега сме само аз и ти. Пригответи се, защото идвам. И ще направя повече, отколкото само да те накарам да запалиш лампите.

И се изкикоти.

Пиърс бавно превъртя дръжката на вратата на лабораторията, безшумно я отвори, влезе вътре и затвори. Действаше по памет. Направи две крачки напред, после четири вдясно, протегна ръка и докосна стената. Прокара пръсти по нея и намери прибора за нощно виждане с топлинен резонанс, който бе използвал сутринта по време на демонстрацията пред Годард.

Сложи си го и го фокусира, после извади пистолета.

Отвори вратата на лабораторията и видя разнообразие от цветове. Тялото на Изверга бе простряно до тесния коридор и бе оцветено в синьо. Главорезът беше мъртъв.

До стената вдясно от главната компютърна станция се бе свило тяло, обагрено в яркочервено и жълто. Рудолфо Гонзалвес. Пазачът беше жив.

Пиърс погледна вдясно и видя още две неподвижни фигури. Едната беше отпусната върху изследователската станция и бе оцветена в синьо. Коуди Зелър. Другото тяло лежеше на пода и се виждаше в червено и жълто. Ренър. Детективът беше жив. От лявото му рамо течеше кръв.

Уенц беше изчезнал.

Но това не беше възможно. Сигурно бе влязъл в някоя от страничните лаборатории и търсеше прозорец или друг източник на светлина, откъдето да атакува от засада.

Хенри прекрачи прага и изведнъж две ръце се вкопчиха в гърлото му и го приковаха към стената.

Зрителното му поле се изпълни с пламтящо червено чело и сюрреалистичните очи на Били Уенц, който завря дулото на пистолета си под брадичката му.

— Добре, умнико. Това бе краят.

Пиърс затвори очи и се приготви за куршума. Но изстрел не се чу.

— Запали шибаните лампи и отвори вратата. Хенри не помръдна. После разбра, че преди да го убие.

Уенц се нуждае от помощта му. Но пък дребният гангстер не знаеше, че в ръката му има пистолет. Уенц го разтърси.

— Казах, запали лампите.

— Добре, добре. Лампи.

И докато го казваше, Пиърс вдигна пистолета към слепоочието на Уенц и натисна два пъти спусъка. Нямаше друг избор. Осветлението се включи почти едновременно с изстрелите. Хенри свали от очите си прибора за нощно виждане. Уенц за миг остана прав — в лявото му слепоочие имаше дупка — после се строполи на пода.

Хенри си пое дъх и се огледа. Гонзалвес бавно се изправяше.

— Добре ли си, Рудолфо?

— Да, сър.

Пиърс погледна Ренър и видя очите му — отворени и зорки. Детективът дишаше тежко. Лявото му рамо и гърдите му бяха облени в кръв.

— Отиди горе и се обади по телефона, Рудолфо. Извикай линейка и им кажи, че е простреляно ченге.

— Да, сър.

— После се обади на полицията и им кажи същото. Повикай и Клайд Върнън. Да дойде веднага.

Пазачът забърза към коридора. Наложил се да прескочи трупа на главореза. Пиърс видя дупка от куршум в средата на гърлото на чудовището. Изстрелът на Ренър беше точен. Хенри осъзна, че не бе чул Изверга да пророни дума.

Приблужи се до ранения детектив и му помогна да се измъкне изпод бюрото. Дишането на Ренър беше неравномерно, но на устата му нямаше кръв. Значи белите му дробове бяха непокътнати.

— Къде те улучи?

— В рамото — изпъшка Ренър.

— Не мърдай. Помощта идва.

— Уцели ръката, с която държах пистолета. Затова реших, че е ще най-добре да се скрия.

Детективът се подпря на бюрото, после посочи Коуди Зелър, който се бе килнал над лабораторната маса.

— Това няма да изглежда добре.

Пиърс погледна трупа на бившия си приятел, после погледна Ренър и каза:

— Не се притеснявай. Балистичната експертиза ще покаже, че куршумът е бил изстрелян от Уенц.

— Дано. Помогни ми да стана.

— Недей. Ранен си.

— Помогни ми да стана.

Хенри изпълни молбата му. Ренър се изправи, блъсна го леко с дясната си ръка, приближи се до Уенц и се вторачи в него.

— Вече не изглежда опасен, нали?

— Да.

— Справи се отлично, Пиърс. Номерът с лампите беше страхотен.

— Ще трябва да благодаря на съдружника ми Чарли. Осветлението беше негова идея.

Хенри безмълвно се закле никога вече да не се оплаква от техническите нововъведения. Това му напомни, че бе скрил някои

неща от Чарли и се бе усъмнил в него. Трябваше някак да компенсира подозрителността си.

— Като стана дума за партньори, моят ще е бесен, като разбере какво е изпуснал — каза Ренър. — А мен сигурно ще ме разкатаят, защото съм провел акцията сам.

Подпря се на ръба на едно от бюрата и мрачно загледа трупове.

— Никой не можеше да предвиди какво ще стане — каза Пиърс. — Ще кажа каквото поискаш.

— Благодаря. Може би ще трябва да си търся нова работа.

— Имаш я.

Ренър стана от бюрото и се отпусна на стола. Лицето му се изкриви от болка.

— Не мърдай и мълчи. Лекарите ей сега ще дойдат.

Но Ренър не му обърна внимание.

— Спомняш ли си какво каза Зелър? За това как си намерил сестра си, но не си казал на никого.

Пиърс кимна.

— Не се тормози повече за това. Всеки има право на избор и решава по какъв път да тръгне. Разбираш ли?

— Да.

Вратата се отвори и Хенри подскочи. В лабораторията влезе Гонзалвес.

— Идват. Всички. Линейката ще дойде след четири минути.

Ренър кимна и погледна Пиърс.

— Ще я дочакам.

— Радвам се — каза Хенри, после се обърна към Рудолфо. — Извика ли Върнън?

— Да. Идва.

— Добре. Отиди на входа и ги доведи тук.

Пазачът тръгна и Пиърс се замисли как Клайд Върнън ще реагира на случилото се в лабораторията, която бе назначен да охранява. Знаеше, че бившият служител на ФБР адски ще се ядоса — нали щеше да се наложи да дава обяснения.

Отиде до трупа на Коуди Зелър и се вторачи в човека, когото познаваше толкова отдавна. Помисли си, че всъщност съвсем не го е познавал. Обзе го тъга. Запита се кога приятелят му е тръгнал в погрешната посока. Дали това бе станало в Пало Алто, където всеки от

тях бе избрал бъдещето си? Или по-наскоро? Коуди бе казал, че мотивът му са парите. Но Хенри не беше сигурен дали причината е толкова проста и лесно обяснима.

Обърна се и погледна Ренър, който явно губеше сили. Беше се навел напред и се бе прегърбил. Лицето му беше съвсем бледо.

— Добре ли си? Може би трябва да легнеш.

Детективът не обърна внимание на въпроса и на предложението. Още разсъждаваше върху случая.

— Най-жалкото е, че всички са мъртви — каза той. — Сега може би никога няма да намерим Лили Куинлан. Имам предвид трупа ѝ.

— Има няколко неща, които не ти казах — каза Хенри.

Ренър се вторачи в него.

— Знаех си. Казвай.

— Знам къде е трупът ѝ.

Детективът го изгледа, после кимна.

— Трябваше да се сетя. Откога знаеш?

— От днес.

Ренър поклати глава.

— Е, казвай.

Пиърс седеше в кабинета си на третия етаж и пак чакаше да се срещне с ченгетата. Беше шест и трийсет в петък сутринта. Следователите още бяха в лабораторията. Детективите чакаха сигнал да слязат долу и прекарваха времето си, като го въртяха на шиш, за да им разкаже подробности за случилото се в подземие на сградата.

След час Хенри им каза, че има нужда от почивка, и отиде в кабината си. Стоя сам само пет минути, после Чарли Кондън подаде глава през вратата. Клайд Върнън го бе събудил.

— Може ли да вляза, Хенри?

— Разбира се. Затвори вратата.

Кондън влезе, погледна го и потрепери.

— Бррр!

— Да.

— Някой каза ли ти какво става с Годард?

— Не всичко. Искаха да знаят къде са отседнали той и Бечи и аз им казах. Мисля, че ще отидат и ще ги арестуват като съучастници в заговор.

— Още ли не знаеш за кого са работили?

— Не. Коуди не каза. Предполагам, че за някой от клиентите му. Ченгетата ще разберат това или от Годард, или когато претърсят дома на Зелър.

Кондън седна на канапето до бюрото на Пиърс. Не беше в обичайния си костюм и изглеждаше много по-млад в неофициални дрехи.

— Трябва да започнем отначало — каза Хенри. — И да намерим друг инвеститор.

Кондън го погледна недоверчиво.

— Шегуваш ли се? След всичко това? Кой ще...

— Още сме в бизнеса, Чарли. Най-важното все още е науката. Патентът. Инвеститорите ще дойдат. Трябва да намериш друг „кит“.

— Лесно е да се каже.

— С всичко на този свят е така. Лесно е да се разкаже какво ми се случи снощи и през последната седмица, но е трудно да се преживее.

Кондън кимна.

— Сега никой не може да ни спре.

— Точно така. През следващите няколко седмици ще бъдем в центъра на вниманието на медиите. Трябва да намерим начин да превърнем това в наше предимство и да привлечем инвеститори, а не да ги отблъснем. Не говоря за ежедневните новини, а за научните списания и за индустрията.

— Ще имам грижата за това. Но знаеш ли кое ще е най-слабото ни място?

— Кое?

— Ники. Тя беше говорителят ни. Нуждаем се от нея. Ники познава репортерите. Кой ще се оправя с тях? Ще се занимават с нас през следващите няколко дни или докато не се случи следващата сензация, която да ги привлече.

Пиърс се замисли и погледна окачения в рамка плакат на подводницата „Протей“, движеща се в море от цветове. Морето от хора.

— Обади ѝ се и я назначи. Може да задържи компенсациите. Само да се върне.

— Но как ще бъдат нещата между вас, Хенри? — предпазливо попита Кондън. — Съмнявам се, че Ники ще се съгласи.

Пиърс изведнъж се развълнува. Щеше да каже на Ники, че повторното ѝ назначаване е чисто професионално и че няма да имат други взаимоотношения освен служебните. И после щеше да ѝ покаже, че се е променил. И че ще има време за нея.

Замисли се за книгата с китайски пиктограми, която бе оставил отворена на масичката за кафе. Прошка. Реши, че може и да успее. Щеше да си я върне и всичко щеше да е наред.

— Ако искаш, аз ще ѝ се обадя и ще...

Пряката му линия иззвъня и той мигновено вдигна.

— Хенри, обажда се Джейкъб. При теб е много рано. Мислех, че ще се свържа с телефонния ти секретар.

— Тук съм цяла нощ. Регистрира ли патентите?

— Преди двацет минути. „Протей“ е защитен.

— Благодаря ти, Джейкъб. Радвам се, че замина снощи.
— Всичко при теб наред ли е?
— Да. Но изпуснахме Годард.
— Господи! Какво е станало?
— Дълга история. Кога се връщаш?
— Ще отида на гости при брат си и семейството му в Оуингс, южен Мериланд. Ще се върна в неделя.
— В Оуингс има ли кабелна телевизия?
— Не може да няма.
— Тогава гледай Си Ен Ен. Имам чувството, че ще говорят за нас.
— Какво?
— Имам работа, Джейкъб. Трябва да свършваме. Отиди да видиш брат си и се наспи. Не искам да се върнеш със зачервени очи.
Кац се съгласи и двамата затвориха. Пиърс погледна Кондън.
— Регистрирал е патентите. Лицето на Чарли светна.
— Как?
— Изпратих го снощи. Сега не могат да ни направят нищо.
Кондън се замисли, после кимна.
— Защо не ми каза, че го изпращаш?
Хенри го погледна. Чарли бе разбрал, че не му е вярвал.
— Не можех да кажа на никого, докато не разберях кой е.
Кондън кимна, но обидата остана на лицето му.
— Сигурно е трудно... да живееш с подозрения. И да си самотен.
Беше ред на Пиърс да кимне.
Чарли каза, че отива за кафе, и го остави сам.
Хенри седя неподвижно няколко минути. Мислеше за Кондън и за думите му. Знаеше, че са язвителни, но верни. Време беше да промени всичко това.
Не искаше да чака, затова вдигна телефона и се обади в къщата на Амалфи Драйв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.